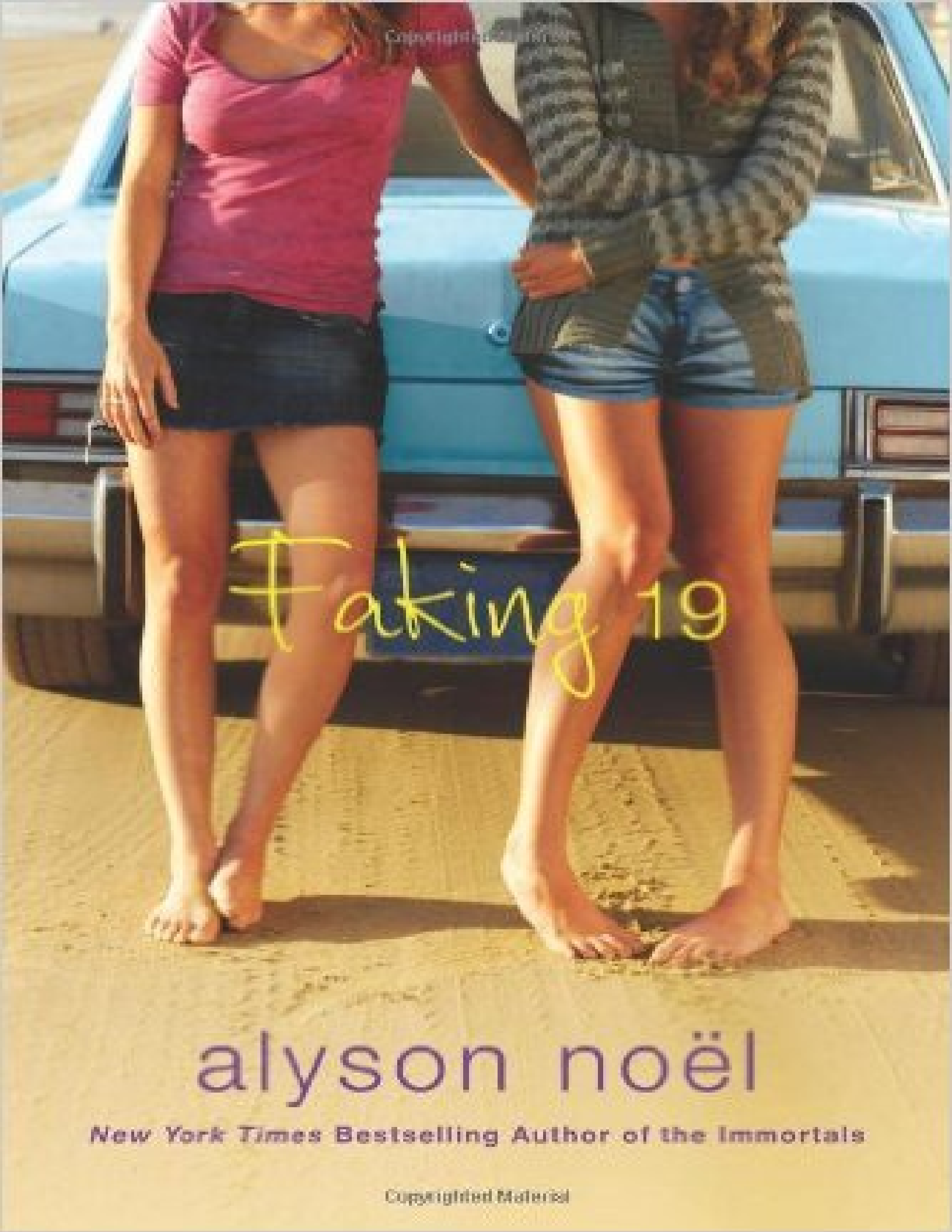

A photograph of two young women standing on a sandy beach. The woman on the left is wearing a pink t-shirt and black shorts, and the woman on the right is wearing a grey and black patterned long-sleeved shirt and blue shorts. They are both barefoot. In the background, the rear of a blue car is visible. The title 'Faking 19' is written in a yellow, handwritten-style font across the middle of the image.

Faking 19

alyson Noël

New York Times Bestselling Author of the Immortals

Copyrighted Material

Vờ Như 19

Alyson Noel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu về nội dung:

Tại sao lại phải “**Vờ như 19**”. 19 tuổi có điều gì đặc biệt chẳng?

Hai cô gái: một tóc vàng, dài và mắt xanh, làn da rám nắng rạng rỡ cứ như Kate Bosworth; một tóc đen, mắt đen, trông có vẻ kỳ quặc kiểu Alyssa Milano. Trong đó, tóc đen – tên là Alex thì cực kỳ ngưỡng mộ những người nổi tiếng lớn tuổi kiểu như Richard Branson, Tobey Maguire, Edward Norton, Jake Gyllenhaal,... Trong khi bạn bè đồng lứa phát điên lên vì NSYNC, Backstreet Boys thì cô lại không tài nào rung động được. Với cô, mấy người kiểu thể giống như “những thứ rác rưởi được đóng gói, pha chế sẵn cho - tuổi - mới - lớn”. Tóc vàng – tên M cho rằng tâm lý của Alex có vấn đề bởi dường như cô bị ám ảnh bởi ông bố của mình (Bố mẹ Alex đã ly hôn khi cô 12 tuổi).

Vào một ngày, thay vì ngồi ở nhà viết bài luận thì hai cô nàng này lại lượn lờ đến L.A - một khu phố nhưng giống như một nhóm các khu ngoại ô nối với nhau bằng các đại lộ và đường cao tốc chằng chịt. Hai cô đến đây với hi vọng là sẽ gặp được những người - nổi - tiếng - lớn - tuổi.

Vờ như 19, hai cô nàng thân nhiên bước vào một cửa hàng thời trang cao cấp. Và ở đây, Alex đã gặp Connor Firth - một người giàu có và đặc biệt là “lớn tuổi” (đúng tiêu chuẩn của Alex nhé). Sau màn chào hỏi làm quen, Connor đã mời hai cô gái đến dự buổi khai trương phòng triển lãm nghệ thuật.

Vờ như 19, hai cô nàng đến nơi đông kịt những con người lịch thiệp chừng 30, những gương mặt sành điệu đang nhấm nháp martini. M tỏ ra thành thạo, luôn “sát cánh” và siết tay Connor, rồi thả thính: “Connor, anh nghĩ là anh có thể lấy cho bọn em rượu hay cái gì đó được chứ?”

Vờ như 19, Alex đã mặc kệ những bài luận, mặc kệ những điểm C, điểm D trong năm cuối cùng của trung học,... Cô mãi miết và hăm hở với những buổi đi chơi, hẹn hò, tiệc tùng kiểu Hollywood. Cho đến khi cô chợt nhận ra những bài học quý giá từ quy luật của cuộc sống.

Vờ là 19, nhưng những cảm xúc yêu thương, hờn dỗi, hạnh phúc, đau khổ... về tình bạn, tình yêu, tình mẫu tử là thật. Và điều đó đã khiến nhiều người không thể rời nổi cuốn sách này.

Mời bạn đón đọc!

Chương 1

TÊN NĂM NGƯỜI NỔI TIẾNG TÔI SẴN SÀNG NGỦ CÙNG NGAY LẬP TỨC

- 1. Richard Branson (1)*
- 2. Tobey Maguire (2)*
- 3. Edward Norton (3)*
- 4. Jake Gullehaal (4)*
- 5. Cái gã tóc đen đeo kính mà tôi thấy ở Java Daze với M mà biết đó là siêu sao gì đó chỉ có điều không nhớ đã thấy hắn ở đâu.*

Okay, vậy đây, danh sách của tôi có lẽ không giống của bạn. Có thể bạn sẽ bảo: "Toàn mấy lão lớn tuổi vậy mà làm gì chứ?", "Richard nào?" hay "VẬY chứ Justin Timberlake ở đâu?" hay đơn giản chỉ là "Eo ời!"Ồ căn bản là tôi còn "gin" cho nên cả cái danh sách này dù sao cũng chỉ mang tính giả thuyết. Bạn thân nhất của tôi, M, cho rằng đầu sao cái mục Richard liết vào đó cũng thật là bệnh. Nhỏ bỏ rơi tôi. Cá nhận tôi thì nghĩ M hơi coi trọng lớp tâm lý học của nhỏ quá.

Bố mẹ ly hôn khi tôi mười hai tuổi. Khi bố bước ra khỏi cửa và lúng búng câu gì đó về việc tìm lại bản thân, tôi biết mọi việc đã chấm dứt. Xin thế là bố tôi giống hệt Burt Reynold trong phim *Boogie Night* (5). giá có thể nói là nhớ ông biết bao với bạn nhưng thật sự lúc ông ra đi, tôi chẳng hề mấy may thương cảm. Đó là chuyện năm năm trước, giờ mười bảy tuổi rồi, tôi có thể nói thật rằng khác biệt duy nhất là chúng tôi có hơi khốn khó hơn trong khi trước đây chúng tôi có nhiều của nả. Chỉ vậy thôi. Đôi khi cuộc sống kể cũng hơi tồi, nhưng chẳng sao. Giờ thì chẳng phải thỉnh thoảng nghe thấy tiếng người hét lên giữa đêm nữa. Chẳng có gì tồi tệ hơn khi phải sống trong nhà có người la hét.

- (1) là một trùm tư bản người Anh, nổi tiếng với thương hiệu Virgin nắm giữ hơn 360 công ty*
- (2) Diễn viên chính phim người nhện*
- (3) Diễn viên, đạo diễn với một số bộ phim nổi tiếng như Fight Club, The Incredible Hulk và Kingdom of Heaven*
- (4) Diễn viên chính phim Brokeback Mountain.*
- (5) Một bộ phim tâm lý xã hội dành cho người lớn.*

Tôi không nhớ mấy ngày còn nhỏ. Chắc chỉ là một thời thơ ấu kiểu California bình thường, không có gì nổi bật. Tức là có một số ngày rắc rối rồi có những ngày khác tôi lại lái xe trượt ở Matterhorn trong Disneyland. Tôi chỉ muốn đến trường, gặp bạn bè, cưỡi ngựa ăn món tráng miệng và thức qua giờ ngủ. Đó là mục tiêu của tôi hồi nhỏ. Vài năm sau, khi lớn hơn chút và tiết mục la hét bắt đầu thì tôi chỉ vùi đầu vào chán thật sâu. Chỉ tôi luôn nói có lúc mọi chuyện tốt đẹp, thực sự hạnh phúc giống y như trên kênh Nickelodeon (1). Tôi thì không nhớ giai đoạn đó. Chỉ lớn hơn tôi tám tuổi nên tôi đoán khoảng thời gian hạnh phúc xảy ra trước khi tôi kịp trào đời. Tôi luôn cho rằng mình là sản phẩm của một đêm mây mưa giả tạo.

Có bố mẹ ly hôn kể cũng chẳng tệ; khi bạn lớn lên ở Quận Cam thì chuyện đó lại trở nên bình thường

như bao người khác. Hầu như ai ai cũng có bố mẹ đã nửa đường đứt gánh còn những đứa không có bố mẹ ly hôn thì cũng mấp mé bờ vực chia ly. Cứ như thể những người sống ở đây bị kẹt lại tình trạng thanh xuân vĩnh viễn. Đa số mấy đứa bạn tôi, mẹ chúng đều tham gia lớp yogaconf bố chúng thì luôn ngắm chúng tôi kỹ quá mức cần thiết mỗi khi chúng tôi đi bơi cùng nhau. Giống như một giai đoạn khủng hoảng trung niên kéo dài vô thời hạn, các bậc phụ huynh chắc khác nào những đứa trẻ mới lớn khác chẳng là hội teen này có thể tín dụng và không phải tuân thủ giờ giấc giới nghiêm nào cả. California giống như một trường trung học, nơi không ai có thể tốt nghiệp. Không đùa chút nào đâu.

Dù sao đi nữa, về chuyện Brason của tôi nó chẳng đến nỗi vấn đề như M nói. Tôi không bị ám ảnh. Tôi chỉ thích, ngưỡng mộ anh ấy, và thi ừ, tôi thấy anh gợi cảm. Ý tôi là vậy chứ ai mới nên vào danh sách? *NCYNC? Backstreet Boy? Xin lỗi, tôi không tài nào rung động với những thứ rác rưởi được đóng gói, pha chế sẵn cho tuổi-mới-lớn đó. Mấy đứa con trai đó cứ như những thứ đồ thu thả - đóng gói dấu Mattel (1) vào mông. Tôi nghĩ mình đã thành gu thưởng thức chín chắn, tinh tế hơn lũ còn lại nhưng M thì cứ một mực cho rằng tôi có vấn đề tâm lý, bị mặc cảm và ám ảnh bởi ông bố mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ năm ngoái khi M và tôi đang mua sắm trong cửa hàng đồ cũ ở Los Feliz (L.A.). M đang trong phòng thử áo quần cổ ních người vào chiếc quần jeans Levi's kiểu cũ bạc phéch còn tôi đang tự khuấy khỏa thì nhìn thấy cuốn sách có nhan đề *Mất trịnh* trên bàn uống cà phê màu xanh gốm guốc. Nghĩ chắc nó là loại sách cảm nang hướng dẫn gì đó, tôi háo hức cầm lên và đọc. Nhưng chỉ được nửa đoạn đầu, tôi nhận ra nó là một tựa sách thông minh. Đó là cuốn tự truyện của Richard Branson.

Không hẳn là tôi chưa nghe thấy tên ông vì hình như ông đã xuất hiện trong một tập của *Friends* hay cái gì đó. Tuy vậy, trước khi nhìn thấy cuốn sách, tôi chưa bao giờ nghĩ về ông nhiều đến thế. M quyết định mua chiếc quần jeans nhưng tôi thì mua cuốn sách và đọc hết trong một hai đêm gì đó. Giờ thì bạn có thể nói tôi là chuyện gia về Branson. Bạn có thể hỏi bất cứ thứ gì muốn biết về Virgin Reconds (2) hay Virgin Airlines và tôi sẽ có ngay câu trả lời. Tôi biết có vẻ hâm hấp nhưng làm sao mà không cơ chứ, đơn giản là ông ấy *đáng yêu quá đi mất!* Ừ thì ông thất bại thảm hại ở trường (giống tôi) nên mới bỏ học và trở thành một doanh nhân. Nhưng mặc dù hiện ông đáng giá hàng tỉ dollar nhưng không phải chỉ là một gã thương gia tẻ ngắt không biết gì ngoài công việc. Nếu ông không bận quản lý đế chế Virgin, ông sẽ dành thời gian rảnh bay khinh khí cầu đi vòng quanh thế giới hoặc là ngồi chơi xơi nước ở đảo Virgin của riêng ông cùng với mấy người bạn siêu sao nhạc rock! Và ông ấy giữ cho mọi chuyện đâu vào đấy bằng cách ngày nào cũng lập ra danh sách này nọ (lại giống tôi), và ông ấy là một người cực kỳ quyền rũ! (Ồ thì so với tuổi tác là vậy).

Nhưng, trước khi tôi quên bém mắt, còn một thứ nữa về Richard Branson mà tôi muốn nói rõ là tôi không yêu vì ông là một trong những người đàn ông giàu có và nổi tiếng nhất nước Anh. Tôi không hề nồng cạn vậy. Tôi yêu vì ông có dũng khí, phóng khoáng, và có óc tưởng tượng để làm bất cứ thứ quái gì ông muốn. Điều đó đối với tôi cực kỳ là gợi cảm. Điều này chắc bởi đôi khi cuộc sông của tôi bế tắc quá.

Vậy là tôi luôn mơ tưởng và đôi khi chuyện đó trở thành một vấn đề rắc rối. Tôi rất khó để tâm đến những thứ chán ngắt như kinh tế học và tất cả những khóa học bắt buộc khác của năm cuối cấp. Đó có

thời tôi nghĩ mình mắc chứng suy-khả năng tập trung. Tôi đã lo phát sốt về chuyện đó trong suốt 6 tháng. Vậy mà một hôm tôi phải hẹn gặp giáo viên tư vấn ở trường. Sau một vài thao tác có vẻ như chuyện sâu, làm trò này trò nọ với những vòng tròn đồng tâm và cây bút chì số hai, giáo viên tư vấn nói tôi ổn cả, tôi chỉ cực kỳ thiếu nguyên tắc, hết. Cô cũng bảo rất có khả năng tôi sẽ không bao giờ đạt được thành tựu gì nếu không bắt đầu học khá lên một chút. Bận tâm làm gì chuyện đó, tôi chỉ thở phào nhẹ nhõm khi không phải về nhà với đơn thuốc Ritalin (3)

- (1) *Mattel: tập đoàn sản xuất đồ chơi số 1 Mỹ*
(2) *Virgin: trình nguyên. Virgin Records: tên công ty thu âm.*
(3) *Ritalin: thuốc chuyên trị chứng Rối loạn Kích động Khả năng tập trung.*

Một trong những cơn mơ của tôi là được ở cùng Richard Branson Branson ở Paris. Tôi chưa đến Pháp bao giờ nhưng không có nghĩ là tôi không thể tưởng tượng ra. Đôi khi suốt một bài sử dài lê thê, tôi ngồi nhìn chăm vào cái bảng để thầy giáo nghĩ tôi đang lắng nghe. Thậm chí thi thoảng tôi còn gật gù và ghi loảng ngoảng lên giấy như thể tôi đang đắm chìm vào thế giới tri thức thực sự nhưng thực ra việc tôi làm là tượng ra cảnh mình ngồi trong quán cafe' Virgin Megatone tại Paris.

Tôi ngồi ở chiếc bàn nhỏ nằm trong góc. trong chiếc váy đen xinh xắn, gợi cảm, đôi xăng-đan cao gót buộc dây thanh mảnh, cặp kính mát hiệu Gucci - tất cả thấm đẫm cái sự "de rigueur en Paris"

(1). Một cách tao nhã, tôi nâng cốc nhấp một ngụm champagne, khẽ cắn miếng burger cá hồi và đọc tờ Cặp tình nhân Paris Paris Match thì Richard Branson bước vào. Tôi ngược nhìn lên, mắt chạm mắt...

Tuy nhiên, sự thật là tôi cách Paris một vùng trời xa lắc. Tôi đang ở trường, đứng trước ngăn tủ cá nhân xanh phát ngôn và tôi có chính xác là ba phút để đến cuộc hẹn với mẹ và giáo viên tư vấn, cô Gross (2) (xin thề, đó là tên cô ấy) vào giờ ăn trưa. Bạn thấy đấy, cô Gross muốn cả ba người cùng gặp gỡ và thảo luận về "các mục tiêu học tập" của tôi - đó là từ mà cô dùng. Tôi băn khoăn tự hỏi mình có nên nói thật là chẳng có những thứ đó một chút nào không.

Mẹ tôi hơi bất mãn khi phải nghĩ việc vì tôi gây rắc rối. Tôi biết điều này vì bà thậm chí không muốn tôi đến đón bà ở bãi đỗ xe và dẫn bà lên văn phòng. Sáng nay, lúc tôi chuẩn bị rời khỏi nhà, mẹ ném tôi cái ánh mắt kiêu như bà sắp bỏ mặc tôi đến nơi rồi và nói: "Trưa mẹ sẽ gặp con ở trường, Alex." Bà nhắc tách cà phê lên và dán mắt vào một nỗi thất vọng khác mà tôi gây ra trước đó - một vệt tròn màu doddax phai ngay giữa bàn ăn, kết quả của vụ đổ lọ nước sơn móng tay *Anh đào trong tuyết* hiệu Revlon.

- (1) *Nguyên văn tiếng Pháp, tạm dịch : Rất chuẩn Paris*
(2) *Gross: tởm*

Tôi đóng sầm cửa tủ và đi về văn phòng. Khi băng ngang qua khu đỗ xe cho học sinh, đã có lúc tôi nghĩ đến đánh bài chuồn dù tôi biết tôi chẳng thể làm vậy. Tôi tự nhủ cứ đi vào, ngồi xuống, để người lớn nói chuyện gật đầu thật nhiều vì lúc nào họ cũng thấy nhiều ý nghĩa trong những cú gật gù đó hơn và rồi chẳng mấy chốc, mọi việc xong.

Lúc bước vào khu văn phòng, tôi thấy mẹ nhưng tôi chỉ hồi hộp rồi lẳng lặng theo bà vào trong. Tức là chúng tôi không cười, không ôm hôn, không chào nhau vì tôi đâu phải chuẩm bị nhận giải thưởng hay gì.

Vào đó, tôi chỉ đứng đực ra lo âu căng thẳng trong khi nhìn mẹ và giáo viên tư vấn giới thiệu tên và bắt tay. Co Gross nói chào và dịch hai chiếc ghế đến đối diện cô. Khi ngồi xuống tôi tự trách mình vì đã để mọi việc đến mức thế này.

Đó là một văn phòng rất điển hình. Bạn biết đấy, một chậu cây trông ốm yếu đứng trong góc, những tấm bằng đại học trong khung vàng bóng bẩy trên tường, một chiếc bàn giả gỗ óc chó lù lù. Cuối cùng, khung cảnh vô cùng gượng gạo với bức ảnh gia đình trông thì cứ tượng đang ngồi ngời ngời hạnh phúc nhưng tư thế tạo dáng rất chi là khiên cưỡng.

Cô Gross bước đến tủ tài liệu. Tôi nhìn theo những ngón tay của cô khéo léo lướt qua một vài bìa kẹp hồ sơ rồi dừng lại ở một tập lớn ngồn ngộn giấy má mà cô phải nâng bằng hai tay và đặt phịch nó lên giữa bàn. Hồ sơ đó có tên tôi và nó nằm ngay chính giữa chúng tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ và tự hỏi lòng cho đến thời điểm này mình khả dĩ đã làm những gì để tạo nên một tập hồ sơ có bề dày đáng nể như vậy. Ý tôi là, tôi đã luôn cho rằng bản thân mình và thời trung học khá là xoàng xĩnh, không có gì là nổi bật.

Cô Gross bắt đầu lật đóng hồ sơ và tóm tắt lại quá trình học tập của tôi. Có cảm giác nó giống như cái khoảnh khắc trước khi ta là trần, cả cuộc đời nhoang nhoáng trôi qua trước mắt. Phần khởi đầu hoàn toàn tốt cả.

“Ồ, tôi chắc là chị biết.” Cô Gross nói, những móng tay màu hoa cà sột soạt giữa những tờ giấy. “trước đây Alex đang có điểm trung bình A kể cả khi học các lớp AP (1) dày đặc với rất khó với các em, chưa kể đến các hoạt động ngoại khóa như giữ chức lớp phó năm lớp chín, lớp trưởng năm lớp mười, nhân vật chính trong buổi lễ gặp mặt cực học sinh, là thành viên câu lạc bộ tiếng Pháp...”

Blah, blah, blah. Tôi khó lòng mà nhận ra cái nhân vật thành đạt ngất trời mà cô đang kể không ngớt. « Nhưng gần đây », cô nói tiếp, « tôi nhận thấy một chiều hướng khá đáng ngại. »

Mẹ nghiêng người về phía trước nhưng tôi thì cứ ngồi im bắt chéo chân, mắt nhìn chăm chăm đôi giày của cô Gross thò ra dưới gầm bàn.

« Điểm số của Alex đang tụt với tốc độ đáng báo động. Chỉ trong năm đầu, em đã trượt từ điểm A đến C. Học kỳ năm ngoái, em đạt toàn điểm C và D và tôi cho rằng kết quả giữa kỳ của em kỳ này còn tệ hơn nhiều. » Cô Gross lướt qua một vài tờ giấy, lắc đầu. « Và tôi không biết có hoạt động ngoại khóa nào do trường tài trợ mà có em tham gia. » Cô bỏ kính, chà tay vào cái vùng da hăm đỏ vết kính trên sống mũi, mang kính lại và tiếp tục. « Vì điểm trung bình rớt nghiêm trọng, thiếu tham gia vào các hoạt động ở trường cũng như trong lớp, thêm vào đó là số buổi vắng học đáng ngại, bây giờ Alex không còn đủ tiêu chuẩn cho bất kỳ học bổng nào em ấy đã đăng ký. » Cô đưa mắt nhìn mẹ rồi chuyển sang tôi để xem cả hai có thấm được tính nghiêm trọng của sự việc không. Tôi rụt người thấp hơn xuống ghế và tôi có thể cảm thấy được mẹ đang tránh nhìn mặt tôi.

“Nhưng trước đó con bé đang học rất tốt! Tại sao tôi không nhận thấy chuyện này sớm hơn nhỉ?” mẹ hỏi, đẩy trách nhiệm sang nhà trường trong khi thật sự là đã hơn một năm nay bà không hề xem bảng điểm của tôi.

Co Gross hắng giọng rồi nói: “À hừm. bởi vì bảng điểm được gửi đến nhà các em học sinh theo mỗi quý nên tôi cho rằng chị luôn biết điểm số của Alex.” Rồi cô dùng tay gõ trống lên chồng giấy và bây giờ thì đến phiên mẹ bắt đầu lúng túng.

“Tôi e là Alex đang có nguy cơ sẽ gây ảnh hưởng lớn đến những thành tựu mà em đã đạt được trước đây.” Cô Gross nói trong khi nắn lại các mép giấy trong tập hồ sơ thẳng lại. “Chị phải hiểu là hai năm rưỡi đầu đó là chưa đủ. Nhất thiết là em ấy phải thay đổi lại điểm số của mình. Chuyện học bổng bây giờ rất khó. Rồi trường đại học cùng ngoài tầm với nếu không có những tiến bộ ngay lập tức trong điểm số.” Cô dừng lại rồi nhìn thẳng vào mặt tôi nói: “Cô e nếu điểm của em cứ tiếp tục thế này thì khả năng em ở lại lớp năm cuối, sẽ không tốt nghiệp trung học cùng các bạn.”

Tôi có thể cảm thấy cả hai đang cùng nhìn tôi chăm chăm đợi chờ một phản ứng nào đó. Nhưng tôi chỉ đặt tay lên trước bụng khiến mình càng nhỏ bé hơn nữa, mờ nhạt hơn. Dù đã nghe tất cả những gì cô nói, tôi cứ tiếp tục chăm chăm nhìn xuống đất. Tôi không phản ứng đơn giản là vì không đời nào chuyện này là sự thật. Cô chỉ đang dọa tôi sợ nhưng tôi sẽ không để cô thành công đâu.

Cô Gross hít một hơi dài rồi nói: “Tôi không chắc nên nói thế nào. Tôi không muốn đi quá trớn nhưng hành vi của Alex cùng với tình hình điểm số sa sút, thơ ơ các hoạt động ở trường, đó là một trường hợp lạm dụng thuốc gì đó.”

“Em chưa bao giờ xài ma túy hết!” Tôi la lên, quên mất lời thề với bản thân sẽ bình tĩnh và im lặng chờ việc này chấm dứt. Tôi nhảy ra khỏi ghế nhìn thẳng vào mặt cô Gross và không thể kiềm chế mình: “Thế này nhé, có thể là em không thể là em không tham gia cái gì gì đó. có thể là em để mọi thứ trượt xuôi nhưng em không xài ma túy, và chưa bao giờ xài cả! Em không thể tin được cô nói vậy với em!”

Tôi đứng trước mặt cô, điên tiết và tuyệt vọng nhưng cô ngồi im, bình tĩnh quan sát. Tôi nhận ra cô không hề tin tôi mà chỉ tin vào điều mình nghĩ. Làm sao tôi có thể giải thích cho người phụ nữ luống tuổi tôn thờ sách vở, thích tạo dáng kiêu gia đình nhà Sears mang đôi giày lòn loẹt này là tôi không dùng ma túy khi tôi vừa mất kiểm chế đến vậy. Cuộc sống tôi tệ nên nếu có mất kiểm soát rồi tôi phải trên xe cấp cứu hay xe cảnh sát cơ giới thì cũng chẳng ai đến cứu mà đưa tôi ra. Nhà tôi chẳng có dư dả tài chính hay tình cảm cho cơn khủng hoảng kiểu vậy. Chỗ an toàn nhất là chính nơi tôi tự tạo ra. Tôi ngồi lại xuống ghế bắt chéo chân và trừng mắt nhìn vào vết bẩn trên sàn nhà trước mặt. Tôi túm mái tóc nâu dài của mình xoắn thành bện.

“Cô Gross ạ,” mẹ bắt đầu, “tôi xin bảo đảm với cô Alex không hề có vấn đề gì liên quan đến ma túy.” Mẹ nói với giọng nghiêm túc. Cùng tông giọng bà thường dùng để cảnh báo tai họa cho hai chị em tôi “về điểm số của con bé, tôi sẽ để mắt kĩ đến vấn đề đó và em nó sẽ học tốt hơn.” Rồi bà gạt đầu, nhìn đồng hồ và nôn nóng gõ giày xuống mặt sàn mòn nhẵn.

“Thôi được rồi Alex.” Cô Gross nói. “Tôi muốn thấy mọi thứ được cải thiện ngay lập tức. Và tôi nhắc lại, đây là thời điểm quan trọng để nghĩ về chuyện đại học. Em phải có kế hoạch cho nơi nào muốn

đến.”

Nơi duy nhất mà tôi muốn đi là ra khỏi đây. Thế nên tôi gật đầu để cô nghĩ tôi sẽ tiến hành đấu tranh chống lại cái tôi khôn khổ. Sau đó, tôi theo mẹ ra ngoài.

Ngoài trời trông sáng sủa hơn nhưng cũng vì thế mà ở trong văn phòng, mọi thứ đều tối. Tôi đi sau mẹ, chập vạt trong đôi giày đế bằng ráng đuổi kịp những bước chân thoăn thoắt trên đôi giày cao gót kích cắc của mẹ. Tôi mong bà dừng bước, quay lại nói gì với tôi, một câu gì đó khả quan để cho thấy là giữa hai chúng tôi, mọi chuyện vẫn ổn.

Nhưng khi chúng tôi đi được nửa đường đến bãi đỗ xe thì chuông đổ và bà gào lên không hề quay đầu lại: “Alex, lên lớp đi. Không thể lại muộn học được. Chúng ta nói chuyện sau.”

Tôi dừng lại, đứng nhìn theo mẹ đi qua đám học sinh cho đến khi bà hoàn toàn khuất hẳn.

Chương 2

Trên đường đến lớp Anh văn AP, tôi nhớ ra hôm nay là ngày cuối để nộp bài luận tác phẩm Anna Karerina được giao 18 ngày trước. Và mặc dù đủ biết Anna, Vronsky và cả câu chuyện là một thứ rất hay nhưng tôi đã không làm. Tôi nghĩ những chuyện kiểu này là nguyên nhân khiến tôi phải đến phòng đào tạo như vừa rồi.

Và dẫu cô Gross nói tôi đã hết mọi cơ hội giành học bổng, tôi biết nhà trường không có cách nào để đánh hỏng tôi. Ý tôi là, nếu như tôi đã bỏ một vài buổi học thì đã sao. Họ có một tập hồ sơ la liệt những thứ tốt đẹp tôi làm và đơn giản là họ không thể đánh trượt người ta chỉ vì một vài điểm C nhỏ, một vài con D thừa thớt và việc thiếu tham gia hoạt động trường lớp.

Tôi sẽ đến lớp tiếng Anh, bịa ra cái có gì đó đã không làm bài Anna K, và rồi thì cứ ngồi đó cho mọi chuyện trôi qua. Cứ như cách tôi đã áp dụng ở văn phòng cô Gross (chỉ trừ cơn bột phát kém may mắn đó). Rồi tối nay tôi sẽ về nhà và viết bài luận văn ngu ngốc đó. Khi làm xong, tôi sẽ gọi bố nhờ ông trả tiền học phí của chị tôi và đó là điều nhỏ nhất ông có thể làm cho tôi vì bố đã chẳng bao giờ trả tiền trợ cấp nuôi con (1) cho mẹ.

Cách cửa phòng ba bước thì M chạy ào đến đứng ngay bên cạnh và nói: “Bộ này đẹp thế, Alex.”

Tôi đang mặc chiếc quần Levi’s 501 cũ bạc théch mà tôi đã tự sơn và đính hạt giả kim cương và tông nó giống hệt những chiếc jeans hai trăm dollar trong các cửa hàng thời trang cao cấp. Tôi mặc nó với đôi xăng-đan đế bằng cao tám phân khiến đi lại hơi khó, rồi một chiếc áo bó kiểu nam cộc tay màu trắng và một chiếc khăn choàng di-gan tái chế bằng len sợi màu hồng thêu chữ A viết hoa bên trên. M và tôi luôn mê một khâu vá quần áo. Đó là sở thích mà cả hai đứa tôi đều coi là quan trọng.

“Cậu viết bài chưa?” Nhỏ nhìn tôi đầy ngụ ý nhưng tôi không trả lời. Thậm chí tôi còn không nhìn nhỏ. Không đời nào tôi đi tự thú tội. “ôi trời ơi, cậu chưa làm!” Nhỏ nắm lấy tay tôi. “Giờì, Alex ơi! Cậu

sẽ làm gì đây?”

Đôi khi tôi không thể tin được M là bạn thân nhất của mình. Ý tôi là, tỏ ra ủng hộ chút có chết ai. Tôi nhe răng cười với nhỏ và chen vào lớp ngay trước nhỏ nhưng trong suốt những giây đó, tôi có thể cảm thấy ánh mắt nhỏ nhìn chằm chằm theo gáy tôi trong khi trong đầu là một bài lên án. Lúc vào phòng, tôi tránh bắt gặp ánh mắt của bất cứ ai và cứ tiến đến ngồi vào chiếc bàn chiến lược của mình. M và tôi không ngồi cạnh nhau. Nhỏ thích ngồi ngay ở giữa bàn đầu để có thể giơ tay thật nhiều và đưa ra các câu trả lời đúng. Tôi thích ngồi đầu đó ở phía dưới nhưng không quá xa. Cũng chẳng phải là tôi ngại gì.

Tất cả mọi người xung quanh đều đang cuống cuống lật giấy và kêu réo đòi chiếc đập ghim vào phút cuối cùng. Nhìn quanh tôi nhận ra không ai trong số họ sẽ có lúc nào đó bị gọi lên để chịu đựng sự lăng mạ trong phòng họp phụ huynh/ làm tất cả bài tập về nhà, luôn đạt điểm tốt và quan tâm sâu sắc đến cách sử dụng chủ nghĩa biểu tượng của Tolstoy.

Tôi ngồi vào chiếc ghế tựa ọp ẹp, khom người về phía trước và nhìn chằm chằm vào những graffiti khắc trên mặt bàn. Ai đó đã khắc “ĐỒ VỐ TÍCH SỰ” và tôi tự hỏi không biết có nên xem đây là chuyện xúc phạm cá nhân không. Chẳng phải là tâm thần hoang tưởng gì nhưng tôi nhớ không thấy hình khắc này nằm ở đây hôn qua.

Tôi chà ngón trỏ của mình lên đó để dấu khắc sẽ bị xóa đi. Khi tôi nhìn lên thì Christine, “Người Thu Bài” đã đứng ngay cạnh bàn. Tôi chỉ dương mắt lên nhìn con bé với một chồng giấy nặng trĩu trên tay, ra vẻ cứ như thể đó là một trong những hoạt động sẽ được ghi vào lý lịch của nhỏ không bằng. Nó gõ gõ mấy móng tay màu hồng nhạt ghê tởm lên chồng giấy và nói: “Chúng ta thiếu một bài.” Nhỏ cứ đứng yên đó chờ đợi. “Đúng rồi, thiếu một bài.” Nhỏ chẳng thèm chớp mắt.

Tôi liếc nhìn chiếc băng-đô nhỏ đã đeo từ hồi làm giám sát hành lang (1) năm lớp 4, rồi nhìn thẳng vào hai con mắt be bé tròn xoe của nhỏ. Nhưng chẳng có cách nào làm chùn bước được và cách duy nhất để nhỏ đi là đưa cái gì đó. tôi thò tay vào chiếc ba lô Prada hàng nhái mà chị gái đã mua cho ở New York và rút ra mẩu chuyện ngắn mà tôi đã thức suốt đêm hôm qua để viết. chuyện về một cô gái trẻ đến Paris và gặp một thương nhân người Anh. Tựa đề “Holly Would” (2). Khi tôi đưa ra nhỏ giật phắt lấy, đề phảng những nếp nhàu do tay tôi tạo ra và cười mỉa. đã nói rồi mà nhỏ này hoàn toàn là một kẻ khốn nạn.

Tôi ngồi im chờ thầy Sommers lướt qua chồng giấy tìm bài của tôi. Tuy vậy thầy chỉ để chồng giấy nằm hờ hững lên mép ngoài cùng góc phải bàn, bỏ một đĩa Mozart vào và bắt đầu buổi thảo luận về thuyết sinh tồn. M hớn ha hớn hờ giơ tay lên. Tôi thả lỏng người, nhòm người thẳng lên biết rằng hôm nay thế là thoát nạn. nhưng rồi tối nay thầy sẽ về nhà, xỏ chân vào đôi dép lê và bắt đầu chấm bài. Đến ngày mai ông sẽ biết.

“cái thứ cậu nộp là gì đấy?” M ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực. “Đừng nói với mình là cậu nộp một trong những câu truyện giả tưởng của cậu về Richard Brason thay vì bài Tolstoy đấy!”

“Được thôi, mình sẽ không nói với cậu!” Chúng tôi đi về phía bãi đỗ xe cho học sinh.

“Cậu nghĩ cậu thoát được chuyện này bao lâu chứ?” Nhỏ nhìn tôi mặt đầy lo lắng, môi mím đầy bất mãn.

Tôi dựa vào xe nhỏ, ném về phía nhỏ cái nhìn chán chường và đáp: “Ít nhất là đến mai.”

“Cậu mất tự chủ rồi.” nhỏ lắc đầu và mở cửa xe. “Tối nay có đi làm không?”

Tôi nghĩ đến chuyện đã tư hứa sẽ về nhà viết luận, gọi cho bố và bắt đầu lên kế hoạch tương lai nhưng vì lý do gì đó, tôi chỉ lắc đầu và làn đầu tiên kể trong hai tiếng đồng hồ, tôi mỉm cười.

“Hay lắm. chúng ta vào thành phố nhé.”

Chúng tôi chui vào chiếc mũ trần BMW Z3 đỏ mà bố mẹ nhỏ mua cho nhỏ vào sinh nhật thứ 16. Toàn đồ nội thất bằng da xịn màu nâu, bảng số bằng gỗ nạm cẩm thạch, vô lăng thì bóng loáng: tôi thèm chiếc xe này rở dãi nhưng không vì vậy mà ganh ghét nhỏ. Chúng tôi hạ mũ xuống, bật máy hát và mang cặp kính mát Gucci hàng nhái vào (thật ra kính của M là hàng hiệu), và nhắm L.A (3) thẳng tiến.

(1) Như sao đỏ của ta.

(2) Chơi chữ, phát âm giống Hollywood để gợi nhớ đến các kịch bản phim của Hollywood và đồng thời tạm dịch là « phép lạ sẽ xảy ra »

(3) Los Angeles

Chương 3

M và tôi đã là bạn thân của nhau từ khi tôi mới chuyển đến sống tại Quận Cam, tức là hai tuần trước sinh nhật thứ tám của tôi. Dù khi đó mới tám tuổi nhưng tôi đã bị sốc văn hóa nặng. tôi chuyển đến từ một khu dân cư xinh xắn của giới trung lưu nơi khi hè đến là nô nức toàn trẻ con tụ tập nô đùa và bất kỳ bà mẹ của đứa trẻ nào cũng sẵn lòng cho bạn tiền lẻ lúc xe bán kem chạy ngang qua. Khu chúng tôi mới chuyển đến lại hoàn toàn khác hẳn. toàn nhà to, sân rộng, những cánh cổng thực đồ sộ. không có những bữa tiệc toàn khu phố, không có những trận đá lon tung bừa và tuyệt nhiên không hề có chiếc xe tải bán kem đá Popsicles nào tung bừa nhạc nhĩc chạy ngang.

Ngày đầu tiên ở trường, tôi đứng trước lớp và luống cuống nhai cọng tóc khi giáo viên giới thiệu tôi – học sinh mới đến. tất cả bọn học sinh nhìn thoáng qua rồi lơ đi. Nhưng M thì toét miệng cười với tôi và mời tôi ngồi cùng nhỏ vào giờ ăn trưa và từ phút đó trở đi đến giờ, chúng tôi là bạn thân nhất của nhau.

Tôi hiểu, trông bên ngoài có vẻ như tôi hoàn toàn khác nhau. Tức là gia đình nhà M khá giả, nhà tôi qua thời đó rồi. M nổi tiếng, tôi thì nằm trong danh sách hạng B. M là một thiếu nữ California tóc vàng hoàn mĩ với mái tóc dài, mắt xanh, làn da rám nắng rạng rỡ cứ như Kate Bosworth. Tôi tóc đen, mắt đen trông có vẻ kì quặc kiểu Alyssa Milano. M viết mọi bài luận được giao, tôi đọc nhưng hiếm khi hoàn thành bài tập. m có khả năng phân bổ thời gian một cách kỳ diệu. ý tôi là vào cuối tuần thì nhỏ có thể trở nên khá phá phách nhưng trong tuần thì lúc nào cũng chăm chỉ làm bài tập về nhà và các hoạt động trường. tôi không thực sự là đứa phá phách như mọi người nghĩ nhưng tôi không thể nào có hứng thú với chuyện bài vở.

Tất nhiên là chúng tôi có điểm chung, chẳng hạn việc say mê áo quần các loại. thích cùng thể loại nhạc, và cùng “có năng khiếu”. tôi đang nói về chuyện chúng tôi ghi số điểm tuyệt đối bằng nhau trong bài trắc nghiệm IQ. Chúng tôi có cả quá khứ dài với nhau và cảm giác khá là tuyệt khi có ai đó biết nhiều về bạn đến thế mà vẫn muốn chơi với bạn.

Điểm dừng của chúng tôi là cửa hàng sandwich ưa thích của hai đứa trên bãi biển Venice. Có gã trai trông cực yêu làm việc ở đây; đã có thời tôi điên cuồng thích hắn. Có điều hắn không thích tôi, hắn thích M. nhưng nhỏ không quan tâm đến hắn vì nhỏ không bao giờ hẹn hò với một gã làm ở cửa hàng ăn. Nhỏ chỉ thỉnh thoảng khuyến mại với hắn. tức là, không phải nhỏ không có tiền để trả cho phần bánh cuốn mà nhỏ chỉ thực sự thích chơi trò đó.

Nhỏ bước đến, dựa vào quầy và nói: “này”

Chỉ vậy mà hắn cười toe toét như vừa trúng giải độc đắc. “mọi chuyện thế nào em?” hắn hỏi, cực khi phần khích. Mắt hấp háy nhanh về phía tôi rồi quay trở lại nhìn chằm chằm vào M.

“đại khái là em đang có hứng thú uống bia.” nhỏ hạ kính xuống và dựa người vào quầy. Nhỏ chớp chớp mắt.

Hắn hỏi hộp nhìn quanh rồi nói: “được thôi, nhưng em phải cho anh xem giấy tờ tùy thân, nếu không sếp sẽ giết anh chết.”

“Anh biết em mà, em đến đây hoài.” Nhỏ nở cho hắn nụ cười ngây ngất, kiểu cười mà nhỏ chỉ để dành cho các tấm ảnh chụp chân dung ở trường và những buổi tập cổ vũ.

Anh chàng tội nghiệp chỉ nhún vai và tôi cảm thấy ngưỡng mộ khi hắn vẫn có thể giữ được bình tĩnh trước nhỏ.

“Ồ, được thôi.” Nhỏ đáp và trình diễn một màn lật tung ảnh iec và mấy mẫu giấy nhỏ trong ví một cách ngoạn mục. “chết tiệt!” Nhỏ lắc đầu. “Anh biết không? Em cho Ashley Olsen mượn và con khốn nạn đó chưa trả lại cho em.”

Anh chàng phá ra cười và lôi hai chiếc bánh mì tròn, hai chai nước bỏ túi đưa cho M, miễn phí. Ý tôi là, chúng tôi thực ra có giấy tờ giả và là hàng tốtđàng hoàng nhưng ai lại muốn uống bia lúc ba giờ chiều kia chứ?

Trong lúc bước ra ngoài, tôi ngoái lại và thấy mắt anh ta đầy thèm muốn nhìn về phía nhỏ bạn. và điều đó làm tôi thật buồn. tôi tự hứa sẽ không ngoái nhìn lại kiểu đó nữa.

Chúng tôi tìm đến một chỗ trên bãi biển nơi có thể ngắm những con người lạ lùng ở đây. Đó là lý do tại sao tôi tới đây. Mấy cửa hàng thời trang dọc phố thì hơn sên và bãi biển thì cũng chẳng lấy gì làm đặc sắc nhưng những đoàn người diễu hành như vậy thì nhìn thật vui mắt.

Hôm nay khá là đông: có nhiều người trượt ván, trượt pa-tanh, đa số chỉ có đứng cho thẳng. M hớp một ngụm nước rồi thốt lên: “Ê, nhìn lão khụ với con thần lẩn kia kìa!”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay nhỏ và thấy một người đàn ông mặc một chiếc áo chim cò sặc sỡ với con cự đà bám trên vai. Gã bị râm nắng quá đến độ khó mà đoán tuổi. ý cậu là cái lão gnà dờ cháy nắng kia á? Mình nghĩ là tuần trước mình cũng thấy lão ở đây.” Tôi ngược lên nhìn về phía mặt trời.

“U, hắn đấy. Oi, Jenny chết rồi đấy!” Nhỏ rống lên về phía lão. Chuyện này làm nhỏ cười nắc nẻ. “ôi trời ơi, mình yêu L.A quá đi mất.” nhỏ thở dài. “Ồ Quận Cam chẳng tìm đâu ra mấy cái cảnh như vậy.”

Tôi gật đầu tán thành. Hai đứa tôi đến từ khu ngoại ô khá khô khan, chẳng có gì ngoài mấy chiếc xe tải mini, những bà mẹ mặc áo ngực thể thao, một thư viện được đặt tên theo một vị tổng thống ô danh trong quá khứ, ba trăm nhà thờ, và không một chỗ nào khả dĩ có thể đến uống một ky đang hoàng. Những chuyến đến L.A của chúng tôi đã trở thành huyền thoại trong trường học. tất cả mọi người đều muốn đi cùng nhưng hai đứa lựa chọn rất kỹ lưỡng trước khi mời đi cùng; thường thì chỉ có hai đứa với nhau. Mẹ mà biết chúng tôi đến đây hoài chắc bà sẽ không hài lòngcho lắm nên thường thì tôi bảo mẹ là tôi đi siêu thị hoặc cái gì đó đại loại vậy. tức là cũng không hẳn nói dối vì lúc đến đây thỉnh thoảng chúng tôi cũng vào mấy tiệm bán quần áo mà.

Tôi nhìn theo gã kỳ nhông lượn xuống cuối phố và tự hỏi không biết ông ta đi đâu. Trông ông có vẻ đơn độc quá nên tôi hy vọng ông ấy đã không nghe thấy mấy câu chế nhạo của M. sau đó, tôi xé mẫu

bánh mì sandwich thành nhiều miếng nhỏ ném xuống cho con chim hải âu có vẻ mặt rất sa đọa. cậu chàng phun hết rau ra nhưng nuốt chửng mẫu bánh mì, lại thêm một kẻ nghiện chất bột. tôi nhắm mắt lại và nằm ngửa ra cát; cát chạm vào da thật mịn và ấm.

Tôi đang ở French Riviera (1). Chui ra khỏi chiếc lều cabana lớn và sang trọng trong bộ áo tắm dây đính những đồng xu nhỏ màu đen và những chiếc nón ron rộng vành. Đây là thế giới tưởng tượng nên tôi tự cho phép mình có một khe ngực tuyệt mỹ và một bộ mông rắn chắc. Bên cạnh chiếc ghế dài của tôi, một ly nước màu lam nằm đợi những con khỉ nhỏ bằng nhựa, những chiếc dù giấy và một miếng dưa hấu bị chẳng gắn vào mép ly. Tôi nằm sấp bụng và nhấp một ngụm. tôi cảm thấy có một bàn tay ấm áp lần dọc sống lưng; tôi đỡ cặp kính Vecsace lên và quay lại – là Richard Branson...

“Cậu nói gì hử Alex?” M hỏi, cắt ngang giấc mộng giữa ngày của tôi.

“gì kia?”

“Có muốn đi shopping ở Melrose không?”

Tôi ngồi thẳng dậy, lắc tóc cho rơi hết cát. “ừ, đi đi.”

(1) khu vực nằm ở bờ Đông Nam nước Pháp giáp Địa Trung Hải.

Chương 4

Nếu bạn chưa đến L.A thì để tôi cho bạn biết nó không phải là một thành phố lớn như bạn tưởng. thay vào đó nó giống như một nhóm các khu ngoại ô nối đuôi nhau bằng các đại lộ và đường cao tốc chằng chịt. mỗi khu phố là một thế giới khác nhau, chẳng hạn: Beverly Hills là khu thượng lưu nhưng không đến mức ghê gớm như trên tivi, và Melrose thì luôn thú vị hơn Heather Locklear.

M chạt vật lách chiếc xe vào bãi đỗ thuộc loại nhỏ nhất thế giới. chúng tôi chui ra khỏi xe và bắt đầu rảo bước ra đường cái. Đi chơi ở đây là vui thú nhất; đôi khi chúng tôi gặp những gương mặt nổi tiếng. tuy thế hai đứa không tỏ ra phát rồ phát đại gì, chỉ làm ra vẻ chán nản như thể đã quá quen với chuyện đó. mới cách đây hai tuần, chúng tôi thấy Steven Styler, bạn biết đấy, lão già hát cho Aero – smith ấy? bố của Liv Tyler phải không nhỉ? Ý tôi là chẳng ai có thể không nhận ra ông, mái tóc xù bụi chẳng rồi hình xăm đầy người, một sự phô trương chói lọi. nhưng khi đi ngang qua ông, chúng tôi chỉ nói “Hey” rồi thần nhiên đi tiếp.

“ôi, mình thích cái cửa hàng này quá!” M nói, bước vào một cửa hàng thời trang cao cấp.

Tôi hít một hơi dài rồi bước theo sau, tự hỏi nhỏ có sắp sửa diễn một trong những màn đó không.

Thỉnh thoảng khi hai đứa đi shopping cùng nhau, nhỏ lướt khắp cửa hàng, chạm tay vào tất cả mọi thứ và huyền thuyên mọi chuyện nhỏ có thể mua được mọi thứ nhỏ muốn vì chiếc thẻ bạch kim của ông bố không biết giới hạn là gì. Chắc thỉnh thoảng nhỏ muốn nhắc tôi và hỏ tài chính ngăn cách gia đình hai đứa nhưng tôi không cố để tâm đến. việc ba mẹ M thuộc dạng hiếm khi vẫn đang trong cuộc hôn nhân đầu tiên không có nghĩa là họ hạnh phúc. Tôi biết quá nhiều về chuyện gia đình nhỏ trực trặc rồi.

Tôi tách ra đi một mình và thơ thẩn một vòng quanh cửa hàng. Trong này có một vài thứ thật sự trông rất tuyệt nhưng chẳng có thứ gì vừa túi tiền cả. thật kỳ cục, khi tôi đi với M, mấy nhân viên bán hàng cứ xớn xa xớn xác quanh hai đứa và rồi khi tôi đi một mình họ hoàn toàn lờ đi.

Tôi nhắm thấy một chiếc quần jeans rất đỉnh trông có vẻ cũ kỹ, bạc thếp như kiểu này đã qua tay ai

đó, thật tuyệt vời khi biết ta phải tốn chừng ấy tiền để mua một chiếc quần jeans người khác đã thải vào sọt rác. Tôi mang nó đến trước gương áo vào chiếc quần jeans đang mặc rồi đưa tay vuốt tóc mặc dù trông tóc tai trông vẫn ổn. tôi có mái tóc đẹp, tóc ra tóc đàn ông. Tức là tóc tôi dài đen nhánh và gọn sóng, kiểu như tóc của Alanis Morissette trước khi cô ấy cắt tóc ngắn. nhưng chiếc mũi của tôi thì vĩnh viễn bóng nhẫy. tôi len lén lấy mu bàn tay chà lên mũi và chỉnh lại dáng quần.

“Đẹp tuyệt!”

Tôi nhìn lên và thấy một gã trông cực kỳ yêu đang mỉm cười với mình. Hắn có mái tóc rối tung màu nâu nhạt kiểu Hugh Grant, ăn vận hay hay, tay thì xách một chiếc túi shopping to tổ chẳng có tên của cửa hàng. Tôi nghe tiếng gã có gì lạ.

“Anh thích à?” tôi hỏi.

“em nên mua nó. » hắn gật đầu nói

« anh không phải người ở đây. » tôi đoán. « Anh là người Anh ? » Tôi áp chặt chiếc quần vào người mình. Hắn quá xinh trai, điều đó làm tôi căng thẳng.

« Người Ăng-lê ». hắn nói.

« Anh biết Richard Branson chứ ? » tôi buột miệng trước khi có thể tự ngăn mình lại. Chúa ơi tại sao tôi lại hỏi vậy chứ ?

« Có lần anh gặp anh ta tại một bữa tiệc. Sao em hỏi ? em quen Richard Branson à ? » Hắn nhìn tôi mỉm cười.

« Em á ? không. Nhưng em cũng muốn quen anh ấy. » tôi có thể cảm thấy hơi nóng chạy rần rần lên mặt. « Anh ta thế nào ? Dễ thương chứ ? » Tôi hỏi ngay trong khi để ý thấy khi cười, mắt anh chàng hơi nheo lại ở đuôi, tự nhủ anh ta bao nhiêu tuổi nhỉ. Chắc không lớn hơn Richard Branson không hai mươi.

« Hượm đã nào. » Hắn cười lớn. « Anh thậm chí còn chưa biết tên em mà đã phải cạnh tranh với gã khác rồi à ? »

« Ồ, em là Alexandra, nhưng cứ gọi em là Alex. » Tôi cười, hơi hớp.

« Alexandra Đại đế. » M nói trong khi bước về phía chúng tôi, mắt hấp háy nhìn anh chàng người Anh có vẻ thích thú.

« Và tên em là ? »

« M. Chỉ là M thôi. »

« Ồ, anh là Connor, Connor Firth. »

Hắn nói Firth mà nghe như là First và tôi thầm nghĩ liệu có phải tôi nên biết hắn gì không. Cách nói cả tên và họ như vậy kiểu như rất nổi tiếng gì đó. Nhưng chuyện này cũng không chắc nên cứ mặc nhiên cho rằng ở Anh người ta tự giới thiệu mình như vậy. Bạn biết đấy, kiểu như phải lịch thiệp, ăn nói đàn ông và mấy thứ đại loại như vậy.

Cả ba lần lượt bắt tay nhau. Tay tôi lúc nào cũng ướt ịn mồ hôi nhưng hắn có vẻ như không để ý. « À, vậy hai em làm gì ? » Hắn hỏi.

M giơ cao chông quần áo mà nãy giờ nhỏ mang theo đáp. « hử, shopping chứ gì ? »

Nghe có vẻ hơi thô lỗ nhưng khi nhỏ nói vậy, tôi hơi rút người lại chừng Connor chỉ cười lớn và nói « À, cuối phố có phòng triển lãm sẽ khai trương hôm nay. Giờ anh sẽ đến đó. Đi cùng anh nhé ? »

Tôi nhìn M thả lỏng quần áo xuống ngăn kệ gần nhất và nhỏ đáp : « Okay. » cái cách nhỏ nói, nhìn anh chàng cho tôi một cảm giác tôi tệ : nhỏ sẽ cưa hắn và nếu vậy tôi sẽ không còn cơ hội nào. Ý tôi là, M xinh xắn, nhà khá giả, vui tính, thông minh. Và nhỏ biết cách làm cao. Và mặc dù tôi thấy anh chàng xinh trai trước, điều đó sẽ chẳng mấy may khiến nhỏ bạn bạn tâm. Nhỏ đã quen được những gì mình muốn.

Chương 5

Chúng tôi đi bộ về phía cuối đến phòng triển lãm. Connor đi giữa, M và tôi đi hai bên. M đi nghiêng hẳn về một bên như thể bị mất thăng bằng luôn và phải ngã vào người, hay phải bám vào tay hẳn. Tôi thừa biết nhỏ chủ ý làm vậy. Điều đó làm tôi băn khoăn tự hỏi nhỏ có thực sự thích hẳn không, hay nhỏ chỉ nhận ra tôi có thể để ý đến hẳn nên nhỏ quyết định cũng sẽ thích hẳn.

Khi chúng tôi đến phòng triển lãm, ở đó đã đông kịt những gương mặt sành điệu nhăm nháp điệu khác. Chiếc máy CD Moby chơi nhạc lắc mạnh tới mức làm rung cả mấy tác phẩm nghệ thuật đang chơi vơi trên tường. Nhìn xung quanh, tôi có thể cam đoan M và tôi nhỏ nhất ở đây. Tất cả mọi khác đều trông có vẻ khá lịch thiệp cứ như thể gần ba mươi vậy.

M thực sự bị cảnh này làm mê mết. Nhỏ không biết gì về mỹ thuật nhưng không sao, chẳng ai ở đây biết. Miễn là tay cầm một cốc cocktail, liên tục đảo khắp phòng, miễn cứ nói ra những câu bình phẩm chung chung, chẳng ai biết được.

Nói chung là giờ nhỏ đứng rất sát Connor cứ như thể hai người đang hẹn hò và tôi chỉ là một đứa ăn theo dờ người. Rồi nhỏ siết cánh tay hẳn (thêm lần nữa) và thở thở : « Connor, anh nghĩ là anh có thể lấy cho bọn em rượu hay cái gì đó được chứ ? »

Hắn nhìn hai đứa nói » Chắc chắn rồi, hai em thích gì ? »

Và M (vẫn chạm vào tay hẳn) mỉm cười và nói : « Lấy cho em chardonnay. »

Connor nhìn tôi hỏi : « Alex ? »

Và tôi đáp: “Ừm, vang đỏ?” cứ như thể đó là câu hỏi thay vì câu trả lời. thật là thiếu năng đại ngôn.

Bọn tôi nhìn theo hẳn bước đi. M nhìn thẳng vào mặt tôi và nói: “Wow, thật là một anh chàng quyền rũ. Tấn công đi, Alex.”

“Hử?” tôi trở mắt nhìn nhỏ. Ý tôi là, nhỏ đang trêu tôi, phải không? Nãy giờ nhỏ cư xử giống như Columbus hăm hờ bò lên lục địa mới phát hiện và giờ thì nhỏ trả lại cho tôi chút công trạng của người đã tìm ra mảnh đất ấy? “Cậu đùa đấy à?” Tôi hỏi nhỏ.

“Gì cơ?” Nhỏ đáp, và nhìn tôi vẻ ngây thơ.

Nhưng tôi chỉ lắc đầu không nói gì. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra hay lý do vì sao lại đồng ý đến đây nữa. đáng lẽ giờ này tôi nên ở nhà viết luận thay vì đi lông rông ở L.A rồi ở đây, trong một khung cảnh mà tôi hoàn toàn lạc lõng.

Khi Connor quay lại, ba cốc rượu tung tủy trong tay. M cầm ly vang trắng và nói: “đừng lưỡng lự nhé!” rồi lẩn vào đám đông, chỉ vậy.

Tôi nhìn Connor và nhún vai và hy vọng hẳn sẽ khá khảm hơn tôi về khoản trò tán gẫu.

Hai đứa lang thang khắp phòng triển lãm xem những bức tranh sơn dầu khổng lồ trông như những bộ phận cơ thể trôi lơ lửng trên phong nền xanh biếc. và tôi tự hỏi hẳn có hiểu mấy bức tranh này hơn tôi không. Rồi hẳn quay sang nhìn tôi và hỏi: “Tất cả những thứ này, em nghĩ gì?”

Và tôi đáp: “À, ừm, em nghĩ nó rất L.A.”

“Ý em là sao?” Hẳn nhìn tôi chăm chú.

“Ồ, anh thấy đấy, nó vẽ về các bộ phận cơ thể, và L.A thì giống như những phần rời rạc.” Ôi Chúa ơi, tôi nói nghe có vẻ ngớ ngẩn đúng không? “Ý em là, em nghĩ đó là sự cô đơn, thật đấy, trông rất cô đơn.

Chẳng hạn như ở bức này là một cánh tay và ở bức kia là một cái chân và tất cả đều rất cô độc vì ai đó đã cho rằng chúng quá thô lậu, không thể gần những bộ phận cơ thể khác.” Tôi hầu như nghẹt thở. Và hắn nhìn tôi mỉm cười nói: “Cảm ơn em đã giải thích cho anh. Anh luôn cảm thấy mơ hồ về mỹ thuật hiện đại.”

Còn tôi thì thấy nhẹ nhàng tuyệt vời vì tôi chỉ nói gì tự nhiên xuất hiện trong đầu mà cũng chẳng chắc chúng có ý nghĩa gì không nữa.

Vậy là chúng tôi cứ đứng đó nhìn những bức vẽ và trong lúc tôi đang cố gắng một cách tuyệt vọng nghĩ ra điều gì để nói, để lấp đầy sự im lặng đang lớn dần thì có tiếng ai đó hét lên: “Connor! Hey!”. Bước về phía chúng tôi là một gã đại khái là thấp người, đại khái nhìn hơi lạ. và tôi không có ý là lạ theo kiểu bẩm sinh mà hắn cố tình ăn mặc vậy. bạn biết đấy, kiểu như kính một sách gọng đen to tổ chẳng, áo T-shirt in hình ban nhạc rock metal cổ điển, quần jeans nhuộm màu bẩn bẩn, giày tennis hiệu Puma màu bạc và một chiếc túi treo lưng lủng lẳng một bên – hắn có thể nghĩ đó là “một chiếc túi cho biết bạn là ai” nhưng sự thì không. À vâng, còn nữa, mái tóc xoăn màu nâu sẫm được chải uốn lượn theo kiểu Jack Orbourne.

Rồi thì Connor nói: “James, hey!”. Cả hai bắt tay và rồi James nhìn tôi chờ đợi và một khoảnh khắc thoáng qua, tôi nghĩ chắc chắn Connor đã quên mất tên tôi. Bạn biết đấy, khi chỉ mới gặp ai đó thì rất dễ quên kiểu vậy và rồi thì bạn hồi hộp và dù sao thì bạn chỉ nghe cái tên đó có một lần, nhưng rồi hắn nói: Ồ, Alex, James, Alex.” Và tôi thở phào.

Chúng tôi chào nhau hello. Tôi đang chực bắt tay hay cái gì đó đại loại thì James đã chồm người về trước, mắt nhắm, môi chu. Và ngay khi tôi nghĩ không đời nào mình để thằng cha này hôn minihf thì hắn tạo ra một tiếng chọt tai ở đâu đó quanh vùng má mà tôi chỉ đứng như phỗng ra, không biết có nên đáp lại theo kiểu chào rất châu Âu nửa mùa mặc dù cả hai chúng tôi đều là người Mỹ. rồi hắn bắt đầu nói chuyện về công việc và tùm lum thứ khác nên tôi chỉ cố làm ra vẻ có tham dự vào câu chuyện dù không hề hiểu bất kỳ chuyện gì.

Cuối cùng James cũng nhìn tôi, hắn mỉm cười và nói với Connor: “Thôi mình không muốn quấy rầy cuộc hẹn hò của cậu. tuần sau làm cú Ivy nhé?”

Và Connor đáp: “Nhất định rồi.”

Tôi nhìn theo James bước đi, rồi hỏi: “Làm cú Ivy là gì?”

Connor lắc đầu cười lớn rồi nói: “Tên một tiệm ăn thôi.”

Ồ, tôi đoán chắc đó là một trong những nơi mà bạn nên biết và việc không biết gì khiến tôi cảm giác là dân ngoại đạo và là một tay gà mờ ngốc nghếch. “Anh ấy là bạn thân anh?” Tôi hỏi. cố gắng vớt vát. “Không hẳn. ý anh là không phải anh ấy là người xấu. là bạn sơ thôi. Anh ấy là chủ triển lãm này. Mà thật ra anh đang tìm một người bạn khác, Trevor. Anh ấy nói sẽ đến đây nhưng chẳng thấy đâu cả.” Rồi hắn nhìn tôi, cười, rồi nói: “Nhưng như thế cũng ổn vì em đang ở đây và thật tình cờ là em xinh hơn Trevor.”

Tôi chỉ đứng thừ ra và dường như là đồ mắt nhưng tôi chẳng nói gì vì mỗi lần ai đó khen tôi hấp dẫn tôi chẳng biết phải nói gì. Cũng chẳng phải chuyện đó hay xảy ra cho lắm.

Sau đó Connor bắt đầu nói chuyện về một số người có mặt ở đó. những chuyện đại loại như, gã kia làm việc cho công ty ghi âm Meverick, hay cái cô tóc hồng kia là chuyên gia trang điểm. và dù chuyện này nghe cũng thú vị nhưng tôi không tập trung được vào những lời hắn nói vì hắn đang nhìn tôi một cách rất quỳn rũ và điều đó khiến tôi, lần nữa, lại căng thẳng.

Tôi bắt đầu nghĩ về chuyện mình còn trinh trắng. ý tôi là, cũng không phải tôi là người sùng đạo ngoan hiền, đạo đức, hay sợ hãi (à ừ thì có hơi sợ chút thôi). Tôi đoán chẳng qua là do tôi chưa có dịp nào thích hợp. hè năm ngoái, tôi có bạn trai trong vòng một tháng. Tôi gặp hắn trong chuyến dong thuyền

cuối tuần đến Catalina cùng với M và bố mẹ nhỏ. Mới đầu tôi nghĩ hẳn có một vẻ gì đó lạ lùng, như kiểu ai đó đến từ một nơi xa lạ, nhưng sau đó hóa ra hẳn sống trong thị trấn kế bên và cũng đang học trung học. rồi thì cũng có hôn hít đại loại và mới đầu thì tôi thích hẳn mê tơi nhưng chẳng bao lâu tôi nhận ra hẳn là một kẻ chưa tiến hóa. Bạn biết đấy, cứ như kiểu là người tiền sử thực sự. trước đây M gọi hẳn là Thor. Hẳn ghen tuông khủng khiếp và cứ lúc nào mấy gã con trai khác nói chuyện với tôi là hẳn phát cáu. Vậy nên tôi phải để hẳn ra đi. Tôi không đời nào để gã trai nào bảo tôi có thể và không thể nói chuyện với ai. Sau đó thì tôi nghĩ mình cứ trì hoãn chuyện đó cho đến khi có một gã đỉnh nào xuất hiện. mà chỉ hy vọng là sẽ không có chiếc xe nào đâm tôi trước khi chuyện đó thành sự thật. chắc là may lắm đấy nếu chết mà vẫn là trinh nữ.

Và thế là tôi nhìn Connor và nhận ra mình không hiểu một chút gì hẳn vừa nói. Cốc rượu vang làm mình tôi mới chơi với một nửa mà bụng tôi nôn nao muốn ói và tôi càng lúc càng choáng váng. Không đời nào tôi để mình nôn mửa trước mặt hẳn, thế nên tôi dúi cốc mình vào tay hẳn và nói cần ra ngoài cho thoáng.

Tôi lách người qua đám đông chật cứng và khi ra đến ngoài thì ngạc nhiên vì trời lạnh đến vậy. nhưng tôi cứ cời chiếc khăn len choàng qua vai và để mặc cho khí lạnh òa lên đôi vai mình. Tôi nhìn xuống tầng trệt, hít một hơi thật sâu, thật chậm như người ta dạy ở lớp yoga tôi đã từng tham dự được một lần ấy, và tôi cố dùng lý trí thuyết phục cơ thể mình đừng có nôn. Tôi không muốn mình lộ bịch trước mặt một gã thực sự dễ thương và sexy đến từ nước Anh, lại là một người đã có lần gặp Richard Branson tại một bữa tiệc.

Khi tôi đã cảm thấy khá hơn, tôi ngược nhìn bầu trời đêm và mặc dầu đã cố công mọi mắt, tôi cũng không thể định vị được dù chỉ một ngôi sao trên bầu trời L.A cực kỳ ô nhiễm. tôi nhắm mắt lại, xoay cổ, nghiêng người dựa vào bức tường gạch lát kính. Bỗng nhiên, Connor ở đó và hôn tôi. Hay ít nhất tôi nghĩ đó là Connor. Thì là, mắt tôi nhắm chặt nên đâu có chắc được. đó là nụ hôn tuyệt vời nhất. tôi để nó nắn nã trên môi càng lâu càng lâu tốt. một lát sau, tôi mở mắt và Connor đang mỉm cười với tôi. Hẳn đưa tay vuốt nhẹ má tôi và hỏi tôi đã thấy đỡ chưa và tôi chỉ có thể gật đầu vì lúc đó, tôi hoàn toàn ngộp thở. Rồi hẳn nắm lấy tay tôi, đan những ngón tay của hẳn vào tay tôi và dẫn tôi vào lại bên trong phòng triển lãm. Chỉ vậy thôi. Không vật nhau, không giằng co. đôi khi bọn con trai làm tôi ngạc nhiên.

Tôi nhìn quanh tìm M và thấy nhỏ đứng ở góc phòng nói chuyện với gã mặc quần kẻ ô. Hẳn chăm chăm nhìn nhỏ, tôi tự hỏi nhỏ đang nói cái gì. Nhưng chuyện đó cũng chẳng quan trọng vì M luôn có cái gì đó khiến mọi người phải đứng lại với nhỏ.

Connor bóp tay tôi nói: “Anh sắp phải về vì mai sẽ có cuộc họp sớm nhưng anh thật sự muốn gặp lại em. Anh gọi cho em được chứ?”

Tôi nói “Okay” và làm ra vẻ rất là lãnh đạm lúc viết số điện thoại lên mặt sau tấm danh thiếp của hẳn. thực ra bên trong ngực tim tôi đang đập thình thình như búa tạ, tay tôi hơi run run. Tôi chỉ mong hẳn không nhận thấy điều này.

Hẳn hôn lên má tôi rồi bước đi. Tôi không quay lại nhìn theo vì muốn biết hẳn có nhìn theo tôi hay hẳn muốn tiếp tục dẫn tới một chuyện quan trọng khác. Đêm nay đối với về cơ bản là hoàn hảo rồi và tôi không muốn phá vỡ mọi thứ bằng cách thấy cái gì đó có thể làm tôi thất vọng.

Trên đường về nhà, tôi hỏi M về gã mặc quần kẻ ô mà tôi thấy nhỏ nói chuyện cùng. Nhỏ chỉ phá ra cười rồi nói không thể nhớ ra tên hẳn nhưng hẳn cũng là người Anh đấy.

“Cậu có nghĩ hẳn quen Connor không?” Tôi hỏi. tôi cảm thấy thích khi nói tên hẳn.

“Chẳng biết.” Nhỏ ngáp rồi bỏ chiếc CD Strokes mới vào và bắt đầu hát theo.

Khi nhỏ rẽ tay lái vào con phố nhà tôi ở, tôi bắt đầu hoảng sợ vì đã không làm điều đã hứa. giờ thì đã

quá muộn để viết mười hai trang luận về Tolstoy rồi. thế nào tôi cũng phải trả giá, nếu không ngay ngày mai thì là một ngày nào đó gần đây. Sau buổi gặp phụ huynh hôm nay, chắc chắn họ sẽ để mắt đến tôi nhiều hơn và tôi khó lòng mà yên ổn được.

M thả tôi xuống ra và hỏi: “Mai cậu sẽ mặc gì?”

Tôi mở cửa ô tô, với tay lấy chiếc ba lô nằm bẹp dí ở khoảng trống phía sau xe. “Mình không biết nữa.” Tôi nói. “Nhưng chắc không phải đồ jeans, hôm nay mình đã mặc vải jeans rồi.”

Nhỏ gạt đầu và lái xe đi, bánh xe nghiêng vào mặt đường rin rít và tôi có thể nghe thấy tiếng xe nhỏ cho đến khi nó khuất sau cuối phố.

Lúc bước lên con dốc xi măng nho nhỏ dẫn đến cửa nhà, tôi nhìn lên mặt trăng và cố xác định trên đó là đàn ông hay đàn bà, hay là một thứ gì đó khác. Tôi nhớ hồi nhỏ, mẹ thường nắm tay tôi, chỉ lên trời và chỉ cho tôi thấy những vết lồi lõm những cái bóng xám của mặt trăng có thể tạo thành ảo ảnh về một gương mặt luôn biến đổi. tôi đã nghĩ có phép lạ trên mặt trăng và chúng tôi cứ đứng thế hàng giờ đồng hồ. nhưng đó là chuyện cái thời tôi còn tin vào những thứ như thế, và mẹ còn tin tôi.

Tôi lên phòng mình ném cái ví cầm tay xuống chiếc ghế lông báo và nhặt chiếc điện thoại lên nghe tin nhắn nhưng đón chào tôi là một tiếng hừm đều đều nên tôi biết đã chẳng có ai gọi. có lẽ tôi đã hy vọng Connor gọi để nói anh ấy rất vui khi gặp tôi dù tôi biết chuyện đó rất khó xảy ra.

Nhưng tôi phải gọi một cú điện thoại và tôi liếc mắt sang chiếc đồng hồ báo thức cạnh giường và tự hỏi 10:52 có quá muộn chẳng. Có lẽ, nhưng dù gì tôi cũng sẽ gọi. tôi nhắm lại trong đầu những gì sẽ nói trong khi dỗi tyi nghe tiếng chuông đổ phía bên kia đầu dây. Nhưng rồi đến tiếng chuông thứ tư thì máy chuyển sang hộp thư thoại nên tôi nói luôn: “Chào bố, con đây. Ừm, Alex đây. Bố gọi cho con được không? Quan trọng lắm. cảm ơn bố.” Rồi tôi cúp máy, cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải hỏi bố ngay lúc đó vì bây giờ ông là hy vọng duy nhất của tôi và tôi cũng không chắc ông sẽ nói gì nữa.

Tôi đánh răng rửa mặt và mặc chiếc váy ngủ cũ màu hồng nhạt mềm mại mà tôi rất thích mặc khi đi ngủ. tôi leo lên giường, giường rất mát và chăn rất ấm. tôi biết khi thức dậy sẽ phải đối diện với thầy Sommers về chuyện bài luận văn mà tôi chưa viết và lúc này tôi không muốn nghĩ về nó. Vậy là tôi nghĩ về chuyện ăn tối với Richard Branson ở nhà hàng trên tầng thượng tháp Eiffel nhưng trên phần thân Branson không hiểu sao hiện lên khuôn mặt Connor.

Chương 6

Sáng hôm sau, mẹ thò cổ vào phòng để kiểm tra tôi đã dậy và chuẩn bị đến trường chưa. Tôi cam đoan là đã hoàn toàn tỉnh, rồi lăn ra ngủ nướng thêm mười phút nữa.

Mẹ quay lại. “Alex, mẹ không đùa đâu. Mẹ đi làm bây giờ và con nên dậy ngay đi, nếu không sẽ muộn học đấy.”

“Đây là chuyện tệ nhất sẽ xảy ra ư?”

“Alex, dậy ngay!”

“Con dậy rồi.”

Tôi đợi mẹ rời khỏi phòng mới bò ra khỏi giường, vào phòng tắm và bật vòi sen ở chế độ cực mạnh, cực nóng. Tôi ngồi trên nắp đậy toilet ngắm căn phòng càng lúc càng đặc hơi trắng xóa. Giấc mơ đêm qua vẫn còn lảng vảng trong óc nhưng lại chẳng phải là giấc mơ về Richard Branson thay thậm chí là Connor. Lại là cơn ác mộng gần đây cứ lặp đi lặp lại về cái chết của con ngựa tôi yêu quý.

Ngày đó, tôi đang học lớp bảy và đó là khoảng thời gian tồi tệ. bố đã bỏ đi được khá lâu rồi và ngoài M ra thì chú ngựa Lucky là bạn thân nhất của tôi. Một hôm khi tôi đến cho nó ăn thì thấy nó ở trong

chuông, nằm im bất động. tôi phát hoảng và gọi cho bác sĩ thú y. bác ấy chích kim rồi cho nó uống vitamin. Ông đã làm mọi thứ có thể nhưng ba ngày sau, ông nói không thể giúp gì hơn và đành phải để nó ngủ mãi vậy.

Tôi rất ghét cụm từ “cho ngủ” đó. ngủ tức là sau đó sẽ thức dậy. Điều đó chẳng giúp gì khi tôi biết bố đã trả tiền cho một con ngựa nào đó cho tình nhân mới nhất của ông. Tôi nghĩ con ngựa của tôi chết vì bần cùng, vì bị bóc lột, vì ưu sầu tuyệt vọng chỉ là một nạn nhân khác của chuyện ly hôn. Tôi đã cố gắng yêu thương nó đủ để giữ sống nó, thực sự tôi đã cố hết sức. nhưng rồi nó vẫn chết. chắc là có yêu thương gì cũng vậy thôi vì chúng tôi đã không thể cho nó ăn uống đầy đủ. Bọn ngựa ăn nhiều kinh khủng.

Tôi leo vào bồn tắm và xoa bọt khắp người. tôi thực sự là mê một chuyện chải chuốt chăm sóc bản thân. Tắm, tôi dùng dầu gội, dầu xả (dầu xả thấm sâu chân tóc cho mùa hè), gel cạo hương oải hương, sữa rửa mặt, bọt mát-xa mặt, gel tắm, tiếp tjeo là bọt mát-xa cơ thể. Khi da còn ẩm, tôi xịt dưỡng thể lên người, cái này tôi để khoảng sáu mươi giây cho thấm vào người rồi vỗ nhẹ vào da cho khô, rồi xức kem nước ẩm, kem lăn giữ mùi cơ thể, thoa nước làm se lỗ chân lông, bôi son dưỡng ẩm, kem dưỡng ẩm cho tóc, và xức thêm một chút nước hoa lấy từ các sản phẩm dùng thử. Tháng này là Gucci Rush vì tôi thích cái tên này. Tôi là kẻ nghiện các sản phẩm chăm sóc sắc đẹp ở cấp độ nặng.

Chiếc khăn tắm quấn quanh đầu, một chiếc khăn khác quấn chặt quanh người, tôi đứng trước tủ quần áo tìm đồ mặc. trong suốt ba năm rưỡi vừa rồi, tôi đã dày công xây dựng tên tuổi về thường thức thời trang và giờ thì ai nấy đều mong đợi tôi sẽ xuất hiện trong một bộ trang phục gì đó thú vị, khác người. đôi khi, đó là một gánh nặng.

Giờ thì tôi nghĩ có lẽ đó là hướng tiếp cận sai lầm vì tôi không hề thu hút sự chú ý của công chúng. Có lẽ tôi nên trầm xuống một chút, bạn hiểu mà, kiểu như cố hòa mình vào xung quanh chút nữa. tôi chọn một bộ an toàn: toàn đồ jeans bạc thếp, coocxê ren, chiếc áo len đan không tay đính hạt giả cổ và đôi Nike tõe ngón. Tôi chải nhanh một chút mascara tô đậm cho đôi mắt nâu, tóm vội lấy hai dải chun và tết tóc – vẫn còn đang ướt – trong khi vượt qua hết cột đèn đỏ này đến cột đèn đỏ khác trên đường đến trường.

Tôi gặp M ở lớp tiếng Pháp. Không có ý thô lỗ gì nhưng trên cằm nhỏ có một nốt trứng cá tương đối là trầm trọng và tôi không thể nào rời mắt khỏi nó. Bạn biết cái kiểu mà khi bạn càng cố gắng không nhìn vào thứ gì đó thì chuyện đó càng ám ảnh bạn không? ờ, đó chỉ là chuyện giữa tôi và chiếc cằm của M. ít ra thì nhỏ cũng không cố dùng mỹ phẩm che nó đi như mấy đứa con gái vẫn làm vì thực ra cái đó không lừa được ai hết. nhưng đại khái là cảm giác khá lạ khi đột nhiên thấy M không hoàn hảo.

Nhỏ thấy tôi chằm chằm thế nên tôi đốp luôn: “Một đêm căng thẳng hử M?”

“Rất hay đấy.” Nhỏ đảo ngược tròn mắt lên trời. “Mình tưởng cậu nói hôm nay sẽ không là đồ jeans.”

“Suýt nữa thì mình mặc pyjama rồi đấy.” Tôi bảo.

“Mình hiểu rồi. mình cảm thấy như bị tước đoạt quyền được ngủ hay sao ý nhưng cũng đáng, phải không?”

“Tuyệt đối đấy.” Tôi nhìn khắp phòng có ai đang nghe không. Phải thừa nhận là hai đứa tôi thường nói to đủ để cho tất cả mọi người nghe thấy rồi tụi tôi lại khó chịu khi bắt quả tang bọn họ nghe trộm. M chồm người tới nói: “Cái gã mặc quần kẻ đêm qua gọi điện cho mình. Chắc là hắn gọi ngay khi tụi mình rời khỏi đó vì lúc mình về nhà đã có sẵn một tin nhắn của hắn rồi.”

“Không thể tin được.” Tôi nhìn nhỏ sững sờ kinh ngạc. dù tôi đã quen với việc M luôn được chú ý nhưng chẳng thể nào không cảm thấy ít nhiều ghen tỵ. “Hắn có để lại tên không?”

“Không. Hắn cứ bập vào nói luôn nên mình cũng chẳng biết tên tuổi là gì. ờ mà mình được nhận vào Princeton rồi nhé! Hôm qua thư đến, lúc chúng mình còn đang ở L.A ấy. chị giúp việc bỏ thư vào

phòng cho mình.”

Tôi há hốc mồm nhìn M. vừa lúc đó, Mademoiselle (1) bước vào. “Bonjour (2)” Cô nói. “Bonjour Mademoiselle!” Tôi nghe mấy đứa cùng lớp chào lại nhưng giờ thì tôi không thể tập trung được vì tất cả những gì tôi nghĩ lúc này là cuộc đời tôi thật bẽ rạc làm sao khi đem so với M. nhỏ có bạn trai mới, và nhỏ sẽ vào một trường Ivy (3). Tôi có hộp thư thoại lạnh như tờ, không có một tin nhắn và có khả năng sẽ không tốt nghiệp trung học được. tôi thật sự mừng cho nhỏ, thật đấy, nhưng một phần trong tôi muốn nôn thốc ra một bãi.

Tôi cố gắng lờ đời sống sót được cho hết ngày. Một phần vì giờ Kinh tế học (tôi ghét môn này) nên không cần phải giả vờ chăm chú nghe rồi thầy Sommer cũng không nhắc gì đến bài luận tôi chưa viết. cứ như thể thầy chưa biết hay sao đó và tôi hy vọng sẽ có một hai ngày gì đó – tôi chỉ cần khoảng vậy – và tôi sẽ làm nó ngay trong tối nay, ssau giờ làm. Hứa đấy.

Sau giờ học, tôi đi làm suốt bốn tiếng đồng hồ. tôi làm việc ở cửa hàng bách hóa này được một năm rưỡi rồi. tôi tham gia một cuộc thi: người ta chọn một học sinh ở mỗi trường trung học trong khu gọi là Khu Teen. Khu này có những màn trình diễn thời trang, tạo dáng làm mẫu, các hoạt động từ thiện, và có một việc làm chờ sẵn cho bất kì ai có hứng thú làm việc. hôm phỏng vấn tôi rất căng thẳng và không hề mong mình sẽ được chọn. ý tôi là tất cả các ứng cử viên lớn đều xuất hiện, mấy đứa trong đội cổ vũ, tụi mơ làm người mẫu, tất cả đều nắm chặt hồ sơ trong tay. Tôi không có hồ sơ gì, chỉ có đơn xin việc và hai lòng bàn tay ướt sũng.

Tôi đến đó đơn giản là vì tôi cần việc làm. Những tám séc hỗ trợ nuôi con đến thừa thớt và thành thực mà nói, tôi cảm thấy phát ốm lên khi phải ngửa tay xin xỏ. tin tôi đi, tôi chẳng bao giờ cho cái chuyện này là gì ghê gớm. tôi không giống mấy đứa con gái khác trong trường đi đâu cùn kè kè mấy bức ảnh ghép và theo học lớp luyện âm. Đó là điều buồn cười nhất về California, theo một cách nào đó, cuộc sống cứ như buổi thi diễn xuất dài. Dù sao thì họ đã chọn tôi và từ bây giờ tôi làm việc ở đây. Trò làm người mẫu rất vui, buộc lòng phải thừa nhận vậy nhưng khi xong thì tôi chẳng nhớ nhung gì. Đây chẳng phải là công việc hay ho nhất nhưng nó tử tế đàng hoàng. Tôi được làm việc với những người dễ thương và được giảm giá khi mua quần áo.

(1) *Mademoiselle (tiếng Pháp): cô, quý cô.*

(2) *Bonjour (tiếng Pháp) : Xin chào!*

(3) *Trường Ivy: top 8 trường danh tiếng của Mỹ như Harvard, Yale, Stanford,...*

Vài tháng trước, quản lý ở đây chuyển tôi từ Khu Vực Thời Trang Trẻ sang Bộ Phận Phụ Nữ. họ nói tôi chín chắn và có thể làm với một nhóm chuyên nghiệp hơn. Chuyện đó làm tôi cười muốn nứt rốn. tôi chẳng bao giờ nghĩ mình chín chắn cả nhưng phải thừa nhận là tôi thích nơi này. Những người phụ nữ làm cùng rất dễ thương. Họ lo lắng cho tôi, khuyên bảo tôi. Thường thì tôi không thích người ta làm vậy với mình, cứ làm như tôi cần được giúp đỡ không bằng. nhưng chuyện những người này cố gắng làm mọi chuyện dễ dàng hơn cho tôi thì khá dễ chịu. một điểm khác biệt nữa khi làm việc ở đây là khách hàng đa số là ở tuổi mẹ, lại có theer trò chuyện thoải mái đến vậy về chuyện chồng họ đi ngoại tình và cái nhìn đầy thông cảm và chuyện giải phẫu thẩm mỹ. tôi chỉ gửi cho họ một cái nhìn đầy thông cảm và nguyện với với lòng mình sẽ chẳng bao giờ lớn thêm.

Vào buổi tối thứ sáu, cửa hàng vắng như chùa Bà Đanh. Hầu hết mọi người giờ này đều có thứ gì đó

để làn gì hơn là đi mua sắm. vì vậy sau khi gấp hết áo len casomia lại, ướp thử vài ba chiếc jacket da, tôi dành tất cả thời gian còn lại lập ra một danh sách năm thứ Richard Branson và tôi có thể làm cùng nhau trong suốt chuyến bay của hãng Virgin vượt Đại Tây Dương. Đầu tiên phải tính đến “Canooding (1)” nhé. Tôi cũng chẳng biết nó có nghĩa là gì nhưng trên tạp chí People cứ thấy người ta phê bình Julia Roberts về chuyện này, thế thì nó ắt hẳn hay ho lắm.

(1) *Canoodle* (từ thông tục) : Âu yếm vuốt ve

Điện thoại đổ chuông. Là Blake, gọi từ Khu vực Thời Trang Nam, nơi hắn làm. Blake làm ở Khu Vực Thời Trang Trẻ trước tôi một năm và là người dẫn tôi đến với nghề này. Hắn gay nhưng rất cởi mở về chuyện này nên chắc chắn là sẽ chẳng phiền lòng nếu tôi đề cập đến.

“Alex, bà làm gì đó?” Hắn hỏi.

“Ồ, chỉ dựa người vào quầy tính tiền, nhìn mông lung, viết một vài cái danh sách. Này, *canooding* có nghĩa là gì?”

“Từ đó liên quan đến tình dục mà.”

“Ừ, cơ mà đích xác là gì?”

“Ôm ấp?”

“Ồ thế thôi à? Ông chắc không đấy ? » Tôi hỏi.

« Không chắc đâu, mình để cho đơn đăng ký mua tạp chí *Teen People* hết hạn rồi mà. Mà này, lát nữa bà làm gì ? Muốn uống cà phê không ? »

« Ôi, mình bảo M là đêm nay sẽ gặp nhỏ ở trận bóng chày. » Tôi dựa vào quầy tính tiền và nhìn vào gương.

Tôi thực có thể thấy cảnh Blake trợn ngược mắt lên trời lúc hắn nói. « Sao vậy được. Gì mà trận bóng chày giờ này ? »

« Ừ, một trận đấu đêm. Nhưng lúc mình đến được đó thì chắc cũng hết rồi. Ý Chúa thôi. Muốn đi cùng không ? » Tôi hỏi.

« Ôi cưng ơi mình sẽ không bao giờ quay lại đó đâu. »

Blake tốt nghiệp trung học năm ngoái.

« và chẳng thể nào tin được là bà lại chọn thể thao hơn tôi. Nào nào, tôi sẽ khao bà. »

« Thật à ? »

« Ừ, thật. »

« Ồ, nếu vậy thì... »

Khoảng chín giờ kém mười, tôi bắt đầu khóa sổ. Tôi cố gắng đếm tiền thật khế vì mấy người quản lý ở đây sẽ không thích nếu bạn khóa sổ sớm thế. Sau đó tôi đứng ở đó chờ cho đến đúng chín giờ thì phi nước đại lên lầu để nộp tiền. Trên đường lên, tôi gặp Blake. Vừa nhìn thấy nhau, cả hai lại chạy như điên luôn. Tôi vượt trước hắn một đoạn khá xa thì bỗng gót chân vướng phải thứ gì đó và tôi ngã rầm, gào lên thảm thiết. Nhưng chẳng đau. Tôi chỉ nằm im như thế trên sàn nhà, mồm cười sằng sặc, ngay cạnh quầy bày hàng nội thất. Blake thấy tôi cho tôi nên đến xem thử tôi có sao không. Tôi đưa tay cho hắn để hắn kéo tôi dậy. Rồi ngay khi chúng tôi chạm nhau, tôi kéo hắn xuống, nhảy bật dậy và chạy trước hắn đến nơi nộp tiền.

Hắn bước đến sau lưng tôi, tay xoa xoa cùi chỏ, nói : « Không thể tin được là bà lại chơi ăn gian như vậy. »

Tôi đáp luôn : « Ủ, đúng rồi đó, tôi là người có tham vọng đó, chỉ có điều tham vọng đặt hơi sai chỗ thôi. »

Cuối cùng chúng tôi ở quán cà phê xoàng xĩnh đầu đó trên đường về nhà. Cái quán này trông có vẻ sành điệu nhưng thực tình mà nói chẳng có gì hay. Tôi thậm chí chẳng buồn nói ra tên nó vì tất cả mọi góc trong quán đều chình ịch cái tên đó và họ chẳng cần tôi quảng cáo thêm gì nữa làm gì.

Tôi gọi một ly latte decaf (1) và cố không cảm thấy áy náy vì đã cho M leo cây. Mà, ban ngày tôi hiếm khi đến trường, vậy đêm còn tới đó làm gì chứ ?

« Thế có gì với Ronette không ? » Tôi hỏi lúc chúng tôi ngồi xuống. Ronette là quản lý Khu Thời Trang Nam. Tên thật của chị ta là Rhonda nhưng chúng tôi bí mật gọi chệch theo tên của ban nhạc Ronette ngố vì chị ấy để tóc và ,ừm, đại khái là tính tình nói chung có hơi ti tiện.

« Cưng ơi, tôi mong kinh khủng đến cái lúc gửi thông báo nghỉ việc trước hai tuần. » Blake lắc đầu và cắn một miếng bánh Bicostrto hạnh nhân.

« Khi nào thì ông nghỉ ở đây để qua bên Parsons ? » đó là câu hỏi mà tôi đã cố tránh không nói ra. « Sớm thôi. Tháng Sáu. »

« Gì kia ? » Tôi phát sặc khi đang nuốt dở ngụm latte. Vậy chỉ còn ba tháng nữa.

« Tôi muốn ở đây vào mùa hè. Bà biết đấy. Tìm một căn hộ. An bẻ thất. Xem chỗ này ngó chỗ nọ một tí. »

Tôi ngồi im nhìn trừng trừng vào hắn. « Ừm, không phải là ích kỷ hay gì, nhưng không có ông tôi biết làm gì ? »

« Chuyển với tôi đi. » Cốc cà phê quá khổ che gần hết mặt hắn nhưng cặp mắt thì thò lên trên nhìn thẳng vào tôi.

(1) Latte không caffeine.

« Giá mà được vậy. » Tôi nhìn xuống cốc, hai tay ôm lấy đầu. Tôi không có khiếu thiết kế như Blake. Tôi chẳng có khiếu khiếm gì cả. Cảm giác như thể mọi chuyện tắc tịt lại, mọi cánh cửa đóng lại. Ước gì tôi có thể khiến thời gian ngừng trôi cho đến khi tôi sẵn sàng.

« Có nơi nào nhận bà chưa ? »

Tôi không trả lời.

« Bà ổn không đấy ? » Hắn hỏi giọng chân thành.

« Ừ ừ. » Tôi ngược lên nhìn Blake và nở nụ cười mà tôi hy vọng toát ra được chút tự tin nào đó.

« Alex này, bà thông minh và có tài. Bà có thể làm được mọi điều bà muốn. » hắn nói.

« Ôi xin. » Tôi lắc đầu. « Chẳng ai muốn nhận tôi cả. ờ thì cũng không hoàn toàn là vậy. Một cái trường tệ bại muốn tôi đến học nhưng mới hôm qua mới biết là điểm số của tôi thê thảm lắm, đến độ giờ không còn đủ điểm được học bổng nữa. Và nếu điểm số không khá lên được thì tôi sẽ cóc được nhận vào bất cứ trường nào đâu. Mà họ thậm chí còn nói là có khi tôi sẽ không tốt nghiệp trung học được. Nhưng chuyện đó không thể nào là thật được. Họ chỉ đang cố làm cho tôi sợ thôi. ờ mà còn nữa, tôi gọi cho bố nhờ ông giúp nhưng ông sẽ chẳng gọi lại đâu. »

« Tại sao ông sẽ không gọi lại cho bà ? »

Tôi nhún vai. « Chắc là bố rất rất bận. »

« Vậy tại sao bà không đến văn phòng gặp ông hay làm cái gì đó ? »

« vì nếu như bố nói không thì biết làm gì chứ ? »

« Tại sao ông lại nói không ? »

« Bởi vì là, trong suốt bảy năm rưỡi mà tôi biết, ông nói như vậy suốt. » Tôi ngừng lại nhấp một ngụm cà phê. « Nhưng ông thiếu tôi việc này, thực sự đấy. »

« Alex à... »

Tôi gio tay lên. “Tụi mình đừng nói về chuyện này nữa được không?”

“Được thôi.” Hấn nhìn tôi đầy quan tâm và nói: “Mình chỉ muốn bà biết bà có thể có nhiều lựa chọn hơn đây.”

Chương 7

Thế là thay vì về nhà và viết bài, tôi ghé qua nhà M để thử nhỏ có nhà không, vì tôi thấy hơi cần rút vì đã không đến trận bóng chày. Lúc đỗ xe, chui ra khỏi cửa, tôi tự hỏi tại sao lời hứa của tôi với mọi người luôn quan trọng hơn những gì tôi hứa với bản thân mình.

Bước về phía cửa nhà nhỏ, tôi thầm mong bố mẹ nhỏ không có nhà. Họ cũng không tệ gì nhưng khi không có họ ở nhà thì vẫn tốt hơn. Mẹ của M chẳng làm gì ngoài việc nghĩ ngợi về cân nặng của mình cứ như thể nghề của bác ấy là phải giữ mình luôn mặc đồ cỡ số hai. Còn bố của M thì bắt tôi gọi bác ấy là “Bác Sĩ” vì ông ấy là bác sĩ. Đúng là huyền tượng. ông là bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ chứ có phải bác sĩ thực thụ đâu. Bác ấy cứu những chiếc mũi chứ không phải cứu mạng người.

M mở cửa, nói: “Hey, có chuyện gì vậy? Cậu không đến trận bóng chày?”

“Mình uống cà phê với Blake.” Tôi bảo nhỏ trong lúc bước vào phòng khách – nơi tụi tôi ngồi chơi.

Nghe thấy có tiếng nói, tôi dừng bước, nhìn M và thì thào: “Bố mẹ cậu ở đây à?”

M lắc đầu. “Không, là Tiffany đấy.”

“Gì chứ? Tại sao lại thế?” Tôi đứng ngay lối hành lang. tiffany là đứa tôi không thích nhất trong đội cổ vũ của M.

“Nhỏ đến lấy chiếc áo len mình mượn trận đấu tuần trước và giờ thì không chịu về. mà nhỏ đang say bí tỉ, cậu phải thấy mới được.” M nói và đẩy tôi vào phòng khách.

“Hey Alex!” Tiffany ngồi trên ghế vẫy tay.

“Chào Tiff, ổn không?” Tôi nhảy vào chiếc ghế bành nhồi bông và lấy một chai bia trên bàn.

“À,” nhỏ lú lú. “Mình mới vừa kể với M là mình đang nghĩ đến chuyện chia tay với Dylan mặc dù mình hết lòng yêu anh ấy.”

M lắc đầu, trợn mắt rồi cầm chiếc điều khiển từ xa để bật dàn nhạc. không còn lựa chọn nào khác tôi đành hỏi: “Sao cậu lại chia tay anh ấy trong khi vẫn còn yêu chứ?”

“Mình phát omms khi anh ấy cứ đi tán tỉnh mấy đứa con gái khác.” Đến đoạn này nhỏ bắt đầu khóc.

Tôi nhìn sang M đầy cảnh báo nhưng nhỏ đang nhắm mắt hát theo đĩa CD Alicia Keys.

“tối hôm nay anh tán tỉnh Amber. Cậu phải thấy cảnh ấy. và mình giận quá, mình bỏ về một mình. Thậm chí mình ngã khỏi đội hành tháp nhưng anh ấy cũng không thèm quan tâm.

“Cánh tay mình có hơi đau nhưng quan trọng là anh ấy thậm chí không hề để ý đến. và mình thì lại yêu anh ấy. mình yêu anh ấy lắm và mình không hiểu tại sao anh ấy luôn tán tỉnh nhỏ kia. Nhỏ đâu có xinh đẹp gì đâu!”

Tôi nhìn Tiffany. Tôi muốn nói với nhỏ rằng cuộc sống của nhỏ đâu có phải là một cuộc thi sắc đẹp dài triền miên đâu. Rằng ai cũng cố tìm ra điều gì làm họ cảm thấy vui. Nhưng tôi chẳng nói gì cả. tôi chỉ đưa cho nhỏ một mẫu giấy ăn và ước gì nhỏ thôi không nói nữa vì nhỏ thực sự bắt đầu làm tôi bức

bội.

Rồi nhỏ ôm lấy bụng và rên lên: “Ôi, mình không cảm thấy khỏe lắm.” Tôi nhìn theo nhỏ chạy vào phòng tắm.

M mở mắt nói: “Cậu ấy nên chạy vào cho kịp chứ mình không lau chỗ ấy đâu.”

“Cậu ấy uống nhiều chưa?” Tôi hỏi.

“ba cái chai rỗng đằng kia là của nhỏ đấy. mình phải chịu đựng chuyện này một tiếng đồng hồ rồi và mình hoàn toàn phát ngáy.” M ngồi dậy, đặt chiếc điều khiển từ xa xuống, rồi nhỏ nhìn tôi: “Tiffany là một kẻ thất bại thảm hại. cậu ấy buồn bực chỉ vì một gã khốn kiếp rẻ mạt. mình xin thề, trung học là một khoảng thời gian không đáng giá. Mình phát ngáy nó rồi.” Nhỏ lắc đầu và nhấp ngụm bia.

Tôi ngược lên nhìn và thấy Tiffany đứng ngay ngưỡng cửa. thoát tiên, tôi sợ hãi đã nghe thấy chúng tôi nói chuyện. nhưng nhỏ chỉ nói: “M, cậu lái xe đưa mình về nhà giúp nhé? Mình nghĩ mình không nên lái xe.”

Tiffany gập bụng lại trông rất khổ sở. nhưng khi tôi nhìn sang M, nhỏ trông rất cáu kỉnh nên trước khi nhỏ kịp mở miệng nói câu nào, tôi chộp luôn: “Mình sẽ đưa cậu về. mình cũng sắp về mà.”

Tôi uống cạn ngụm bia, vớ lấy chiếc xắc tay và diu nhỏ ra cổng đến chiếc Karmann Ghia vốn trước đây là xe của chị tôi. Tôi để nhỏ ngồi vào ghế dành cho hành khách, cài khóa an toàn vào cho nhỏ.

Nhỏ cứ ngồi im, mắt nhắm tịt. và mặc dù cứ nôn ra không giúp cho nhỏ tỉnh lại, tôi cũng mừng là ít ra nó cũng giúp nhỏ thôi không nói nữa.

Khi chúng tôi đến nhà nhỏ, Tiffany vẫn nhắm mắt. tôi không rõ nhỏ đã lịm đi hay đã chết vì ngộ độc chất cồn nữa. vậy là tôi bèn đập nhẹ lên vai nhỏ và gọi: “Tiffany, dậy đi. Cậu về nhà rồi nè.”

Sau đó nhỏ mở mắt và lao ra khỏi xe tôi đến bụi hồng yêu quý của mẹ và nôn mửa xanh mướt vàng lên đó trong suốt năm phút.

Tôi bước ra khỏi xe dừng nhìn nhỏ. Tôi bị giằng xé giữa một bên là cảm giác kinh tởm tội độ với một bên là hy vọng bố mẹ nhỏ không bị đánh thức dậy, thấy cái đồng lõa nhốn này, và đổ lỗi cho tôi.

Khi nhỏ nôn xong, tôi đưa thêm một tờ khăn giấy nữa, rồi diu nhỏ đến cửa và đảm bảo với nhỏ sáng mai sẽ thấy khá hơn. Thật là một lời nói dối trắng trợn vì một khi cơn đau đầu sau cơn say kéo đến, tình hình sẽ còn tệ hơn nhiều nữa.

Trên đường lái xe về nhà, tôi ngắm những ngôi nhà đang thiêm thiếp ngau, mọi cánh cửa đều đóng, mọi thứ trông đều ngăn nắp gọn gàng cho đến sáng. Nhìn từ phía bên ngoài, mọi thứ trông đều có vẻ an toàn và được bảo vệ cẩn thận. nhưng chỉ đơn giản là ta không biết đằng sau cánh cửa, trong những ngôi nhà ấy, người ta sống cuộc sống ra sao. Chẳng thể biết hết. nhưng Tiffany ấy, cảm giác thật kỳ cục khi thấy nhỏ suy sụp như vậy.

Không phải tôi nghĩ nhỏ không có cảm xúc hay gì mà là ở trường, nhỏ luôn ra vẻ rất tự tin, rất hào hứng như thể không có chuyện gì xấu có thể xảy ra với nhỏ. Thế mà thật ngạc nhiên khi thấy nhỏ khóc vì một gã con trai nào đó và rồi nôn thốc tháo vào bụi hoa hồng.

Và tôi nhớ ra mình đã có thời gian giống Tiffany ra sao. Đã có thời tôi để tâm đến những chuyện xảy ra ở trường ra sao. Đã có thời tôi thuộc về tầng lớp những học sinh đỉnh cao thống trị thế giới ở trường và dành hầu hết thời gian là để cho những kẻ khác cảm thấy cô đơn lạc lõng. Tôi cũng có thời coi đó là chuyện quan trọng. nhưng rồi bố mẹ bắt đầu sa sút và rồi đảo lộn tất cả mọi chuyện mà đáng lẽ bố mẹ phải dẫn dắt giúp tôi đối mặt. chuyện đó đẩy tôi vào một mớ rắc rối khác. Ý tôi là, một khi bạn bắt đầu phải lo lắng về chuyện mẹ bạn trả tiền cầm cố thế nào thì khó mà quan tâm đến chuyện hội hè tiệc tùng với cùng nỗi hào hứng như trước.

Về đến nhà, việc đầu tiên tôi làm là vào phòng kiểm tra tin nhắn: không có gì. Không ai gọi. Connor cũng không. Nhưng chỉ mới một ngày thôi mà. Thường lũ con trai chờ lâu hơn thế, đúng không? Ở trừ

khi mà là M. khi mà là M thì bọn con trai họ sẽ gọi cho mà thậm chí trước khi mà về đến nhà. Nhưng bố cũng không gọi có nghĩa là tôi sẽ phải gọi cho ông lần nữa. mà tôi không tin được là có lúc tôi phụ thuộc vào một người mà chẳng bao giờ tôi dựa dẫm vào. Tôi quay số bố, tay run run. Khi giọng trả lời của hộp thư thoại cất tiếng, tôi để lại một tin nhắn xoắn ốc y như đêm trước. Sau đó tôi mặc chiếc T – shirt cũ in hình một bức ảnh đã phai mờ của Lisa Simpson và thay vì viết luận, tôi nằm lên giường và đọc tờ Vogue mới ra tháng nay. Tôi thiếp đi lúc nào không biết trong lúc còn đang mơ màng ước mình có thể trông giống Gisele Bundchen.

Chương 8

Chiều thứ bảy tôi đang xem bìa cuốn Anna Karenina và một tờ giấy trắng nằm trước mặt thì M gọi. “Alex, Tiffany nôn trên đường về nhà đấy à?” “Không cậu ấy ổn mà.” Tôi nói dối. chẳng hiểu vì sao tôi không muốn kể cho nhỏ nghe về chuyện bụi hồng. “Ồ nhỏ không nôn trúng bồn vệ sinh nên chị giúp việc tội nghiệp nhà mình phait lau chùi tất tậ.” “Nếu cậu thấy thương cho chị ấy thì sao lại không tự mình lau đi chứ?” Tôi đặt cuốn sách xuống và lấy tay chọc chọc vào lỗ thủng đang thành hình trên chiếc quần thun thể thao, ngay ở phần gối. “Ồ, đúng đấy nhì. Ôi chúa ơi, mình quên kể cho cậu. đêm qua Tiffany ngã khỏi đội hình kim tự tháp đấy!” M phá ra cười sảng sặc. “cậu nên thấy mới phải. Nhỏ bay vèo từ trên đỉnh xuống và rơi oạch xuống sàn nhà!” “Ừ. Cậu ấy có nói. Nhưng có vẻ như cậu ấy vẫn ổn.” Tôi đáp. “nhỏ đó trông ổn vì lúc đó say quá rồi chẳng thấy đau tí gì.” “Ý cậu là say ngay lúc đó ư?” “Rất rất say ấy... Amber mua mấy chai vodka nhỏ cho mọi người và tất cả bọn chúng đều uống lấy uống để trong bãi đỗ xe trước khi trận đấu bắt đầu. Nhưng mình đưa chai của mình cho Tiffany vì mình không thích uống vodka không pha nước quả. Và nhỏ uống sạch luôn. Ai cũng không sao, trừ nhỏ. Nhỏ không uống được. cá gì không? Mình đảm bảo nhỏ sẽ đến trường ngày thứ hai với thanh chẳng cổ hoặc cái gì đó đại loại. mình thề là nhỏ cố tình làm vậy.” “Nhớ nhăng.” “Không hề. mình cho là nhỏ cố làm cho Dylan phải chú ý nhưng hẳn thậm chí chẳng còn để ý.” “Mà tại sao các cậu lại làm đội hình kim tự tháp ở một trận đấu bóng chày chứ?” Tôi hỏi. tất cả những gì đội cổ vũ làm đều là một bí ẩn đối với tôi. “Vì sắp hết năm học rồi, đó là cơ hội cuối cùng mà. Mà thôi, nói này, đêm nay ở L.A có một bữa tiệc lớn đấy và tụi mình được mời.” “Thật thế á?” “Ừ, cái gã mình gặp ở phòng triển lãm ấy, cái gã mặc quần kẻ ấy? tiệc ở nhà hắn mà.” “Cậu nhớ ra tên hắn chưa?” “Theo như mình biết thì hắn được gọi là Quần Kẻ vì mình vẫn chưa biết được tên hắn mà.” “Cậu đùa đấy à?” “Không, thực đấy. lúc gọi hắn chỉ nói: “Chào em” và mình đáp” Chào anh”; thế là nhờ mất cơ hội hỏi: “Ai đấy ạ?” “Ồ, thế tại sao cậu biết đấy là hắn?

“Ngũ diệu, hẳn là người Anh mà. Tóm lại là hẳn sắp tổ chức một bữa tiệc lớn tại nhà và hẳn nói mình có thể dẫn theo bạn nếu muốn. cậu đi không?”

“Chắc có.” Tôi đi đến phía bên kia phòng, nhìn vào gương, tay nắm mớ tóc sau lưng, tự hỏi có nên cắt tóc đi không nhỉ.

“Có chuyện gì khác phải làm à?”

“Ồ, thực sự thì mình nên viết bài luận văn điền khùng môn Tiếng Anh ấy.” tôi đáp.

“Mai làm đi. Nào, Alex. Sẽ tuyệt lắm đấy. »

«Ồ » Tôi xoắn tóc lại thật chặt sau gáy và cố tưởng tượng nếu cắt tóc tém mình sẽ trông sao nhỉ. « Đại để là mình đang mong Connor sẽ gọi từ lâu rồi. »

« Hẳn chưa gọi á ? »

« Chưa »

« Thế thì quên hẳn đi. ở bữa tiệc tối nay sẽ có hàng trăm gã con trai hấp dẫn, chúng ta sẽ tìm cho cậu một gã khác. đi nhé ? »

« Ừ, đi. » tôi thả tóc và nhìn những lọn tóc mình rơi xuống, đổ đến gần thắt lưng.

« Hay lắm. Bữa tiệc bắt đầu từ chiều nhưng mình sẽ đón cậu lúc bảy giờ nhé. Chúng ta không muốn trông có vẻ háo hức quá. »

Cúp máy xong, tôi lại có nỗi sợ mới : tôi sẽ mặc gì chứ. M sẽ chỉ thò chiếc thẻ của bố ra trung tâm mua sắm nhưng tôi thì không có cái thứ xa xỉ đó. Vậy nên tôi sẽ phải nghĩ ra cái gì đó hay ho từ những gì đã có sẵn. Chuyện này tôi cũng khá. Bạn biết đấy, kiểu như là bà mẹ của những phát minh nho nhỏ. Nhưng hôm nay hơi thiếu cảm hứng một chút. Tôi bỏ CD Hole vào và nghe tiếng Courtney la hét về chuyện khao khát một chiếc bánh đầy. Đúng đấy, tôi cũng vậy. tôi vặn volume hết cỡ và đi xuống hành lang đến phòng cũ của chị.

Mỗi lần nhìn vào tủ của chị là lại một lần tôi kinh ngạc với tất cả mớ giày dép áo quần chị tôi để lại.

Ý tôi là, trông cứ như thể chỉ đang rất vội cuốn gói khỏi nơi đây nên cũng chẳng màng đến chuyện đóng gói đồ đạc hay sao ấy. tôi thấy một chiếc váy xòe mặc trong đêm dạ hội tốt nghiệp vẫn còn phẳng phất mùi nước hoa Obsession. Tôi lướt tay dọc mặt lụa nhớ ngày xưa chị tôi hay xịt nước hoa lên áo để bố mẹ không biết chị đã hút thuốc.

Tôi cởi bộ quần áo đã mặc suốt này hôm nay ra và xỏ chiếc váy vào đầu. Cỡ của tôi bây giờ bằng cỡ của chị hồi đó nên chiếc váy vừa khít vào người. Tôi đứng trước gương và ngẩng ra nhìn hình phản chiếu của mình. Tôi thích màu kem sáng của chiếc váy, rồi chiếc cổ hình chữ V khoét sâu và hai sợi dây mảnh vắt lên vai. Vấn đề duy nhất là chiều dài chiếc váy – gần như chạm đất và bởi vì đêm nay không phải là dạ hội tốt nghiệp của tôi, chiếc váy này sẽ không phải thứ thích hợp.

Tôi túm hết mớ vải quanh thắt lưng rồi về phòng. Về đến phòng, tôi xỏ chân vào đôi xăng đan cao gót buộc dây trông rất hay mà tôi mua từ một cửa hàng bán đồ cũ năm ngoái và sau đó đánh những bông hoa bằng lụa bé xíu lên. Nghe có vẻ hơi hoa hòe hoa sói quá nhưng tin tôi đi, rất có tác dụng đấy. trên ngăn tủ trên cùng là một chiếc mũ miện nhỏ có đính cườm mua ở khu quần áo trẻ con ở cửa hàng bách hóa tôi làm việc. Tôi kéo mớ tóc lên đỉnh đầu ra sau như kiểu Jeniffer Lopez và buộc nó lại. ổn rồi. Trông có vẻ hơi điệu đà tiểu thư nhưng tôi thích. Thế là tôi cởi mọi thứ ra trải lên giường và bắt đầu công việc sửa lại chiếc váy.

Tôi thích may vá. Tôi học cách may vá hồi năm lớp bốn trong đội Hướng Đạo Sinh Nữ. có lẽ đó là kỹ năng hữu ích nhất ngoài cái trò khóa morse dạy ở đó. cũng bởi tôi thích áo quần thời trang và tôi cũng không có nhiều tiền nên đa số mọi lần tôi đến mấy cửa hàng đồ cũ để mua mấy thứ rẻ tiền ở đó và về nhà sửa lại đôi chút. Bằng cách đó, chẳng bao giờ tôi giống mấy đứa khác vì áo quần của tôi luôn là đồ độc. Mà chuyện này làm tôi cảm thấy bình yên. Tôi thích tiếng máy chạy ro ro khi tôi đập một

đường may dài.

Tôi bắt đầu nghĩ về Connor mặc dù đã hứa với bản thân sẽ không làm cái trò ấy nữa. chỉ có điều tôi không thể hiểu tại sao đến giờ mà hắn chưa gọi. hôm đó có vẻ như hai đứa tụi tôi đã có khoảng thời gian thật tuyệt với nhau mà. Nhưng tôi không lấy số điện thoại của hắn, nên chẳng làm sao gọi cho hắn được. nếu có chắc tôi cũng chẳng gọi.

Mẹ hay nói về bước tiến bộ của phụ nữ kể từ khi mẹ bằng tuổi tôi nhưng tôi chẳng thấy việc đó hay hóm gì. Tức là chúng tôi có thể tham gia bầu cử và làm cái này cái nọ nhưng vẫn có những quy tắc nhất xã hội nặng nề sẽ chẳng bao giờ thay đổi, ví dụ như chuyện sex. Trông có vẻ tất cả mọi người ở trường bạn hình như đều đang làm chuyện đó, và có lẽ thực tế thì đa số là vậy thật. nhưng sự thật thì những đứa con gái đã trải qua chuyện này đều bị gán cho cái nhãn là “hư hỏng” trong khi bọn con trai thì lại được trao cho huân chương. Chuyện đó giải thích tại sao trong suốt những năm trung học của tôi sẽ không có chuyện gì nóng bỏng cả. sẽ không có những chuyện báng bổ kinh thánh với một học sinh cuối cấp khác ở băng sau ô tô. Còn chuyện gọi cho bọn con trai trước ư, tôi không làm. Tôi vẫn tin rằng bọn con trai vẫn muốn ra ngoài, săn đuổi, chinh phục và nắm lấy đuôi ngựa của bạn mà kéo về nhà. Có thể chúng tôi đang sống ở khu ngoại ô thành phố lớn đấy nhưng xét cho cùng cũng chẳng khác gì những cư dân thời tiền sử ngày xưa.

Sau khi xong xuôi việc may lại chiếc váy, tôi dùng bàn là để mạnh mẽ tạo li lên áo rồi mặc lại vào người. trông khá hay. Còn khoảng hai mươi phút nên tôi trang điểm chút (ăn mặc như vậy thì không nên cô chơi nổi hơn nữa), lật tóc vài nhát, tô chút sơn móng tay óng ánh và nhảy vòng quanh để tay vung lên trời cho khô.

Khi nghe tiếng xe M của đến lối vào nhà, tôi nguệch ngoạc vội mẩu giấy cho mẹ bảo tôi sẽ ở lại nhà M tối nay. Cảm thấy hơi ănnăn vì nói dối nhưng tôi không muốn mẹ lo mà. Sự thật là những buổi tiệc kiểu L.A thường sẽ kéo dài đến sáng.

M thấy tôi, nhỏ nói: “Váy hay thế!”

Tôi xoay tít một vòng ngay cửa rồi leo lên xe. Tôi vặn nhỏ chiếc CD David Bowie tái bản mà nhỏ đã làm hư be bét cả rồi nói: “được rồi, chi tiết nào.”

Nhỏ nhìn tôi mỉm cười: “Có thể là lần này đây, buổi tiệc quan trọng nhất của chúng ta từ trước đến nay. Buổi tiệc mà ta trông đợi bấy lâu nay.”

“Gì chứ?” Tôi chẳng hiểu nhỏ đang nói về việc gì nữa.

“Okay, nghe này. Quân Kê là sinh viên khoa điện ảnh ở trường USC (1) và bố mẹ hắn là nhà sản xuất hay đạo diễn phim gì đó trong ngành nhưng họ đang ở tận títt đâu đấy, công tác, du lịch hay gì đó bên tận Châu Âu. Họ có căn nhà đồ sộ và có đủ mọi thứ. Cậu biết đấy, hồ bơi này, nhà dành cho khách này, phòng chiếu phim, phòng làm việc.”

“Ồ đó sẽ có những ai?” Tôi hỏi, tự nhủ không biết Connor có đến đó không nhưng tôi không muốn nói ra điều đó vì không muốn nói trước sợ xúi quẩy.

“Chắc là toàn những giới sành điệu lắm tiền của Hollywood vì bố mẹ hắn thế, rồi còn trường hắn học nữa. có khi ta còn gặp một siêu sao nào đấy ở đó chứ chẳng chơi.”

“Ý cậu là siêu sao như kiểu Richard Branson ấy à?” Tôi hỏi.

« Không. Nhiều khả năng là mấy đứa như con nhỏ đóng vai Sabrina Cô Phù Thủy Nhỏ hơn.”

Tôi nhìn nhỏ để xem nhỏ đùa hay không nhưng trông như nhỏ hoàn toàn nghiêm túc. Tôi bắt đầu cảm thấy lo ngại và hơi nôn nao. Không phải chuyện mấy đứa siêu sao truyền hình vật vãnh đó mà là sự giàu có thượng lưu làm tôi cảm thấy tự ti thế nào đó. tôi nhớ mình đã đọc đâu đó rằng không ai có thể làm bạn e sợ nếu bạn không cho phép họ làm vậy. ờ, giờ thì Quân Kê đã chiếm được hoàn toàn điều đó rồi. tôi không chắc mình hòa nhập được vào nhóm người này. Những người lắm tiền nhiều của như

vậy luôn làm tôi cảm thấy mình là người xa lạ.
M nhìn tôi. Nhỏ biết tôi đang nghĩ gì. “Thư giãn đi nào.” Nhỏ nói. “Sẽ rất vui đấy.”
Và tôi nhìn nhỏ một lần nữa lại tự hỏi – như tôi vẫn thường tự hỏi – nguồn tự tin vô bờ bến đó của nhỏ từ đâu đến. từ điều kiện chào đời trên đồng bạc, hay sự an toàn dễ chịu khi có cả hai bố mẹ sống cùng , hay là đám luật sư luôn sẵn lòng nhảy vào giải thoát cho bạn khỏi mọi sự rắc rối?

(1) USC – University of Sourthern California : Trường Đại học Nam California.

Chương 9

Khi cuối cùng cũng đến căn nhà đó, M lái xe vượt qua tất cả dãy xe dài xếp thành dãy dọc vỉa hè. Lượn quanh chiếc Mercedes và Porsche đậu ở lối vào ga-ra, nhỏ đâm thẳng vào xe vào bãi cỏ trước nhà rồi mới đạp phanh và tắt ga. Nhỏ soi đi soi lại vào kính chiếu hậu để kiểm tra lớp sơn nước trên môi rồi quay sang, nhoẻn cười nói: “Ta đến rồi!”
Một bụi hồng đập đập vào cửa kính ô tô bên phía tôi và tôi chắc còn một bụi khác nằm dưới gầm xe nhưng đây là kiểu quen thuộc của M. luôn muốn mọi thứ tiện lợi cho mình và chẳng bao giờ gặp rắc rối. tôi nhìn nhỏ: “Chúa ơi, sao cậu không lái thẳng vào phòng khách và đỗ xe lên ghế sofa luôn?”
Nhỏ rút chìa khóa khỏi ổ: “Mình sẽ chẳng đi bộ suốt mấy dãy nhà trong đôi boots này đâu.”
Nhỏ giơ chân lên mình chứng và phải nói là tôi không thể trách nhỏ được. nhỏ đang mang một đôi boots phù thủy, cái đôi giày bóng lộn, cao đến gối mũi nhọn hoắt ấy và đôi gót cao chót cót khiến cho ta cảm giác như đi cà kheo ấy.
Chúng tôi bước lên bậc tam cấp đến cửa ra vào và khi cánh cửa mở ra, đập vào mắt là cả một rừng người. có lẽ ở đó có đến hàng trăm người còn hai đứa thì đứng đó, ngay lối ra vào, cố gắng hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Tôi chẳng thấy gương mặt nổi tiếng nào cả, chỉ toàn là những người muốn nổi tiếng thì có. Một nhóm con gái cao, tóc vàng, da rám nắng mặc bikini và mang boots da trông y hệt chòm chị em sinh năm, và một nhóm khác mặc quần cạp trễ và đội nón lưỡi trai toàn là những bản sao vô tính của Britney.
Thậm chí còn có gã đi loanh quanh trong một chiếc áo choàng dài bằng lụa nhưng không phải là Hugh Hefner. Dù tôi có thể chế nhạo họ trong đầu, sự thật là họ vẫn thuộc đẳng cấp đây hơn còn tôi thấy ngu ngốc với bộ váy và chiếc vương miện nhỏ cũ kỹ của mình. Có thể ở Quận Cam, thế này trông cũng ổn nhưng ở đây, xung quanh là giới thượng lưu giàu có, sành điệu, tôi cảm thấy như một đứa ngốc.
Tôi đưa tay lên sờ vào chiếc kẹp tóc bằng sừng trên tóc và phần vân định tháo ra thì M nhìn tôi và nói: “Đừng. để nó đấy. trông cậu tuyệt lắm.”
Và tôi dừng tay và để nó lại trên tóc. Nhỏ nói đúng. Tôi cảm thấy thoải mái khi là chính mình.
“Nào đi.” Nhỏ nói. “Kiếm chút gì uống và tìm phòng chiếu phim nào.”
Chúng tôi lấy hai ly champagne trên chiếc khay của anh phục vụ mới bước ngang qua rồi lần theo mùi bắp rang đi xuống một hành lang dài. Hai đứa vào một căn phòng tối mịt và nhảy vào hai ghế trống còn lại. ở đây, những chiếc ghế không kém gì ở những rạp phim hạng nhất, bạn biết đấy, loại ghế bọc vải lông mịn mượt có thể lắc lư từ trước ra sau và có cả hộc để cốc. tôi bỏ ly vào chiếc hộc nhỏ và ngược nhìn vòm nhà uốn mình cao vợi vợi bên trên. Có được căn phòng như vậy hẳn là thú lắm. ở nhà, chúng

tôi chỉ có chiếc tivi cũ, chiếc điều khiển từ xa đã hỏng và không hề có cáp. Thật là kinh ngạc khi biết thêm về cuộc sống của những người khác.

Trong phòng có đầu sáu gã con trai và một đứa con gái, tất cả đang xem một bộ phim rất ư bạo lực. m nhóm dậy đi lấy bắp rang nhưng tôi đã sẵn sàng rời khỏi đây rồi. tôi không thích thứ bạo lực vu vơ không nguyên cớ. thế giới ngoài kia chẳng phải đã có đủ rồi hay sao? Như ở Afghanistan ấy, rồi Châu phi, rồi cái trường học gì đây ở bang Colorado, rồi còn căn nhà sát vách nhà tôi nữa?

Tôi đi theo nhỏ và hỏi: “M, cậu định xem cái này đây à?”

Nhỏ thì thăm: “ừ, ít ra thì đợi đến lúc ăn hết chỗ bắp rang này đã. Mà sao kia?”

“Ừ, mình ra khỏi đây đi loanh quanh một chút vậy.”

“ừh.” nhỏ nói qua tiếng nhai nhóp nhép. “Nghe này, nếu lạc nhau thì gặp nhau ở cửa trước lúc nửa đêm nhé.”

Tôi chớp mắt để quen với thứ ánh sáng bên ngoài rồi lững thững đi xuống cuối hành lang, chẳng rõ sẽ đi đâu nữa. chắc là chỉ đi lòng vòng đợi cho đến khi có chuyện gì đó hay hay xảy ra. ở bữa tiệc kiểu vậy thì chẳng chóng thì chày sẽ có.

Tôi đang đi vắn vơ ngó những bức tranh nằm trên tường thì bất thành lình, một cánh cửa mở tung ra ngay trước mặt tôi và tôi đứng mặt giáp mặt vớ Connor. Tim rộn lên, bụng co thắt và tôi dừng sững lại. tôi cứ đứng thẫn ra đó trong khi anh ta nhìn và thốt lên: “Alex!”

“Ồ. Connor. Chào anh.” Tôi cố làm ra vẻ thoát đầu chưa nhận ra anh nhưng có vẻ không thuyết phục cho lắm.

“Gặp em ở đây thật là tuyệt.” Anh ôm lấy tôi. Mùi từ người anh thật thơm. Dù từ lúc gặp nhau đêm nào tôi cũng mơ về chuyện này nhưng giờ đây, khi xảy ra ngay trước mắt, tôi chẳng nhớ những câu gì cần phải nói.

Tôi chỉ đứng nhìn anh, cố nghĩ ra điều gì đó để nói thì một đứa con gái xinh y chang Madonna trong clip Ray of Light bước ra từ căn phòng mà Connor vừa ở và la lên: “Connor, anh đây rồi!”

Nhìn cô ta lướt đến bên và đặt tay lên vai anh đầy ý thể hiện quyền sở hữu, tôi cảm thấy chóng mặt, căng thẳng và chẳng biết phải làm gì. Tôi chỉ đứng đó như đứa dở hơi rồi cười với cô nàng. Chỉ có điều cô ta không cười lại.

Connor cất tiếng: “Sam, đây là Alex. Alex, Sam.” Và bởi chẳng ai có một chức danh đại loại như Bạn Gái Của Anh Sam hay Điều-Tuyệt-Vời-Nhất-Từng-Xảy-Đến-Với-Anh Alex, khó mà biết hai người tại tôi xếp cấp bậc thế nào.

Tôi đứng đực ra đó và nói: “Chào bạn.” cố thử cười lần nữa.

Nhưng cô ta chỉ mím môi lại trong nỗ lực tẻ hại để tỏ ra vui vẻ và nói: “Thế làm sao cậu biết Trevor?”

“Ừm, Trevor là ai?” Tôi hỏi, hết nhìn Sam rồi Connor và tự hỏi có nên giả vờ như tôi biết người đó không.

“Ừ, người mời cậu ấy?” Cô ta nói, mắt trợn ngược lên trời, lắc đầu và nhìn sang Connor như thế:

“Con bé thăm hại mà anh bắt gặp trong hành lang này là ai vậy chứ?”

Nhưng Connor chỉ mỉm cười rồi nói: “Là anh chàng mà đêm nọ ở triển lãm anh anh đi tìm đấy. anh nghĩ là M gặp anh ấy cũng đêm đó.”

“Ồi em chẳng nhận ra tên anh ấy là như vậy.” tôi đáp. Nhưng chẳng hé miệng về chuyện đến giờ tôi chỉ gọi anh ta là Quân Kê.

“Em biết đấy, anh còn đang tự hỏi không biết em có đến đây hôm nay không.”

“Thế á?” tôi cố không tỏ ra quá phấn khích.

“Ừ” Anh mỉm cười và ánh mắt anh lướt khắp người tôi rồi dừng lại ở ngực. “M đâu?”

“Đang xem cái gì đó bạo lực trong phong chiều phim.” Tôi trả lời rồi nhìn sang Sam nhưng cô nàng đang bận ngắm mái tóc dài vàng óng của mình. Chắc là tìm đuôi tóc chẻ hay gì đấy, và không hề che giấu là mình đang bức bối, chán nản, tức tối.

“Connor à. Cô ta nói bầu vào ống tay áo anh. “Anh sẽ vào lại bên trong chứ hay sao nào?”

Tôi đứng ngây ra đó, hết nhìn chị ta lại đến anh. Nhưng anh chỉ lắc đầu và đáp: “Không, anh sẽ dẫn Alex đi một vòng cho biết. sẽ gặp lại em sau.” Anh nhìn tôi, mỉm cười. tôi cảm thấy như thể bị ném xuống đáy hồ rất sâu.

Connor vòng tay qua vai, dìu tôi đi dọc hành lang. tôi ngược lên nhìn và nói: “em phải cảnh báo với anh là M đã đặt giờ giới nghiêm cho em là mười hai giờ đây.”

“Hay lắm. Có nghĩa là ta còn...” Anh dừng lại và nhìn xuống cổ tay nhưng anh không mang đồng hồ. «Ồ, còn nhiều thời gian, anh mong là vậy. »

Anh dẫn tôi đi qua vài cánh cửa kiểu Pháp ra một khu vườn tuyệt đẹp. Một khu vườn kiểu Anh, không hề bị thuần hóa, vẫn còn vẻ tự nhiên hoang dã dễ khiến bạn tưởng như mình đang ở *Đồi Gió Hú* hay đại loại vậy. anh chỉ tay vào nhiều loại hoa khác nhau rồi ngừng lại, đưa tay ngắt một bông mẫu đơn màu hồng xinh xắn. Khi anh đưa nó cho tôi, tôi tự hỏi làm sao anh biết đó là loài hoa tôi yêu thích.

Chúng tôi đi bộ dọc bờ hồ nhưng bên dưới có người đang vọc nước tung tóe nên chúng tôi bước vào một chiếc lán trông rất hay. Bức tường màu hồng nhạt như màu cá hồi và hơi thẩm , mờ ảo. trong phòng đầy gối, rồi võng, màn, lồng đèn và vô số những mẫu khảm rực rỡ đầy màu sắc. trông y hệt phong cảnh trong phim ở Morocco. Tôi ngồi xuống chiếc chiếu dệt và dựa người vào những chiếc gối phòng to khổng lồ, ngắm theo Connor đang thấp nền và nhìn vào tủ lạnh tìm đồ uống.

“Đây là nhà khách hả anh?” Tôi hỏi, lướt tay trên một chiếc gối đính cườm.

“Không, chỉ là một chiếc lán thôi mà, nhà khách ở xa hơn một tí.” Anh đáp.

Tôi thấy anh bước về phía mình với một chai champagne rồi đặt lên một chiếc bàn đá lát thấp. cách anh trả lời tôi thật tự nhiên khiến tôi tự hỏi phải chăng anh đã lớn lên với môi trường ý như vậy. ý tôi là khó mà nói bằng giọng bình thường lãnh đạm như thế về những căn nhà như thế này trừ khi bạn đã quen với nó.

“Anh không nghĩ họ sẽ phật lòng à?” Tôi hỏi trong khi nhìn chai champagne – không tài nào đọc được chữ gì viết trên nhãn dù tôi đã bỏ công học mất bốn năm tiếng Pháp ở trường trung học.

“Phật lòng gì chứ?”

“Chúng ta uống champagne của họ ấy?”

“không chỉ không phật lòng mà không được để ý tới ấy chứ.”

Tôi nhìn Connor bật nút chai một cách điệu nghệ. Anh rót đầy ly tôi, tóm lấy một chiếc gối và nằm bên cạnh tôi, đầu tựa vào tay. Anh nhìn tôi đầy ẩn ý. Anh thật sự dễ thương quá đỗi, cộng thêm việc chỉ có hai đứa chúng tôi ở đây, tôi cảm thấy hơi hộp. sự im lặng vây bủa lấy hai đứa mỗi lúc một nặng nề làm tôi cảm thấy như mình phải nói điều gì đó hay hay vào lúc này. Nhưng tôi chẳng nghĩ ra điều gì cả. rồi tôi nhớ ra một bài báo đọc trên tờ *Cosmopolitan* nói bạn nên để cho người kia liên tục nói về mình. Chẳng phải tôi quen theo mấy lời khuyên kiểu vậy nhưng giờ thì tôi đang ngượng ngùng và hơi hộp như vậy, chuyện đó lại nằm sẵn trong đầu. thế là tôi chộp luôn: “Làm sao anh quen Trevor?”

“Tụi anh biết nhau từ hồi nhỏ. Tụi anh học cùng ở London mãi cho đến khi bố mẹ anh ấy dọn đến đây.”

“Là khi nào vậy?” Tôi hỏi.

“Anh chẳng biết nữa, mười lăm hử? hay mười sáu ấy?”

Anh nhìn tôi cười. tôi gật đầu và nhấp một ngụm champagne vì tôi thực sự cần chộp lấy bất cứ thứ gì đó để tiếp tục câu chuyện. “Vậy nói cho em biết về công ty băng đĩa của anh đi. Anh bắt đầu công ty thế nào ạ?” Tôi hỏi. Ôi Lạy Chúa, nghe cứ như Oprah không bằng.

“Ồ, bắt đầu bằng lớp học piano.”

“Anh cứ đùa.” Tôi nói.

“Không thực mà, em không học piano sao?”

Tôi lắc đầu. “Không, đó là môn thể thao của những người khá giả. Em chỉ làm nhưng thứ không mất tiền thôi, anh biết đấy, tham gia vào một đội bóng đá cộng đồng, Hướng Đạo Sinh Nữ, mấy thứ như vậy đó.”

“Em may mắn đấy.” Anh cười lớn. “Đó là nhục hình đấy, đặc biệt đối với giáo viên dạy anh. Cuối cùng thì thầy Leonard, thầy dạy piano cho anh phải nói với bố mẹ anh là ông không thể nhận tiền của họ được nữa.”

“Họ có thất vọng không?” tôi hơi trượt người xuống chiếu để hai chúng tôi nằm bằng nhau. Phải nhìn từ trên xuống anh, cảm giác rất kỳ cục.

“Có lẽ có. Cả hai đều là những nghệ sĩ dương cầm bẩm sinh. Chắc là gen đó bỏ qua một thế hệ. tuy nhiên nhưng buổi học đàn ấy đã làm lóe lên trong anh một kiểu đam mê âm nhạc nào đó và cuối cùng cấy vào người anh thói quen mua đĩa than.”

“Ý anh là album ấy hả?” Tôi nhấp một ngụm champagne.

« U. Có một số thứ rất tuyệt ngoài kia mà chỉ ghi vào đĩa than thì mới cảm nhận hết được. Mà tóm lại, sau khi anh học xong đại học, bố mẹ bắt anh theo tiếp tường luật. Nhưng lúc đó thì anh đã bắt tay vào làm một cái hãng nhỏ với người bạn nên anh với bố mẹ có một thỏa thuận. Anh bảo nếu trong vòng một năm, công ty này không đi đến đâu thì anh sẽ quay lại trường. Họ đành phải chúc anh may mắn thôi. »

« Thế giờ thì chuyện đó thế nào rồi ? »

« hai năm rồi, đang mở rộng, anh không phải quay lại trường học. Còn em thì sao, em làm gì ? »

Tôi ngồi im như phỗng. tôi không thực sự chuẩn bị trước để trả lời câu hỏi này.

“Alex?”

“em làm gì á?” câu hỏi này nghe giống như là, cứ như là dành cho người trưởng thành và tôi không chắc nên trả lời ra sao. “Ồ, em là sinh viên.” Tôi cười rạng rỡ rồi đưa ly lên nhấp một ngụm champagne nhưng ly của tôi đã cạn nên thành ra tôi chỉ hớp không khí.

“Thật à?” anh gật gù, vẻ như tò mò. “Em làm gì? Em đang học gì?”

Mèng. Anh nhìn chăm chăm vào mặt tôi và tôi biết mình phải nói điều gì đó mà không phải là sự thật. tôi đáp bừa: “Em chỉ học đại cương thôi.”

“Ồ đâu kia?”

Chết tiệt anh đang đợi nghe câu trả lời. tôi hoàn toàn mắc bẫy. tôi bèn hít một hơi dài và nói tên thị trấn nơi tôi học trung học. có một trường đại học công ở đó mang tên thị trấn nên tôi để cho anh tự suy luận vậy.

Anh biết có chuyện gì đó. tôi có thể cảm nhận thấy điều đó qua cách anh nhìn tôi.

Anh chồm người đến gần hơn và hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi toát mồ hôi ướt như một nghi phạm trong phim NYPD Blue. “Ừm, mười chín.” Tôi lúng búng.

“Mười chín? Tuổi hợp pháp đấy hả?”

“Hợp pháp gì cơ?” tôi chống chế. “Để bầu cử?” chúa ơi. Tôi xuyên tạc hơn một năm rưỡi. “Vậy anh bao nhiêu tuổi?” Tôi hỏi.

“Hai mươi ba.”

“Ồ, wow.”

Chùng tôi nhìn thẳng vào mặt nhau và tôi bắt đầu phá ra cười. cứ lúc nào căng thẳng là tôi lại làm vậy Sau đó Connor đưa tay vuốt dọc má tôi rồi nói: “Okay, anh chắc là mười chín thì hơi nhỏ đấy nhưng chẳng may em lại rất dễ thương và anh thích ở bên em. Vậy chuyện đó sẽ làm biến mất khoảng cách

tuổi tác giữa chúng ta, nhỉ?”

Anh nhnf thẳng vào mặt tôi và tôi hầu như không thở nổi. anh nhích người tới và bắt đầu hôn tôi. Cảm giác thật tuyệt, tôi chỉ cứ thế mà theo anh. Ý tôi là cũng chẳng phải tôi không biết hôn, tôi đã biết hôn từ năm lớp sáu nhưng vì anh hai mươi ba tuổi, có nghĩa là anh đã làm chuyện này lâu hơn nên chắc là tôi có thể học được cái gì đó.

Chúng tôi hôn nhau một lúc lâu. Tôi chẳng nhớ trước giờ có một nụ hôn lại có thể như thế. Tôi có cảm giác thấy những ngón tay của anh luồn cào trong những sợi dây váy và kéo chũng khỏi vai tôi. Tôi không mặc áo ngực, một phần vì trong tôi nghĩ là phải ngăn anh lại, nhưng phần kia thậm chí chẳng buồn động dậy. anh hôn khắp chỗ trên người tôi còn tôi chỉ nằm đó mắt nhắm nghiền, nghĩ mình có thể làm điều này mãi mãi.

Anh trượt chiếc áo xuống đến thắt lưng tôi và bắt đầu hôn lên bụng tôi cho đến khi lần đến chiếc khuyên rốn. anh xoay xoay chiếc khuyên giữa hai đầu ngón tay rồi nói: “Cái này thật sexy!”

Tôi đưa tay vuốt ve khắp người anh. Cơ thể anh thật đẹp, rắn chắc, đầy cơ bắp nhưng không quá nhiều, nhưng tôi giữ mình hầu hết là ở trên thắt lưng anh. Cũng chẳng phải trước đây tôi chưa từng chạm vào chỗ đó của bọn con trai, tôi đã làm chuyện đó rồi, nhưng tôi không muốn là người khơi mào chuyện này.

Chẳng rõ chính xác là lúc nào nhưng đến một lúc nào đó, anh cởi chiếc váy của tôi ra và cả chiếc quần jeans của anh. Giờ thì thứ ngăn cách giữ hai chũng tôi chỉ là hai lớp vải cotton mỏng. anh lại bắt đầu di chuyển xuống dưới và ngay lúc đó anh chuẩn bị hôn xuống dưới nữa, tôi ngồi bật dậy hét lên:

“*Dừng lại!*”. Rồi cảm thấy mình như một con ngốc.

Tôi lấy tay che ngực và loay hoay vớ chiếc váy. Tôi thậm chí không nhìn anh, cảm thấy quá ư là ngu ngốc. mười chín tuổi cơ mà.

Anh nhìn tôi ngạc nhiên: “Em không sao chứ?”

Tôi buột miệng: “rất tiếc nhưng em không thể làm vậy được. em đang trong kì nguyệt san.” Tôi nói vậy đó. *Trong kì nguyệt san!* Nói nghe giống hệt cách nói của cô giáo dạy môn sức khỏe năm lớp sáu. Mà cũng chẳng hiểu vì sao mình nói vậy kho không có chuyện đó. chỉ có điều mọi chuyện xảy ra quá nhanh và chẳng đời nào tôi sẽ cho anh biết tôi còn trinh tân. Tôi nhặt chiếc váy dưới sàn nhà lên, chỉ đợi anh sẽ nói: “Cảm ơn. Chúc em ngủ ngon.”

Nhưng thay vào đó, anh nhìn tôi nói: “không sao đâu. Thật đấy.”

“Thật à? Tôi ngờ vực nhìn anh, không dám chắc thực tâm anh nghĩ vậy.

“Ừ, tùy em mà.” Anh vớ tay nhặt chiếc quần jeans lên và tôi nhìn theo anh xỏ chân vào từng ống một.

Tôi đứng trước mặt anh, gần như khóa thân, chiếc váy áp chặt vào ngực. có cảm giác như một kẻ thảm bại, một đứa nhóc to đầu. cho dù anh nói gì đi nữa, tôi biết mình đã phá hỏng mọi thứ. Nhưng giờ thì đã quá muộn, tôi không thể rút lại được. tôi quay mặt đi và kéo chiếc váy qua đầu. khi tôi quay lại đối diện với anh, anh đang cài cúc áo và mỉm cười với tôi.

“Anh không giận em à?” Tôi đáng lẽo hỏi.

Anh lắc đầu. “Không hề. nhưng anh đang băn khoăn.”

“Về chuyện gì?”

“Ồ, nó sẽ kéo dài bao lâu?”

“Gì cơ?”

“Anh đùa đấy.” Anh nhìn tôi, nhún vai. “Đại khái là đùa thôi.”

Tôi theo Conor ra ngoài và chỉ chực đợi anh bỏ rơi tôi để tìm một đứa con gái trưởng thành hơn, biết chiều chuộng hơn. Nhưng thay vào đó, anh tìm tay tôi, luồn những ngón tay của anh vào tay tôi và kéo tôi sát lại đi bên anh.

Chương 10

Chúng tôi vào lại bên trong, thật ngạc nhiên khi buổi tiệc không khác gì lúc đi. Vậy mà có cảm giác như mình đã ở chiếc lán ấy thật lâu, lâu như mãi mãi, giống như điều gì thật đáng nhớ đã xảy ra. Giờ thì nhìn thấy tất cả những con người này, có vẻ hơi say hơn chút so với ban nãy nhưng về căn bản thì không khác mấy, tôi cảm thấy như thể chuyện vừa rồi cũng không có gì ghê gớm lắm. ý tôi là Connor đang ở đây và tôi có mọi quyền từ chối, chẳng phải vậy sao? Còn nhớ đã đọc đâu đó rằng cơ thể bạn thiêng liêng và chỉ có bạn mới được lựa chọn người đến thờ phụng đó sao. Mà sao cũng mặc. tất cả những gì tôi biết là sớm hay muộn tôi sẽ không còn trinh tiết nữa nhưng chuyện đó phải xảy ra theo cách của tôi và nó phải xảy ra thật đẹp đẽ.

Chúng tôi tìm thấy M đang ngồi trong quầy bar có những chiếc nệm to hình hạt đậu, một tay cầm ly nước, tay kia là cây gậy đánh bi-a. Căn phòng có mùi kì kì như thể ai đó mới hút tẩu mà nhưng chắc đó không phải là M; không ai trong hai đứa tụi tôi làm những chuyện như vậy. nhìn thấy tôi đứng ở cửa, nhỏ hét lên: “Ôi Chúa ơi! Mình đã tìm cậu khắp nơi.”

Mình nhìn nhỏ chật vật đứng dậy cố không làm đổ ly nước.

“Có giúp mình một tay không hả?” nhỏ nói.

Tôi đưa tay giúp nhỏ đứng dậy. nhỏ chỉnh lại chiếc váy kẻ hiệu Burberry mà nãy giờ đã tóc tít lên và xoắn tít lại, rồi nhỏ cchaof Connor và kêu to: “Trevor ơi, lại đây đi. Đây là Alex.”

Tôi nhìn Trevor đánh bi-a. anh cau mày vì đánh trượt lỗ chỉ một tý xíu. Anh nhìn lên, mỉm cười và đưa tay hờ hững vẫy chào tôi. Chẳng biết kiêu lạnh nhạt thiếu nhiệt tình kia là do cú đánh banh trượt hay do anh ta đã kíp chán vì sự xuất hiện của tôi.

“Không thể nào tin được là cậu lại đánh trượt cú đó.” Connor vừa nói vừa đi vòng qua phía bên kia bàn.

“cậu đánh tốt hơn chắc?”

Cậu biết tớ mà.”

Connor nhìn quanh tìm cây đánh bi-a. M gọi: “đây này lấy cây gậy của em này, em chán trò này rồi.”

“Chỉ mới bắt đầu mà!” Trevor kêu lên.

“Ờ thì thế.” M nhún vai và nhấp một ngụm nước khác.

Tôi ngồi xuống một chiếc đệm nhung cạnh M xem Trevor và Connor chơi bi-a, trong đầu cố nghĩ trông họ giống những siêu sao nào. Trevor hơi gầy và không cao lắm, tóc đen ở gốc và trắng ở ngọn. và với cặp mắt nâu sẫm, nước da trắng xanh theo kiểu nam sinh Anh, anh trông như phiên bản nam của Gwen Stefani. Còn Connor, với mái tóc đen gọn sóng và rối bù đó, với đôi mắt xanh biếc như nước hồ bơi, rồi một thân hình gợi cảm lại còn chiếc răng trước hơi cong cong làm tôi nghĩ đến con Hugh và Elizabeth Hurley – chắc nó sẽ lớn lên trông tương tự vậy nếu bố mẹ nó không chia tay và mẹ nó không mê điều đồ gã kia, người tưởng mình không phải là cha đứa trẻ mà hóa ra lại là cha nó thật.

“Các cậu ở đâu đấy?” M nhìn tôi nghi ngờ và hỏi.

“Đi bộ lòng vòng.” Tôi trả lời cụt ngắn và quay lại ngắm hai gã con trai.

“Đi đâu?”

“Ra ngoài.” Vẫn không quay về phía nhỏ, tôi đáp.

“Ra phía trước hay sau nhà?”

“Sao cậu hỏi?” Tôi hỏi lại. Chúa ơi, rõ là nhỏ đang nhìn đều tôi.

“Vi cậu có vẻ lén lút nên mình càng muốn biết.”

“Tụi mình đi ra ngoài, ra phía sau nhà, rồi vào lán, đi bộ cạnh bể bơi. Được chưa? Cậu hài lòng chưa?” Tôi nhìn thẳng vào mặt nhỏ.

“Các cậu làm gì trong đó?” Nhỏ chồm người tới nhìn tôi chòng chọc.

“Trời ơi, M!”

“Hử?”

“Chẳng làm gì cả, được chưa. Chỉ nói chuyện thôi.” Tôi mân mê mép áo.

“Sao nhảy dựng lên thế?” Nhỏ hỏi tiếp.

Tôi nhìn sang phía Connor và Trevor nhưng cả hai đang chơi say mê và không thể nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi. “Nghe này, suýt chút nữa thì tụi mình đã làm chuyện đó nhưng cuối cùng thì chưa làm.”

“Chưa làm đã ngưng à? M cười to. Coitus

“Ừ, tại mình.”

“Gì chứ?”

“Chỉ là chưa sẵn sàng thôi. Không làm được.”

M nhìn Connor vung tay lên trời sau khi vừa đánh xong một gậy. “Ồ trông anh ý cũng chả có gì bực bội về chuyện đó. nhưng mình bảo nhé, cậu cần phải vượt qua chuyện đó bỏ qua cái kiểu đó đi. Cậu cứ làm như chuyện đó quan trọng lắm nhưng thật ra chẳng có gì ghê gớm cả.

Tôi nhìn M, rụt vai. Chuyện của hai đứa hoàn toàn khác nhau. Năm ngoái nhỏ đã tự “bóc tem” với một gã huấn luyện viên lướt sóng bốc lửa nào đó khi đang đi nghỉ với gia đình tại Maui. Chuyện đó xảy ra xong thì một phút sau nhỏ đã gọi điện ngay cho tôi báo cáo lại tường tận từng chi tiết. nhỏ sống cứ như cơn gió lướt qua mọi chuyện và nhỏ chẳng bận tâm gì đến hậu quả. Lúc nào cũng cảm thấy bình tâm là thế nào ấy nhỉ, tôi tự hỏi.

“À còn chuyện này nữa.” tôi bảo nhỏ.

“Chuyện gì?”

“Mình bảo với anh í mình mười chín tuổi.” Tôi thì thầm.

“Gì cơ?” Nhỏ hét lên.

“Suýt.” tôi hoảng hốt nhìn quanh. “Cậu nghe thấy rồi đấy.” tôi lại thì thầm.

“Thế là mình cũng thành mười chín tuổi á?”

“Chắc vậy.”

“Hay đấy.” Nhỏ nhấp ngụm nước rồi ngồi dựa ra sau.

“Cậu thì sao, bây giờ làm gì?” tôi hỏi.

“Chẳng có gì cả. chỉ xem phim một lúc rồi ngẫu nhiên lại gặp Trevor và hai đứa chỉ ngồi chơi vậy thôi.”

“Có ai nổi tiếng ở đây không?”

“Không, có mấy đứa muốn thành Bachelorette (1) thì có.” Nhỏ để ly nước xuống bàn rồi đứng dậy, bước đến bàn đánh bi-a và dựa vào lỗ banh ở góc trái bàn, lỗ banh mà Connor đang nhắm đánh, chỉ có điều lần này anh đánh trượt.

“Ôi suýt nữa thì trúng rồi.” M nói và nhìn về phía Connor cười dụ dỗ.

“Anh nhắm đúng rồi đấy chứ. Chỉ tại em làm anh mất tập trung.” Connor đáp bằng một giọng đùa cợt nhưng tôi tự hỏi liệu phần nào trong câu nói đó là sự thật.

“Ồ anh có vẻ như dễ bị mất tập trung lắm.” nhỏ nói.

“Ý em là gì đấy?” Connor hỏi, người tựa vào cây cơ và nhìn nhỏ trong khi Trevor chuẩn bị đánh lượt mình.

« Ồ thì phải mất bao lâu thì anh mới gọi cho Alex ấy nhỉ ? »
Connor đứng im nhìn nhỏ trong khi tôi càng lún sâu vào chiếc nệm ngồi, hoang mang tự hỏi nhỏ đang định dẫn chuyện này đến đâu và chỉ mong nhỏ ngừng ngay lại.
« Ồ, đúng rồi, mà anh đã chẳng gọi, đúng không ? hiểu vì sao em bảo anh dễ bị mất tập trung rồi chứ ?
M nhoئن miệng người trong khi người tôi đông cứng lại. Thật không thể tin nhỏ vừa nói những điều đó. Tôi sắp mở mồm nói, nói cái gì cũng được thì Connor đáp : « Ồ, thật ra lúc đó anh đang đợi Alex gọi cho anh. Anh tưởng ở Mỹ là vậy. thật may là anh gặp cô ấy trong hành lang. » Rồi anh quay sang tôi , nhoئن miệng cười và nháy mắt. Mặc dù chuyện đó dễ thương nhưng tôi vẫn muốn giết quách M cho xong.

(1) Bachelorette : tên gọi những cô gái tham gia vào chương trình tivi « Trò hẹn hò ».

Bất chợt nhỏ hỏi : « Này, có ai đói bụng không ? Mình sắp chết đói rồi đây. Chúng ta có thể ăn sáng ở đâu đó được không ? »

« Em muốn anh làm bánh quế cho em không ? » Trevor thả cây cơ ra, vòng tya ôm lấy eo nhỏ và rúc mặt vào tai nhỏ. Đó mới là lần thứ hai hai người gặp nhau mà anh ta đã làm vậy đấy. và bao giờ cũng thành công.

« Không anh à, ta đi đâu đó thì được. » M đáp

Thế là chúng tôi đi, bỏ mặc đám khách tiếp tục cuộc chơi để chắt chồng lên nhau trong chiếc Hummer của Trevor và cuối cùng dừng ở một quán ăn khá lạ lùng có thực đơn có đính kèm hình minh họa và mặt giấy thì cứ dính tịt vào tay.

Quang cảnh ở nhà hàng có cái gì đó siêu thực. Có cảm giác như bị rơi vào video của Tori Amos (1) quay từ thời còn xài ma túy. Chị phục vụ bạn trông có vẻ đang cất lực xài moócphin để trở thành Christina Aguilera, nhưng đó không phải lý do khiến tôi cảm thấy động lòng trắc ẩn. Mà là chuyện phải làm việc vào cái giờ quý cái này kia. Chẳng có gì hay ho ngoài những cái xác say túy lúy đang cố tỉnh lại và cố không nôn thốc ra trước khi lái xe về nhà.

Connor lách người vào ngồi chiếc ghế bên cạnh tôi. Cú di chuyển quá gần đến độ chân chúng tôi chạm vào nhau. Anh ấy mở menu ra rồi ngồi tựa vai vào vai tôi. Tôi nhìn lên và thấy M đang quan sát chúng tôi với một ánh mắt không tài nào giải nghĩa được.

Trevor cầm một cuốn menu lên nói : « Okay, các bạn muốn gì thì cứ gọi nấy nhé. Tớ đãi châu này. A nhưng cậu thì khỏi nhé, Connor. Chỉ dành cho các cô gái thôi. Cậu tự lấy. »

(2) Tori Amos : nghệ sĩ sáng tác và biểu diễn nhạc rock alternative, khác biệt ở chỗ dùng piano làm dụng cụ chính – vốn là điều bất thường trong dòng rock alternative.

Tôi tiếp lời : « Ừ, cảm ơn anh, Trevor. Nhưng chắc em chỉ uống cà phê thôi. »

« Không thực mà. Em sẽ muốn chiếc bánh kẹp này. » Anh giở cuốn menu lên, chỉ vào hình một chiếc bánh kẹp bóng loáng những mỡ là mỡ. « Chỉ nói một từ thôi anh sẽ biến nó thành hiện thực. »

« Ờ mặc dù đề nghị hấp dẫn nhưng em sẽ chỉ uống cà phê thôi. » tôi đáp.

« Được thôi, cuối cùng là M, thế nào hả em ? »

« Ờ... »

Chị phục vụ bản-sao-Christina bước đến, trong tay là cuốn sổ đã sẵn sàng ghi món. Tôi quyết chỉ uống cà phê vì cứ mỗi lần ăn đêm muộn như vậy, thế nào tôi cũng mơ thấy những chuyện còn điên rồ hơn bình thường. Connor gọi bánh kẹp và cà phê. Trevor gõ gõ ngón tay vào hình chiếc bánh kẹp đầy dầu mỡ : « Cái này, tớ muốn ăn cái này. »

Đến M : « thôi được. Cho em gọi một suất salad rau xanh nhỏ trước, kèm nước sốt kem chị nhé. Sau đó, chị cho em một sandwich pho mát nướng nhưng bỏ ít bơ thôi ạ. Cho em thêm một bánh ga-tô nhân hoa quả với kem vanilla nhưng chị bỏ giúp kem vào bát riêng cho em nhé vì kem mà chảy ra với cả hết lạnh thì chả thích. ờ, và một CocaCola Ăn kiêng nữa ạ. Cảm ơn chị. »

Chị phục vụ không hề chần chừ một phút, chỉ quay lưng bỏ đi, mang theo làn da rám nắng, mớ tóc nổi và cuốn sổ ghi chép vào bếp.

Trevor rút bao thuốc lá trong túi áo sơ mi ra và đưa ra mời tất cả mọi người. Connor lắc đầu : « Mình bỏ rồi. »

Trevor đưa bao thuốc lá trước mặt tôi : « Anh sẽ chẳng bỏ thuốc đâu. Tụi anh đã hút bấy lâu rồi. » Tôi nhìn Connor, anh nhún vai. Tôi đẩy bao thuốc đi vì M và tôi không hút thuốc. Chưa nói đến việc hút thuốc trong nhà ở California là phạm luật. Và tôi ước gì Trevor đừng làm vậy vì tôi thực sự coi trọng những luật lệ như vậy. nhưng ngay lúc đó, M cầm lấy bao thuốc từ tay Trevor và rút ra một điếu. Nhỏ gõ gõ điếu thuốc lên bàn như một tay hút thuốc chuyên nghiệp và đưa tay lên miệng chờ được mồi lửa.

Tôi nhìn nhỏ, xây xẩm cả mặt mày vì sau ba lần hút thuốc thử hồi học cấp hai, chúng tôi đã quyết định bỏ vì nhận ra nó chẳng làm chúng tôi có vẻ phong cách hay gì mà chỉ làm hai đứa thêm hôi phất khí lên được. Lúc này thì Trevor đang mồi thuốc cho M và nhỏ đang rít thuốc. Tôi không thể tin được nhỏ lại làm chuyện này. Nhưng tôi cũng chẳng nói gì cả.

Thức ăn được mang đến, M và Trevor cuối cùng cũng dập thuốc và tất cả cùng chúi mũi vào đồ ăn của mình. Chúng tôi chẳng nói gì nhiều mà chủ yếu mà chuyện này với tôi lại tốt vì lúc mệt, tôi thường im lặng và khi ấy thì khó tỏ ra hoạt bát được. Trevor và M ăn chung đồ với nhau và cứ thì thà thì thảo. Rồi đột nhiên cả hai đứng dậy : « Tụi mình sẽ trở lại ngay. »

Tôi nhìn theo M, tự hỏi hai người họ làm gì vậy không biết. Thường thì nhỏ sẽ kéo tôi vào nhà vệ sinh để « tám » về bọn con trai. Nhưng giờ thì nhỏ vào nhà vệ sinh với Trevor, tôi đoán chắc chẳng phải để « tám ».

Tôi nhấp một ngụm cà phê rồi ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy bàn tay Connor siết lấy tay mình và rồi anh chồm đến và hôn nhẹ vào má tôi. Tôi mở mắt mỉm cười với Connor.

Chừng mười lăm phút sau đó, Trevor và M quay lại và đề nghị nhờ neo. M có vẻ lạ lùng cứ bồn chồn không yên. Lúc tôi cố bắt gặp ánh mắt của nhỏ, nhỏ cố tình quay đi chỗ khác. giờ thì tôi bắt đầu muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong nhà vệ sinh. Tôi nghĩ chắc nhỏ vào trong đó làm vài trò với Trevor, nhưng giờ thì tôi đang nghĩ phải có chuyện gì khác nữa, có thể là dùng chất kích thích hay gì đó. Lúc bắt gặp nhỏ đang chơi bi-a, căn phòng nồng nặc mùi tài mà tôi đinh ninh nó chẳng liên quan gì đến nhỏ. nhưng lúc này đây, trong lúc quan sát cách nhỏ cư xử thật lạ lùng và giấu giếm giếm tôi không chắc vào phỏng đoán ban đầu của mình nữa.

Khi tất cả chúng tôi đã ra ngoài, thật ngạc nhiên khi trời vẫn tối. Vậy mà có cảm giác như lúc đó đã là buổi chiều của ngày hôm sau. Nhưng rõ ràng, hôm nay là chủ nhật. Tôi nhớ ra theo lịch thì hôm nay mình phải ở cửa hàng.

« Thế giờ đi đâu đây ? » M vừa hỏi vừa nhảy chồm chồm trên băng ghế sau chiếc Hummer.

« Em muốn đi đâu thì đi đó. » Trevor nhìn vào mặt nhỏ trong gương chiếu hậu và mỉm cười.

« Alex, em nghĩ sao hả ? »

Tôi nhìn đồng hồ rồi nhìn tất cả mọi người. tôi không hề muốn phá hỏng cuộc vui chút nào nhưng thực sự đây, tôi cần phải về Quận Cam để ngủ một chút, rồi còn phải tắm và thay quần áo để kịp giờ làm.

“Ừm, em không thích phải nói điều này nhưng mà, ừm, em phải về.” Cuối cùng tôi cũng thốt ra được và thở phào nhẹ nhõm.

“Không mà!” M rên lên. “Còn sớm mà.”

Tôi nhìn nhỏ, thực không thể tin nổi nhỏ lại rên rỉ kiểu vậy. nhưng tôi chỉ đáp: “Mình rất tiếc nhưng mai mình phải đi làm.”

“Gọi cáo ốm đi!” nhỏ đảo mắt lên trời, trông rõ là đang cáu với tôi nhưng như thế lại càng làm tôi quyết về bằng được.

“Mình rất tiếc nhưng không được. mình không gọi cáo ốm được.” Tôi chăm chăm nhìn nhỏ và cảm thấy thật xấu hổ khi hai đứa phải cãi nhau trước mặt Connor.

“Ừm, Alex, mình không về nhà đâu. Nên cậu cầm lấy cái này, lấy xe mà đi.”
Nhỏ đưa chìa khóa trước mặt tôi. Thật không thể tin được nhỏ lại làm vậy. nhưng tôi cũng cứ chộp lấy chùm chìa khóa từ tay nhỏ và nói: “Ồ, còn cậu thì sao, cậu làm sao mà về nhà?”
“Đừng lo cho mình, mình sẽ có cách.” Nhỏ nháy mắt tôi một cái. Tôi phát cáu và từ lúc ấy cho đến khi xe dừng, chẳng làm được gì ngoài việc nhìn chăm chăm ra cửa sổ.
Đến nhà Trevor, Connor chui ra khỏi chiếc Hummer, M leo lên ghế trước và đóng sập cửa lại. xe chuyển bánh, nhỏ vẫy tay với tôi. Tôi không tin được nhỏ lại “thả hời” mình kiểu này.
“Em sẽ không sao chứ?” Connor hỏi. “Lái về nhà em sẽ xa anh biết.”
Tôi gượng cười và đáp: “Vâng, em sẽ ổn thôi. Em sẽ mở nhạc gì đó nghe là được.”
Rồi Connor hôn chào tạm biệt tôi. Anh ấy có vị bánh kếp và si rô. Thật khó mà cưỡng lại được.

Chương 11

Sáng thứ hai, tôi dừng xe lại gần bãi đỗ xe học sinh và nhìn quanh tìm xe M. Một phần là vì chúng tôi bao giờ cũng đỗ xe cạnh nhau, và mặt khác, tôi đang tự hỏi không biết nhỏ đến chưa vì tới thứ bảy, sau khi nhỏ bỏ tôi, hai đứa chưa nói chuyện lại.
Hôm qua, sau khi đi làm về, tôi đã thử gọi cho nhỏ nhưng người bắt máy lại là mẹ nhỏ. tôi nghe rõ cô ấy nói: “Alo? Alo?” và sau đó, “ai đấy?”, và đó là lúc tôi cúp máy. Tôi biết chứ, làm chur vậy thật là dở nhưng chẳng có tâm trạng nào nói chuyện với cô, và cũng chẳng hiểu tại sao cô ấy lại có trong phong M và nghe điện thoại riêng của nhỏ. từ lúc đó đến cuối ngày, tôi thấp thỏm hy vọng M sẽ không bày trò giận dỗi.
Vì M không đến lớp Pháp Văn và lớp Toán, thậm chí cũng chẳng đến gốc cây chỗ hai đứa hay ăn trưa với nhau nên tôi bắt đầu lo lắng có chuyện gì không hay xảy đến với nhỏ, ví dụ như có thể hôm đó nhỏ không về nhà an toàn. Chuyện đó làm tôi ăn năn vì đã nổi điên với nhỏ.
Tôi đến ngăn tủ của mình đổi sách và chạy nhanh đến lớp Anh Văn vì không muốn bị muộn và thu hút những chú ý không cần thiết. Đến cửa, tôi nhìn quanh tìm M nhưng nhỏ cũng chẳng có ở đây nên tôi đành kính vào bàn và đành phó thác cho số phận.
Thầy Sommers bước vào, liếc qua chúng tôi rồi tiến đến bàn lục đồng giấy tờ và lơ đãng gãi nhẹ bộ râu cằm lún phún. Tôi tự nhủ: hôm nay chính là ngày đó đây. Cuối cùng cũng đến ngày thầy sẽ phát bài *Anna K*, bài luận văn mà đến giờ tôi còn chưa bắt đầu tí gì. Phát bài xong, chắc thầy sẽ nói trước cả lớp: “Alex, lát nữa thầy cần nói chuyện với em.” Và rồi tất cả mọi người sẽ quay lại khuc khích cười chế cái kẻ trước kia là công chúa của lễ họp mặt cựu học sinh còn bây giờ chỉ là một kẻ thất bại thảm hại ngồi ở dãy ghế gần cuối lớp.
Tôi theo dõi theo thầy Sommers đang đứng dậy, một tay cầm xấp giấy, tay kia vẫn chưa thôi nghịch râu. Thầy đứng ngay trước mặt chúng tôi và nhìn thẳng vào mặt tôi, cặp mắt đen thẳm khiến ta tưởng như cặp mắt đó đã nhìn thấy nhiều điều mà một khi còn ở trong lớp Anh Văn này, chủ của nó sẽ không nói cho bạn biết. Mặc dù tôi muốn quay đi biết bao nheeu, tôi vẫn không tài nào làm được. Vì một phần con người tôi muốn nhìn thấy con tàu đang đâm thẳng về hướng mình trước khi lật.
Như mọi bận, trước khi bắt đầu dạy, thầy Sommers đằng hắng mắt một lúc trong khi tôi thu người thấp xuống ghế, chuẩn bị sẵn sàng cho vụ quở trách thì ngay lúc đó, thầy nói” Thầy muốn đọc cho các em nghe một câu chuyện do một trong số các học sinh của thầy viết: một câu chuyện đã gây ấn tượng mạnh với thầy.”

Thế là tôi thả lỏng người. Cảm thấy nhẹ nhõm vì hóa ra thầy không nói về mình và giờ tôi tự hỏi tại sao mình lại hoang tưởng vậy chứ. rồi, thầy Sommers bắt đầu đọc “Holly Would”, mẫu truyện ngắn tôi đã nộp thay vì bài luận văn về Tolstoy. Tôi ngồi đóng băng trên ghế. Không thể nào tin được. Khi thầy Sommers đọc xong, một đứa học sinh hỏi: “ai viết đấy ạ? Truyện đấy của ai vậy hả thầy? hay thật đấy.”

Thầy Sommers nhìn tôi chờ đợi. Tôi hỏi, giọng hoang mang: “Là em viết ạ?”

Và rồi tất cả mọi người cũng quay lại nhìn tôi trừng trừng đầy nghi hoặc. Rồi một người trước đây đã bị tôi “phủi bỏ”, kẻ đã có lúc phải cảm thấy bẽ mặt vì tôi, một người biết rõ tình hình quan hệ bạn bè đang đến hồi xuống dốc của tôi, kẻ đó nói: “Làm gì có chuyện nó mà viết cái đó. Còn lâu.”

Giờ thì tất cả mọi người đều dán mắt vào tôi để xem tôi sẽ phản ứng thế nào. Nhưng tôi chẳng nói gì cả vì tôi còn nhớ cách mình đối xử với kẻ này và cả cái gọi là luật nhân quả.

Thầy Sommers ngồi mép bàn và nói: “Đúng là Alex viết đấy và chuyện đó làm thầy nghĩ thế này. Bài tập lần này của tụi em là sẽ viết một mẫu truyện ngắn năm trăm từ. hạn chót : thứ hai.”

Tôi ngồi thẳng lên, lần đầu tiên kể từ hai năm học ở trường này cảm thấy hãnh diện về bản thân mình. Tôi không cần phải làm bài ở nhà! Tôi còn nhiều truyện ngắn khác mà, một ngăn kéo đầy những mẫu truyện tôi viết, mà cũng chẳng phải toàn là về Richard Branson không đâu. Chỉ là một sở thích nho nhỏ. Chẳng có gì ghê gớm.

Christine – Người Thu Bài – giơ tay lên: “Thưa thầy Sommers, truyện về cái gì ạ?”

Thầy giáo đáp: “Đây là bài tập sáng tạo. có thể viết về bất cứ thứ gì em muốn. cứ dùng trí tưởng tượng của mình.”

Nhỏ đầy băng-đô nhích lên một chút rồi nhìn thầy Sommers hỏi tiếp” Em muốn biết là có thể chọn thể loại bài tập khác ngoài thể loại này được không ạ?”

Bây giờ thì cả lớp quay sang nhìn nhỏ. Mắt nhỏ đỏ hoe hoe, cứ như thể sẽ khóc hay gì.

Thầy Sommers ân cần nhìn Christine và nói: “Nào Christine, thư giãn chút đi. Cứ làm gì mặc thích. Cứ sáng tạo vào.”

Và rồi, cô nàng đáp: “Nhưng em không biết làm sao để sáng tạo cả.”

Tôi nhìn nhỏ, và cười mĩa, nụ cười mà hai năm nay tôi đã cố kìm nén vì đó là câu nói thảm bại nhất mà tôi từng nghe.

Thầy Sommers nhún vai đáp: “Cố hết sức nhé!” rồi thầy trả lại bài cho tôi và phát nốt những bài luận Tolstoy đã chấm điểm.

Và ngay góc trái tờ giấy, ngay ở đó, là chữ A, mực đỏ chói. Tôi nhìn sững sờ mất một lúc. Cái chữ ở mãi đầu bảng chữ cái đó, đã hai năm nay, tôi không hề nhận được lấy một lần. thầy Sommers cũng viết thêm vài dòng ở cuối trang, đại khái là mặc dù tôi đã không viết bài được giao nhưng thầy rất mừng là tôi đã chọn cách tự viết theo ý của mình, và đã viết rất tốt.

Cái đó làm tôi cảm thấy sung sướng được một lúc, dù vậy cũng làm tôi áy náy. Giờ thì phải nghiêm túc bắt tay vào viết bài luận *Anna K* đây.

Chương 12

Trên đường về nhà, tôi quyết định ghé qua văn phòng bố. tôi đoán chắc phải có chuyện gì đó khiến bố không còn cách nào khác mà buộc lòng không gọi lại cho tôi. Hơn nữa, tâm trạng tôi đang rất vui nhờ điểm A vừa đạt được, tôi không muốn để khoảnh khắc tuyệt vời đó trôi qua một cách không đâu nên tôi quyết định phải làm một cái gì đó khi sự phấn khích vẫn còn đang “nóng hổi”.

Tôi rẽ vào bãi đậu xe, đỗ lại ngay bên cạnh chiếc Porsche đen mới bóng loáng mà tôi biết chắc là của bố bởi vì ông không cho bất cứ xe nào nằm ở chỗ đậu đã đặt trước của ông. Tín hiệu tốt đây, tôi nghĩ, vì khi bố đã muốn mua được một chiếc Porsche thì ắt hẳn việc chi trả học phí đại học cho tôi không phải là vấn đề.

Tôi ngấm mình lần nữa qua chiếc gương chiếu hậu và cố gắng tập trung lấy can đảm để gặp bố. Lần cuối cùng tôi đến đây là năm ngoái để xin bố tiền trợ cấp và cuối cùng, tôi ra về tay trắng. Tôi cố gắng nhớ về một kỷ niệm đẹp, hoặc bất cứ kỷ niệm không đến nỗi tệ nào với bố khi còn bé, chỉ cần một vài chuyện nhỏ nhất để giúp tôi vượt qua được cuộc gặp gỡ này. Nhưng thật sự thì bố chẳng mấy khi ở cạnh tôi và một vài lần ông xuất hiện thì cũng chẳng có gì đáng nhớ.

Tôi vuốt lại tóc, tô lại chút son và trèo ra khỏi xe. Có lẽ tôi hơi run vì hồi hộp nhưng lại cố đi như thể có người đang quan sát từ ô cửa sổ đằng xa kia. Khi đưa tay đẩy hai cánh cửa kính lớn với dòng chữ “Quỹ đầu tư Sky”, tôi tự hỏi tại sao với tôi bố lại đầu tư một cách miễn cưỡng như thế.

Tôi đứng trước bàn lễ tân bằng inox trông rất hiện đại và chờ xem là này sẽ là ai. Mỗi lần tôi đến đầu thấy một cô thư ký mới. Bố thay đổi thư ký thường xuyên như thay bạn gái.

“Chị giúp gì được em không?” Một phụ nữ trẻ mảnh khảnh, tóc vàng kiểu Clairol với bộ ngực phì nhiêu từ hành lang bước ra, lướt quanh mép bên kia bàn. Chị ta mặc một chiếc áo theo kiểu mấy tấm hình phụ nữ có vạch đen bôi ngang mắt trên báo hay ti vi với dòng chữ màu đỏ đậm nổi bật bên cạnh “DỪNG!”

“Em đến gặp bố em ạ.” Tôi nhìn thẳng vào mặt cô thư ký, cố gắng kiềm chế sự bồn chồn của mình. Chị ta nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi hạ giọng hỏi: “Bố em là ai?”

Tôi nheo mắt đáp: “Bố em là Brad Sky, chủ tịch Quỹ đầu tư Sky, sếp của chị ấy. em gặp ông ấy được không?”

Về mặt chị ta thay đổi tức thì, lộ vẻ tò mò, dè dặt. “Ồ được chứ, em cho chị biết tên nhé?”
“Alex ạ.”

Chị ta nhắc máy, bấm số và bằng một giọng ngọt như mía lùi khiến tôi tin rằng họ đã ngủ với nhau, chị ta nói: “Alex đang ở đây. Cô ấy nói cô ấy là con sếp. em không biết sếp có con gái cơ đây! vâng được ạ” rồi chị ta nhìn tôi ra hiệu “Vào đi!”

Khi tôi mở cửa, bố đang chờ ở phía bên kia cánh cửa và reo lên: “Alex, thật là một sự ngạc nhiên thú vị.”

Bố làm như thể rất hạnh phúc khi thấy tôi và cố gắng ôm tôi thật chặt. Tôi để cho ông ôm mình trong vòng giây rồi vội lách ra và ngồi xuống chiếc ghế màu nâu đã rạn đối diện với bàn của bố.

“Ngon gió nào mang con đến đây hử?” Bố hỏi với một nụ cười toét đến tận mang tai và cặp kính titanium rất mới chễm chệ trên sống mũi.

Tôi nhìn bố thả lỏng người trên ghế chủ tịch đối diện, rồi lướt mắt nhìn quanh bức tường treo đầy bằng và chứng chỉ, và cả một bức tranh hoạt họa theo phong cách thập niên 80 ngớ ngẩn, những tấm bằng đại học rách rưới và tuyệt nhiên không bất cứ tấm hình nào của hai chị em tôi. Cứ như thể chúng tôi không hề tồn tại trong cái thế giới mà ông tạo ra sau vụ ly dị với mẹ.

Tôi nhìn thẳng vào mặt bố nói: “Bố không trả lời điện thoại nên con quyết định đến gặp bố”

“Gì chứ? Bố không hề biết là con gọi.” bố lua tay vào mái tóc đã lấm tấm muối tiêu theo kiểu Richard Gere và phẩy tay về phía bàn lễ tân: “Chắc Cherry quên không nói cho bố biết”

“Con gọi số máy nhà mà”. Tôi nhìn thẳng vào mặt bố và hỏi: “Bố nói chị ấy tên Cherry á?” với một giọng hoài nghi.

“Okay, vậy bố làm gì được cho con nào?” bố lờ câu hỏi của tôi đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi để che đi sự bồn chồn căng thẳng của mình

rồi nhìn thẳng vào mắt bố, tôi nói: “Con cần bố giúp.”

Bố nhìn tôi, kiềm chế nỗi hoảng sợ, chỉnh lại chiếc cà vạt lụa đồng bộ với chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt và bộ vét xám tro sọc mảnh, rồi nói: “Ok, con muốn bố giúp gì nào?”

“chuyện tài chính ạ.” Tôi liếc nhanh xuống đùi và cảm thấy hai bàn tay mình đang siết chặt đến nỗi các khớp tay nổi hẳn lên.

“Tốt thôi, tốt thôi.” Bố gật đầu liên hồi như thể mới nghĩ ra một chiến lược kinh doanh mới cực hay.

“Con muốn gì? Một chiếc váy dạ hội mới hử?”

“Váy dạ hội ý ả?” tôi lắc đầu, bố đang đùa chắc? “Bố nghĩ con tới đây chỉ vì một chiếc váy hử? con không có sống trong mấy bộ phim ngu xuẩn khi gió đâu, khôn kiếp!”

“Ăn nói cẩn thận đi!” Bố hét lên.

Tôi trợn mắt lắc đầu. tôi không biết nên dùng từ thô tục, nhưng thật không thể tin được. bố thậm chí không chú ý đến một chút gì về tôi. tôi cố gắng tập trung lấy lại bình tĩnh vì giận dữ với bố chẳng có nghĩa lý gì cả. tôi lấy hơi và bắt đầu nói “Bố, con không cần váy. Cuộc sống của con bây giờ đâu có như trước. con cần tiền để chuẩn bị cho tương lai. Bố giúp con được không?”

Ánh mắt của bố dừng lại một lúc rồi ông với tay lấy tập séc cùng cây bút Mont Blanc bọc tổ chảng. bố viết tám séc 500 đôla rồi giơ lên cao cho tôi nhìn thấy và hỏi “cái này giúp được chứ?”

Tôi nhìn tám séc bố giơ lên và không thể tin nổi. nó chỉ gần bằng tiền trợ cấp một tháng. Tôi dựa người vào ghế hỏi “Bố đùa đấy à?”

Bố đặt tám séc xuống bàn nói: “Thôi được rồi Alex, chúng ta nói chuyện được bao lâu rồi?”

“Con muốn biết bố có thể trả tiền học phí đại học cho con được không?” tôi chùi lòng bàn tay ướt đầm vào quần.

“Con nộp đơn chưa?”

“Đã rồi.” Tôi nhìn chằm chằm vào bố

“Và họ nhận chứ?”

“Vâng một trường đã nhận.” bố không cần phải biết đó chỉ là một lựa chọn ngẫu nhiên.

Bố dựa người vào ghế, nhìn tôi qua cặp kính thời trang. “Con hỏi mẹ về chuyện này chưa?”

“Bố lại đùa à? Mẹ làm việc vất vả và chỉ để đủ tiền trả cho khoản tiền thế chấp mà bố đã đẩy mẹ vào sau khi ra đi.”

Bố làm một vẻ mặt phớt đời và đáp: “đáng lẽ lúc đang được giá thì mẹ nên bán đi cho rồi.”

Đã năm năm rồi mà bố vẫn xét nét mẹ thế đấy. tôi không thể chịu được nữa, bèn hét toáng lên: “Mà bố vẫn phải chu cấp tiền cho mẹ và con theo cam kết chứ! Nhìn mà xem, mẹ đã không bỏ đi và điều đó cũng không làm cho cuộc sống dễ dàng hơn. Nhưng con thực sự cần sự giúp đỡ của bố. bố làm ơn đi! Con nói nghiêm túc đấy. đây là chuyện tương lai cuộc sống của con chứ không phải trò đùa.” Tôi nhìn chiếc bàn và không thể tin được mọi chuyện lại trở nên thế này, không thể tin được là tôi lại van vãn như thế.

Nhưng bố chỉ nhìn tôi và bảo: “Thật không phải lúc.”

“Gì cơ? Không phải lúc? Con thấy chiếc Porsche cáu cạnh ngoài kia, bốn năm học đại học đang trong bãi đậu xe ngoài kia kia.”

Bố lắc đầu rồi làm bộ chỉ tay vào đồng giấy tờ trên bàn. “Chuyện không như con nghĩ. Con đã thấy tất cả những hóa đơn này chứ? Chiếc Porsche ấy hả? bố thuê đấy. bố không thể giúp con bây giờ đâu!”

Tôi nhìn tám séc đặt giữa hai chúng tôi và nhìn bố. khi ông tránh ánh mắt tôi, tôi đứng dậy vặn nắm đấm cửa và quay lại nhìn cái áo ngu ngốc màu hồng, những tấm bằng rác rưởi và khuôn mặt xấu xa của ông ta. Tôi không biết tại sao mình đã trông đợi một điều gì khác tốt đẹp hơn chuyện này.

Khi tôi bước ra, Cheri đang đứng đó. tôi chỉ bắt đầu khóc khi đã ngồi yên trong xe.

Chương 13

Về đến nhà, tôi thấy mẹ đang ngồi cặm cùi xếp hai chiếc bàn ăn lại gần nhau. Thật ngạc nhiên vì đã từ lâu chúng tôi mất thói quen ăn chung với nhau. Tôi đoán là, mà thật ra tôi gần như chắc chắn là bởi vì cuộc gặp ở trường hôm nọ. Tôi nhìn mẹ bằng cặp mắt thăm dò, không mong đợi sẽ con điều gì khác xảy ra nữa. Thì ra dạo gần đây mẹ quá phật lòng vì tôi mà.

“Chào con” mẹ vừa nói vừa xúc một ống mì bỏ vào nồi, “Hôm nay thích nhé, mẹ làm spaghetti đây.” Tôi bước đến gần mẹ, nhòm vào nồi. “Không thể tin được, tự tay mẹ làm spaghetti sao?” tôi thả đồ đạc xuống đất rồi ngồi xuống cạnh bàn, tự cho phép mình vài giây thư thái để mẹ là cho tôi một phần mì ống đây ư. “Nhân dịp gì vậy mẹ?” tôi hỏi.

“Ờ thì chỉ là mẹ nghĩ chúng ta cần có nhiều thời gian bên nhau hơn. Từ sau hôm nói chuyện với cô Gross, mẹ con mình vẫn chưa gặp nhau.”

“mọi chuyện đều tốt mẹ ạ.” Tôi nói dối. mẹ chẳng cần biết thêm chuyện gì về bố.

Mẹ gật đầu, nói: “Hôm đó mẹ có gặp mẹ của M ở cửa hàng tạp hóa.”

“Mẹ của M cà cũng đi mua sắm ở cửa hàng tạp hóa á?” tôi vừa hỏi vừa ngấu nghiến phần mì của mình. Bà che miệng đáp: “Cũng chẳng phải. cô ấy bảo là vừa từ lớp yoga về, và nói là khát quá nên phải ghé vào mua chai nước.”

“Mẹ cũng bảo cho cô ấy biết là mẹ vừa đi làm về và phải mua đồ ăn để dành cho cả tuần không?” tôi trêu mẹ.

Mẹ nhún vai hờ hững: “Cũng chẳng nói chuyện lâu.” Rồi mẹ nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt sắc lại và hỏi: “Thế còn học hành trên trường sao rồi Alex? Có khó khăn gì không? Con có chuyện học hành gì kể cho mẹ nghe không?”

“Con đang cố gắng hơn” tôi đáp theo phản xạ, và quả thật là đúng như vậy, hôm nay mọi thứ khá ổn. “thầy giáo Anh văn đánh giá cao câu chuyện con viết và thầy còn đọc to cho cả lớp nghe nữa.”

“Ồ trời, thật à?”

“Dạ và một điểm A rất to nhé!” tôi thả từng mẩu vụn bánh mì lên phần mì trộn với nước sốt cà chua. “Ngày xưa mẹ cũng có viết được chút ít đây.” mẹ nhớ lại. “Nhưng từ khi bố con đem chuyện mẹ viết ra làm trò hề, mẹ thề sẽ chẳng đụng đến cây bút nữa.”

Bà cắt đôi miếng thịt rồi nhìn tôi đầy vẻ xúc động. lúc này, tất cả những gì tôi có thể nghĩ là Bắt-đầu – nào. Tôi uống vội ngụm nước, dán chặt mắt vào đồng hồ của mình, thầm mong mẹ sẽ tiếp tục câu chuyện đang dang dở - sao mà bố có thể chia tay mẹ được chứ.

Nhưng thay vào đó, mẹ lại hỏi “Con đang học viết à?”

Tôi ngạc nhiên khi mẹ lại chuyển đề tài, đáp lại: “Chưa ạ, tụi con vừa xong phần đọc Anna Karenina. Mẹ đọc cái đó chưa?”

Mẹ gật đầu, “Nhiều năm rồi, mẹ đọc khi tầm tuổi con. Bà ấy bị tàu hoả đâm hay gì đấy phải không?” “Vâng đại loại vậy.”

“Con phải làm bài tập gì về vụ đó không?”

Mẹ nhìn tôi, và thật tình tôi không thích nói dối nên lảng lảng đứng dậy “À, con đi làm ngay bây giờ đây.” Ngay sau đó, điện thoại reo và tôi sốt sắng chớp lấy máy.

Chị tôi gọi từ New York. Chị ấy chuyện tới đó ngay sau khi tốt nghiệp cao đẳng, và nhận được công việc thật vừa ý: biên tập viên cho tạp chí thời trang. Mức lương thì chẳng cao như bạn nghĩ đâu và

New York phồn hoa là cái nơi đất kinh khiếp lên được ấy. dù thế nào tôi vẫn hết sức khâm phục chị ấy. cuộc sống của chị từ lúc nào đến giờ luôn là màu hồng. từ chủ của studio ở chỗ nào gọi là SoHo là đại diện cho cái gì tôi không nhớ lắm, nhưng chỗ đó khá thời thượng. rồi thì chị ấy có bạn trai. Lúc chị khoe hình ảnh ấy với tôi thì thực, phải thừa nhận là anh chàng đẹp trai khủng khiếp! dù cho mắt anh ấy hơi lé một chút xíu, nhưng chị tôi cứ khẳng định là do chụp đứng ngược nắng trên bờ biển Hamptons, một nơi nghỉ nào đó ở bên Bờ Đông.

“Dạo này khỏe không cưng?” chị hỏi.

“Ồn ả, New York thế nào?”

“Thời tiết xấu dã man, đường phố đông đúc, cực kỳ tệ hại. nhưng chị vẫn thích sống ở đây hơn.”

“Em cũng vậy!”

“Hửn rồi.” Chị cười lớn. “Thế có tin tức gì mới không?”

Dẫu tôi đã thề sẽ không kể với bất cứ ai về vụ hôm nay, nhưng không ngăn được, tôi nói luôn “Bố vừa mới tậu được một con xe Porsche, cặp bồ với ả có tên là Cherry, tệ hơn nữa là ông không cho tiền em đi học đại học!”

“Cái gì??” Chị hét toáng lên “Em nói thật á?”

Mẹ đang liếc tôi, cố gắng lắng tai nghe cuộc nói chuyện của hai đứa. và đột nhiên tôi cảm thấy thật tệ khi đề cập tới ả bạn ngu xuẩn của bố. tôi không muốn làm mẹ buồn! tôi xoay mặt vào tường, dù như vậy cũng chẳng ngăn mẹ tiếp tục nghe thấy giọng tôi nói. “Ông không thèm gọi lại cho em, nên em đến thẳng văn phòng ông. ông nói ông kẹt tiền và không thể giúp được gì hết. Nhưng em cóc tin chút gì.”

“Chị cũng vậy, ôi Alex, chị xin lỗi.”

“Đâu phải lỗi của chị đâu” Tôi trấn an chị.

“Phải có cách gì chị gipus em được chứ?”

“Thôi chị ạ, em sẽ báo khi nào tới lúc.” Tôi nhìn sang mẹ. giờ thì bà đã buông thông người xuống ghế.

“Em nghĩ có lẽ mẹ cần gặp chị này.”

Tôi đưa máy cho mẹ rồi nuốt cho xong đồng mì của mình. Ước chi tôi đã chẳng nói toẹt tất cả ra như vậy mà cứ giữ trong lòng cho rồi. và giờ thì mẹ như thể đang tính bắt tôi nói hết mọi sự. biết rõ quá mà, chuyện mà vốn đã vậy rồi thì không có gì thay đổi được. ý tôi là: tôi không thể bắt bố quan tâm đến tôi (nếu ông không muốn).

Cúp máy xuống mẹ lập tức hỏi ngay: “Lúc nãy mẹ nghe con nói hôm nay con đã đến gặp bố hả?”

Tôi đổ xà phòng vào miếng bọt biển: “Chẳng có gì đâu, mẹ không cần phải lo”

Mẹ xoay ghế lại, nhìn tôi chằm chằm: “Mẹ cần phải biết rõ ràng chuyện đó làm con bức, và mẹ cần biết chuyện gì đã xảy ra!”

“Thật thế à?” tôi đáp lại ánh mắt mẹ. chiếc đĩa ướt nhẹt nước xà phòng trượt thẳng xuống nền nhà. “mẹ thật sự muốn biết vì chuyện đó làm con bức, hay tại mẹ muốn nghe tin của bố?”

Những câu chữ gây tổn thương, nhất là khi tôi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt mẹ. nhưng sự đã lỡ, chẳng thể hồi lại được.

“Ý con là sao?”

Tôi ngưng chùi đĩa: “Rất nhiều thứ làm con bức, nhưng mẹ chẳng thèm quan tâm trừ chuyện đó có dính dáng đến bố!”

“Không đúng!”

“Đúng là vậy! mẹ chẳng bao giờ muốn biết con thế nào cả.”

“Sao con dám nói như vậy? thậm chí mẹ còn đến tận trường để gặp cô giáo của con.”

“Thế thì sao, chẳng qua là vì cô Gross chỉ trích sự thiếu quan tâm của mẹ. Và lúc đó, mẹ cứ nhìn chằm chằm cái đồng hồ thôi. Mẹ đâu biết cái gì là tốt cho con. Và cũng chẳng bao giờ hỏi han gì con cả.”

Tôi quay ngoắt đi, đẩy cái gạt nước.

“Hừ, vậy con cũng quan tâm gì đến mẹ đâu.”

“Sao không?” tôi lên giọng với mẹ, đến mức này thì chẳng cần kiêng nể gì nữa.

“Mẹ cứ nhắc con hoài những gì mẹ từng có. Đã năm năm mẹ sống mòn mỏi trong quá khứ rồi. bố đi rồi mà mẹ vẫn giữ hàng đông đồ của ông trong phòng ngủ. Ông chẳng chịu bỏ xu nào, không trợ cấp đồng nao cho con cái, và mẹ chẳng làm được gì ngoài việc buông xuôi chịu đựng rồi mẹ cứ nói hoài là cái gì đó không phải là lỗi của ông!”

“Bố làm mẹ tổn thương lắm chứ!” Mẹ run lên và tôi biết bà đang rất giận, nhưng tôi cũng tức giận chẳng kém gì.

“Phải, bố cũng làm con tổn thương. Ông là cơ hội duy nhất của con được học tiếp đại học, nhưng lại keo kiệt từng xu một, và giờ thì con không thể học tiếp. Ông bỏ rơi cả hai chúng ta mẹ ạ, không chỉ mình mẹ đâu.” Tôi thả đồng đĩa lên mặt bếp.

Mẹ nhìn tôi một lúc lâu. Tôi biết mình đã đi quá. Tôi quay mặt đi và chìm ngập vào một mớ suy nghĩ hỗn độn. Lưng tôi quay về phía mẹ. Rồi mẹ nói: “Con biết mà, cũng có lúc mẹ đã ước gì...”

“Sao cũng được.” tôi cúi kính đáp, lắc đầu rồi bỏ đồng đĩa lên giá.

“Giá mà mẹ được làm lại từ đầu...”

Tôi chẳng cần phải nghe đoạn sau nữa. nghe để làm gì, khi những gì tôi bỏ được vào tai là nếu mẹ được làm lại từ đầu thì có nghĩa là không có tôi. thừa không, cảm ơn nhiều. Bị bố ruột chối bỏ trách nhiệm là quá đủ cho hôm nay rồi. Tôi xoay lại, giơ tay lên: “Đủ rồi mẹ. con không muốn nghe nữa!”

“Mẹ không biết vì sao có ý nghĩ phải nương nhờ vào bố. Ai cho con cái ý nghĩ đó vậy chứ?”

Tôi đeo ba lô lại vào người và nói gần từng chữ một: “Con chỉ muốn tin rằng ít ra bố có quan tâm đến con một chút. Nhưng mẹ không cần lo nữa. Giờ thì con hiểu rõ hơn rồi.” tôi lập tức rời khỏi bếp trước khi mẹ kịp nói thêm bất cứ điều gì.

Chương 14

Ngày hôm sau đến trường tôi thấy M ở sân trường vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Khi thấy tôi, M phóng vèo đến bảo “Chào Trevor đi!”

Tôi chụp lấy chiếc điện thoại M thấy trước mặt tôi, nói “Chào Trevor” rồi ném trả cho M trước khi đi về phía tủ của mình.

Tôi đang đứng trước ngăn tủ của mình cả cố gắng nhớ mặt mã để mở khóa tủ thì M đến trước mặt tôi hỏi, “Ôi trời cậu có thấy dây choàng của Tiffany không? Thật là một món trang sức rẻ tiền, thấy không?”

“Mình thậm chí chẳng để ý.”

“Sao mà cậu có thể bỏ lỡ được nhỉ. Nó chỉ là một miếng vải sọc bằng lông thú giả không hơn không kém.”

“Hử?” cuối cùng thì tôi cũng mở được tủ. Tôi vớ lấy chồng sách mà không hề có ý định đọc và cho hết tất cả vào ba lô.

M vẫn tiếp tục huyền thuyên về Tiffany nhưng tôi chẳng thêm quan tâm. Cuối cùng thì M quay sang nhìn tôi nói: “cậu không sao đấy chứ?”

Tôi đóng sập cửa tủ lại, nhìn M đáp: “Không sao. Mình đoán mình khôn sao.”

“Xem nào, chuyện quái quỷ gì đấy?”

“Hôm ở bữa tiệc cậu đã hoàn toàn bỏ rơi mình.”

“Mình không hề bỏ rơi cậu. cậu phải về nhà trong khi mình chưa muốn và mình đã đưa chìa khóa cho cậu. Có gì sai đâu?”

“Mình thấy thật là tệ.”

“Cậu có nghiêm trọng hóa vấn đề đi không đấy?” nhỏ nhìn tôi ngạc nhiên và điều đó khiến tôi tự hỏi ừ có thể mình đang phản ứng thái quá không. “Xin lỗi mình nghĩ đã hơi cáu.”

Tôi rảo bước về phía lớp học, M chạy theo “hôm qua có chuyện gì với cậu vậy?” Tôi quay đầu lại hỏi nhỏ: “Tại sao hôm qua cậu không đi học?”

“mình bị ốm,” M đáp và ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Ốm gì?”

Nhỏ dừng trước cửa lớp và thì thào “Say, đau đầu đến điên. Mãi tối chủ nhật mới về đến nhà và thật “may” là dù mẹ đang ở nhà nhưng tớ đã thoát hiểm ngay trong gang tấc.”

“Cậu đã ở nhà Trevor suốt ư?”

“Tụi mình đi gần khắp L.A. anh ấy biết cả những người tuyệt vời, những địa điểm thú vị ở L.A. Cậu không thể tưởng tượng tụi mình đã làm những chuyện thú vị đến đâu đâu.” M lắc đầu nhìn chung quanh khuôn viên trường. “Chúa ơi, đây thực sự là một nơi chán ngắt. thật là tệ nhạt nếu cứ bị giam cầm mãi ở đây sau một kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời như thế.”

“Cậu có ngủ với anh ấy không?” tôi hỏi dám chắc cậu trả lời là có những vẫn muốn nghe chính miệng M nói.

“Dĩ nhiên là có. Thực là một điều tuyệt diệu. mình nghĩ mình yêu Trevor mất.

M nhìn tôi dò hỏi nhưng tôi chẳng nói gì. Tôi bắt đầu cảm thấy mình tụt lại ngày càng xa trong cuộc đua đến “sự trưởng thành” và khó có thể bắt kịp M được.

“Dù sao thì lúc về nhà, trông mình thật tệ và mình đã không nghĩ là mẹ sẽ ở đó. mình tưởng mẹ chắc đang ở một hội nghị dành cho bác sĩ nào đó, nhưng có vẻ như bà ấy đã quyết định đi xông hơi hay cái gì đại loại thế thay vì đi dự cái hội nghị chán ngắt kia.

Và chắc cậu sẽ không phiền nếu mình nói với mẹ là mình đã ở nhà cậu đúng không?”

“Sao cũng được.” tôi đáp.

“Mình xin lỗi nhé nếu cậu cảm thấy bị bỏ rơi hôm ở bữa tiệc. mình chỉ nghĩ đó là cách giải quyết hay nhất. không cố ý làm cậu giận.”

M nhìn tôi trông có vẻ buồn buồn. tôi quyết định cho qua mọi chuyện. “Được rồi, quên nó đi. Mình đã cố gắng gọi cho cậu nhưng mẹ cậu nghe máy.”

“Mẹ mình nghe máy hử! toi rồi.”

“Ừ, thật là lạ đó.”

« mẹ mình nói gì không ? cậu có nói chuyện với bà ấy không ? » M hốt hoảng.

« Mình chẳng nói gì và cúp máy luôn. »

« Thế thì không sao ! nhưng mình vẫn chẳng hay ho gì khi nghe tin này. Mà mẹ làm gì trong phòng mình nhỉ ? »

« Ai mà biết. Mình có một vấn đề còn tệ hơn. »

« Việc gì ? »

Tôi nhìn M lắc đầu. Có cảm giác những giọt nước mắt đang chực sẵn, chỉ cần chớp mắt là sẽ trào ra ngay nhưng tôi cố kìm lại. « Tối hôm qua mình đã nói với bố về chuyện học đại học. Mình đến văn phòng của ông ấy. ông sẽ không trả tiền cho mình đi học đại học đâu. Mọi thứ thế là hết. » tôi tránh người ra một bên nhường cho đám bạn cùng lớp bước vào. Rồi tôi đưa tay quệt mũi và nói mình quá tệ. Mình không thể cố gắng giành học bổng. Trường duy nhất nhận mình chẳng qua là một sự lựa chọn

ngẫu nhiên. Thậm chí nếu điểm số của mình được cải thiện thì mình cũng không có khả năng theo học. Chắc đại học là chuyện không thể với mình rồi. »

« Xem nào, cậu vẫn có thể vay tiền hay gì mà. »

« Ừm, sao cũng được. » M nhìn tôi có vẻ thương cảm và tôi không thể chịu được kiểu đó. « Bảo này, » tôi đẩy M ra, « mình vào nhà vệ sinh một chút. Gặp cậu trong lớp nhé. » nói vậy nhưng ngay khi khuất sau ngã rẽ, tôi đi thẳng ra khu để xe và leo lên xe.

Chương 15

Tôi kiểm tra ví tiền. Tôi vừa được trả lương 3 tờ 10 đô la bị rách tí xít, 1 tờ 10 đô, một tờ 5 đô hơi ố và 2 đô mới cứng. Đồ đầy xăng xong thì có thể chạy đến L.A rồi về lại.

Cái xe chết tiệt không nổ máy. Tôi tra chìa vào ổ và xoay. Chẳng có gì xảy ra. Tôi lại tra chìa vào ổ, đập mạnh tay vào vô lăng. Cũng chẳng khác hơn. Tôi hét lên tất cả những từ thô lỗ mà tôi biết. và nó vẫn trơ ra đó, cái xe quái quỷ.

“Thật là tuyệt.” Chuông vào lớp đã reo được năm phút. Nếu tôi vào lớp thì sẽ gặp rắc rối vì đi muộn. và nếu không gặp rắc rối với chuyện đi muộn thì cũng sẽ gặp rắc rối vì tội trốn học. trong bộ đồ kiểu Karmanm Ghia màu xanh lam ngọc tôi bắt đầu khóc ngon lành. Vài phút sau, tôi ngưng khóc và đưa ống tay quệt mũi. Trông tôi không đến nỗi tệ như đã tưởng. tôi với tay lấy chiếc khăn tay màu đỏ cũ trong hộp đựng găng tay và xì mũi vào đó rồi lau mascara nhoe nhoét trên má. Thật là tệ. phải làm gì đây?

Hãy là một người lạc quan nào! Tôi vặn khóa một lần nữa và máy nổ. trông tôi cứ như một tên hề với phấn son nhoe nhoét, nước dãi chảy thòng lòng, và cái xe đã quyết định đưa tôi đến L.A. thật là nghiệp chướng!

Tôi chưa đi L.A một mình bao giờ. Có vẻ như hăm hăm nếu lái xe trên đường cao tốc một mình. Nhưng mặt trời đang sáng rực rỡ trên kia. Tôi kéo cả hai cửa sổ xuống để có thể cảm nhận gió thổi vùn vụt qua mình. Cảm giác giống như đang ngồi trong chiếc mui trần của M. mặc dù xe tôi là một chiếc xé hộp cũ nhưng tôi đã dành dụm để trang bị cho nó một dàn âm thanh xịn. tôi bỏ CD Nelly Furtado yêu thích vào máy. Bài hát đầu tiên nói về ước mơ được trở thành chim bay lượn tự do. Tôi phồng mang trợn mắt hát theo bài hát có trong đĩa trên suốt quãng đường đến L.A. còn trẻ và được tự do như thế này quả là không tệ. theo vòng quay của bánh xe tôi càng rời xa những rắc rối như thể tôi chỉ đang tiến thẳng vào tương lai và để lại phía sau mọi chuyện không đáng.

Tôi vào tiệm bánh mì ven đường. mặc dù không đói nhưng đây là việc hai đứa hay làm. Khi anh chàng dễ thương sau quầy bàn thấy tôi, mặt mày anh ta rạng rỡ hẳn lên và lập tức nhìn quanh quất bên trái, bên phải và đằng sau tôi để tìm M.

“Hôm nay em có một mình thôi.” Thoáng thất vọng hiện lên mặt anh chàng. “Cho em một chai nước.”

“Có ngay, cô bạn của em sao rồi?” Anh ta cố gắng làm ra vẻ hồ hởi nhưng rõ ràng nói chuyện về M đã làm anh ta hào hứng hẳn.

“Bạn ấy vẫn khỏe, và rất tuyệt.” tôi đưa cho anh ta tờ 50 đô và tìm chỗ ngồi.

Hôm nay vẫn là những gương mặt quen thuộc. cô gái mặc đồ hippie bán những quả bóng sắc sảo và những cặp kính râm bóng loáng. Một nhóm phụ nữ trông ghê ghê mặc ống tay áo dài ngoằng. vài đám khác với những hình xăm giả bằng lá móng. Những hình xăm thật thì sẽ bốc hơi trong vòng một ngày, cong những thứ giả thì để lại những vết sẹo gớm guốc trên da có khi đến hàng tháng.

Tôi ngồi trên nhắm mắt thả hồn tận hưởng ánh nắng chói chang trên đầu. Tôi tưởng tượng mình đang ở Marrakech, Sa mạc nắng điên cuồng nhưng tôi khoác lên mình bộ áo dài captan mỏng của người Thổ Nhĩ Kỳ và chân xỏ đôi dép lê sản xuất ở Ma-rốc. gió thổi tóc tôi bay ngược ra phía sau rồi bù. Cặp kính Chanel bóng lộn đặt làm riêng cho tôi nằm chễm chệ trên mặt. tôi bước ra khỏi chiếc ghế sang trọng và bước quanh hồ. nhẹ nhàng để chiếc áo ngoài tụt xuống lộ thân hình hoàn hảo của mình. Một vài gã trai bắt đầu dòm ngó nhưng tôi mặc kệ, bước đến mép hồ bơi và bằng động tác nhún đẹp tuyệt đẹp tôi đã lặn xuống làn nước mát lạnh và Connor đang chờ sẵn...

Tôi mở mắt thì cái gã có con cự đà ngó ngán đang đứng trước mặt, chắn hết cả ánh sáng. Gã là một hình ảnh xấu xí nhất kéo tôi về thực tại.

“Cô muốn chơi với con cự đà chút không?” Gã cười với tôi nhưng trông mắt trông cứ đại thể nào.

“Không, cảm ơn.” Tôi cố gắng thoát ra khỏi cái thực tại chán ngắt này. ở gã tỏa ra cái mùi gì kì quặc.

“Chỉ mất 2 đô thôi.” Gã lại nói.

“Ờ, cái gì 2 đô?”

“Vuốt ve con cự đà.” Gã gần như hét vào mặt tôi.

“Thế à, không, cảm ơn. Tôi không muốn.” tôi uống một ngụm nước và lo lắng nhìn xung quanh.

“Tùy cô thôi.” Gã nhìn tôi vẻ tiếc rẻ như thể tôi đã bỏ đi một cơ hội lớn và quay bước đi.

Mặc dù gã đã làm tôi khó chịu nhưng tôi cũng không đành để gã bỏ đi như vậy. “Em có thể hỏi anh cái này được không?”

“Được thôi.” Gã háo hức.

“Anh làm nghề gì?”

“Sao?” gã liếc nhìn tôi với cặp mắt đỏ quạch. Mà cũng chẳng chắc màu đó là màu gì nữa.

“Vì là em nghĩ... em thấy anh hầu như lúc nào cũng ở đây. Và em tự hỏi không cụ thể là anh làm gì. Anh làm việc ở đây à?”

“Đúng, đúng, tôi làm việc ở đây.”. gã nhướn mày và cười.

“Ra thế, vậy anh làm việc ở chỗ nào?” tôi hỏi thực sự tò mò về gã.

Gã bắt đầu xoay quanh và chỉ trỏ, “Tôi làm việc ở đâu á?” gã lẩm bẩm: “Ngay tại đây, đằng đó, ở dưới kia và cả trên này nữa. tôi đi phân phát niềm vui.”

“Cái gì?” tôi ngờ vực nhìn gã.

“Tôi đi phân phát niềm vui.” Gã nói chậm từng từ một như thể tôi mới là kẻ ngốc.

“Ý anh là... anh ban phát niềm vui cho mọi người khác bằng việc để họ vuốt ve con thần lằn của anh?”

“Đó mới chỗ là một cách.” Gã gật đầu vẻ hài lòng vì cuối cùng tôi cũng chịu để tâm hiểu.

“Anh hạnh phúc không?” tôi chẳng biết tại sao mình lại hỏi vậy nhưng có cảm giác là mình cần biết câu trả lời.

“Hạnh phúc hơn cô.” Hắn đáp.

“Sao mà biết được chứ?”

“Bởi vì cô đang mất phương hướng còn tôi thì không?” gac nghĩ sẽ làm tôi bực mình với câu trả lời này.

“Cũng có thể. Anh không bao giờ rời khỏi bãi biển này thì làm sao có thể đi lạc được cơ chứ?” tôi nhìn gã với ánh mắt khó chịu.

Gã lắc đầu. “Cô phải tìm ra đường đi của mình trước khi quá muộn.”

“Ồ giống như anh chẳng? Ý tôi là... anh sống ở đâu?” tôi nhìn xuống bàn chân trần xấu xí của gã và hỏi

“Giày của anh đâu?” tôi không biết tại sao nhưng quả thực gã khiến tôi phải đề phòng.

Gã nhìn xuống bàn chân to bè bần thủ với những cái móng màu vàng, cười lớn “Cuộc sống là một hành trình. Đây là hành trình của tôi.”

Gã đứng đó cười nhưng tôi biết chắc gã đang thương hại tôi. một gã cự đà đang thương hại tôi. tôi uống hết cốc nước của mình và dè dặt đứng dậy vì tôi không muốn gã biết gã đã khiến tôi buồn nhường nào. “Rất vui được gặp anh.” Tôi vẫy tay và nói. Lúc tôi bước đi, gã nói với: “Giữa chúng ta không có sự khác biệt. tôi và cô chúng ta đều giống nhau cả thôi.”

Trở về xe, tôi khóa cửa lại, ôm chặt vô lăng và cố gắng bình tâm trở lại. tôi lướt vào gương chiếu hậu và gã đang đi lang thang dọc bờ biển, chân mò mẫm trên những tấm ván. Ngày nào gã cũng đi như vậy. quãng đường thì cứ thế dài ra nhưng gã thì vẫn ở đây, thờ thẩn trên bờ biển. tôi thầm nghĩ có lẽ gã gã nói đúng. Chúng tôi đều giống nhau. Có khi tương lai tôi cũng giống gã lắm chứ, trở thành một bà mập lạp dị mặc đồ và mang giày Versace nhái với con thần lồn nhỏ ị nhoe nhoét trên vai. Thật khó mà hình dung đó lại là chân dung của mình trong tương lai.

Tôi lắc đầu cố xua đi những suy nghĩ đó. tôi lôi điện thoại ra khỏi xách và gọi cho Connor. Khi Connor trả lời, tôi thật sự hoang mang và sém chút nữa là dập máy.

“Alo.”

“Chào Connor. Em, Alex đây.”

“Alex có chuyện gì không em?”

“Ừm cũng chẳng có gì. Em đang ở L.A và em nghĩ nên gọi chào anh một tiếng.” Ôi chao tôi nói như một con ngốc.

“Em đang ở L.A à? M có đi cùng không?”

“Không, chỉ mỗi mình em.”

“Tuyệt! sao em không đến chỗ anh nhỉ?”

“Bây giờ ư?”

“Đợi đã, anh đang bận chút xíu. Một vài giờ nữa được không? Khoảng 6 giờ chiều nhé?”

“Dạ được.”

“Anh bảo này, có lẽ sẽ tốt hơn nếu tụi mình gặp nhau ở tiệm Harry. Em biết chỗ đó chứ?”

“Dạ biết.” tôi đáp bừa. tôi nghĩ là nó ở gần Santa Monica nhưng không chắc lắm. nhưng tôi không muốn cho anh ấy biết mình thậm chí không biết tiệm Harry ở đâu. Như kiểu Harry là một nơi mà bạn phải biết rõ nó nằm ở đâu.

“Tuyệt chúng ta có thể ăn tối và sau đó đi xem nhạc. anh sẽ cho em xem ban nhạc anh sắp kí hợp đồng.”

“Được rồi. gặp lại anh Harry lúc 6h nhé!” tôi nhìn đồng hồ. tôi có ba tiếng để tìm ra chỗ đó.

Tôi quành xe lại và nhìn vào gương. Tôi thật sự cần một tiệm trang điểm.

Tôi đi về hướng cửa hiệu tôi làm việc tại L.A vì tôi chỉ việc đưa thẻ nhân viên vào là được giảm giá 20% cũng không tồi. tôi bước vào tiệm băng ngang qua mấy cô nhân viên mặc đồ trắng, ngang qua chỗ trang điểm theo kiểu Pháp tầm thường và hướng thẳng về những người làm trong câu lạc bộ thiếu niên đẳng sau quầy.

Tôi thả mình trên chiếc ghế cao, cười với cái gã sao chép phong cách Marilyn Manson đang cần chổi đánh phấn. tôi nói”Anh giúp em với ạ.”

“Hmmm.” Gã nâng mặt tôi lên hướng đến ánh sáng chói chang ác hiểm và hỏi: “Em trang điểm nhằm mục đích gì?”

Mục đích? Gã đùa chắc? tôi thậm chí còn không biết mục đích cuộc sống của mình là gì huống chi là trang điểm. “Được thôi.” Tôi mở miệng nói. “Em chỉ muốn giống như một đứa con gái 19 tuổi và em cần mình khá hơn tình trạng hiện giờ. Có thể trang điểm theo kiểu Gisele Bundchen được không?”

Gã bĩu môi, lắc đầu. “Gisele? Không. Anh đang nghĩ tới sự kết hợp giữa Betty và Liv Tyler.”

“Anh làm vậy đi.” Tôi trả lời và lại ngược mặt lên nhìn vào ánh đèn.

Sau một tiếng đồng hồ và lớp phấn son trát lên mặt, điểm chung duy nhất giữa Betty, Liv và tôi là mái tóc đen và cây chì kẻ mắt màu khói mà gã thê đã bán một cái tương tự cho bố của Liv. Tôi gom tiền lại và mua một cây chì, một ống son và một hộp phấn. chỉ còn đủ tiền để mua một vài thứ nội ý mới. Tôi đi mua đồ lót và quyết định sẽ ngủ với Connor. Tôi nghĩ nếu mình sắp sửa trở thành một đứa con gái hư, chán học thì tôi sẽ làm cho điều này thành hiện thực, sẽ là một đứa con gái hư và đánh mất đi sự trinh trắng của mình. Tôi nghĩ tôi thực sự sẵn sàng cho điều này.

Tôi tưởng tượng lại tuổi thơ của mình. Đó là năm tôi học lớp năm. Lúc đó tôi đang lùng sục quanh nhà tìm kiếm chiếc bông tai bị mất. tôi hầu như lục tung hết nhà lên, dưới gầm giường, trong tủ chén, mọi nơi. Và dưới gầm giường của bố mẹ tôi thấy vài cuốn sách về tình dục với những hình ảnh minh họa hướng dẫn có chú thích và có những cái nách đầy lông. Tôi đọc chăm chú từng trang một và cố gắng lờ đi những hình ảnh minh họa xấu xí. Tôi ghi nhớ nội dung của cuốn sách và đó là một việc may mắn vì sau khi bố mẹ ly dị, tôi không còn thấy nó ở đâu nữa. có thể bố đã mang nó đi giấu, hoặc mẹ đã vứt đi. Tôi tin mình sẽ không đời nào thấy lại một cuốn sách với hình ảnh minh họa thế nữa.

Cuối cùng thì tôi đã chọn chiếc quần lót dây đen thay vì loại hoa hòe sặc sỡ mà mẹ vẫn thường mua cho tôi mỗi lần đến 3 lố. đằng sau cổp xe là một chiếc áo đầm hở vài và một vài đôi giày cao gót của M. tôi quay ra chỗ đậu xe, gói ghém đồ đạc và đi vào phòng thay quần áo của tòa nhà. Lúc đi ngang qua các quầy hàng tôi không còn mảy may nghĩ đến sự trong trắng, chuẩn học hay mình là một học sinh cuối cấp gì nữa. tôi nhắc máy gọi 411 hỏi địa chỉ của tiệm Harry.

Chương 16

Chúng tôi lái xe xuống đường Sunset tìm một câu lạc bộ mà Connor biết. và tôi nghĩ đến đồng thời gian mà M và tôi đã trải qua ở đây. Bạn nghĩ tôi hẳn phải tường tận chỗ này lắm rồi. nhưng không, với Connor thì tình cảnh khác hẳn!

Tay anh ấy đặt lên đầu gối tôi, cảm giác thật ấm áp và ngọt ngào. Tôi cũng đặt thử lên đầu gối mình và tự thấy khuỷu gối tôi nhỏ xíu. Suốt đoạn đường, tôi cố xua đi những suy nghĩ về chuyến trở về London của anh ấy và tự huyễn hoặc rằng anh ấy sẽ về lại đây với một đồng dự định mới. chắc chắn sẽ phải quay trở về. từ đó, chúng tôi sẽ bên nhau và cuộc sống lứa đôi của tôi của tôi lúc đó sẽ thực sự bắt đầu.

“Hình như nó ở phía bên phải ấy. khi nào thấy nhớ nhắc anh rẽ nhé!”

“Tên câu lạc bộ đó là gì vậy anh?” tôi vừa hỏi vừa mân mê gấu váy của mình, liếc mắt ra chung quanh.

“Bar B.”

“Em nghĩ mình đi quá rồi!” tôi nhìn gương chiếu hậu. xa xa phía sau lưng, ánh đèn neon rải ánh sáng thành từng vệt trên đường.

“Không sao.” Connor dịu dàng nói. Tôi vịn chặt vào mép ghế trong khi Connor quành xe lại và tấp vào chỗ đỗ xe nhỏ xíu.

Chúng tôi bước vào trong. Tay tôi vẫn nằm trong tay Connor. Tôi làm bầm móng bọn họ đừng đòi chứng minh thư. Nhưng cũng giống như tiệm Harry, Connor quen cả thấy mọi người nên vụ này dễ hơi tôi tưởng.

Tụi tôi ngồi lọt thỏm ở chiếc bàn gần sân khấu. connor bắt chuyện: “Ban anh thích sẽ hát mở đầu. anh chỉ nghe vài bài ưa thích thôi, rồi chúng ta sẽ về nếu em muốn. anh không biết em thích chúng không nhưng phải công nhận là trào lưu mới đấy. anh thì thích nghe dòng blues hơn nhưng nhạc pop thì dễ

trúng mảnh hơn.” Connor nhún vai cười rạng rỡ làm tôi tưởng chừng đang đứng trước mặt là Richard Branson khi đang đột nhập vào Sex Pistols.

Ngay lập tức, đèn sân khấu chuyển màu dịu đi. Ngay sau khi một vài vũ công xuất hiện trên sàn thì Sam từ đâu chẳng biết bước đến, vịn vào bàn, và chào Connor bằng một nụ hôn nồng nhiệt. ở đâu ra cái đứa láo xược như vậy cơ chứ. Tôi ngồi yên một chút nhưng bụng thì nổi lên. Tôi không biết mình nên làm gì nữa. sau khi kết thúc trò diễn của mình, cô tay quay sang và nhìn thấy tôi. tôi cố rặn ra một nụ cười: “Chào cậu.”

“chào”. Sam lả lơi đáp lại, vẻ không tha thiết.

Connor nhìn sang chị ta hỏi: “Em còn nhớ Alex chứ?”

Sam liếc tôi đầy ngạo mạn rồi tiếp tục ra về đăm đuổi với Alex: “chịu mất thôi. Em chẳng nhớ ra.”

Tôi ngồi đó, không biết nói gì thêm nữa, đành ngồi nghĩ ra hàng triệu câu cà khịa để đáp lại.

Connor nhắc: “Ở bữa tiệc của Trevoraays.”

Nhưng Sam chỉ nhún vai về ngây thơ vô tội, như thể rất lấy làm tiếc vì gặp quusa nhiều người quan trọng và chẳng lấy đâu ra thời gian nhớ một đứa như tôi. rồi chị ta bám lấy chiếc ghế ngồi sát vào người Connor, gần hết mức có thể. Chị ta nhìn sang xem phản ứng của tôi và nở một nụ cười giả tạo. tôi chẳng thèm đoái hoài nữa. phải thú nhận chuyện này đang vượt quá sức chịu đựng của mình.

Con bé quái gở tiếp tục ve vãn quanh Connor, miệng thăm thì vào tai anh câu gì đó chẳng nghe rõ. Tôi ngồi đực mặt ra rồi hợp ngum nước. tôi nghĩ mình nên làm gì đó nhưng thực sự không biết nên làm gì nữa.

Cuối cùng ban nhạc cũng xuất hiện, Sam mới ngừng riu ra riu rít. Connor cầm lấy tay tôi rồi hôn lên cổ tôi. tôi cá là Sam để ý thấy nhưng khi tôi nhìn thì Sam ngó sang hướng khác lơ tịt đi.

Phải công nhận Connor nhận xét hoàn toàn đúng. Ban nhạc này có vũ điệu cực ổn và phong cách khá giống Backstreet Boys ở khía cạnh nào đó, dù cho không phải kiểu ưa thích của tôi. một điều nữa là ca sĩ chính của nhóm dễ thương cực, đẹp trai đến nỗi tôi dám chắc nếu anh ta có phát hành đĩa gì đi nữa bảo đảm sẽ hời to và xuất hiện ở trang tạp chí *People* cũng nên.

Qua nửa bài thứ tư, Connor cúi sát đến thăm thì vào tai tôi: “Đi chưa cưng?”

Tôi hôn anh ra hiệu đồng ý và hy vọng Sam nhìn thấy.

Chúng tôi đứng dậy. Connor chào: “Sam ơi, tui anh đi đây. Gặp lại em ngày mai nhé!”

Cô nàng ngạc nhiên hỏi: “Hai người tính đi đâu bây giờ đấy? cho em tham gia với!”

Connor vẫy chào tạm biệt: “Về nhà thôi, sẽ gọi em sau.” Rồi siết chặt lấy tay tôi dắt đi. Khi tôi quay lại vẫn thấy Sam nhìn chững tôi chằm chằm. điều này làm tôi không thoải mái lắm.

Về đến nhà Connor, tôi bảo cần đi tắm một lát. Connor phải chỉ chỗ đến lần thứ hai và theo lời dặn của anh ấy, tôi khóa chặt phòng, vặn vòi nước (để át những tiếng động khác trong phòng) rồi soi mói kĩ lưỡng từng thứ xung quanh. Chắc lúc này tôi trông giống bà vợ già soi mói chồng lắm. tôi dòm vào phía trong tủ gương của Connor, trong thùng rác, phía sau màn tắm nhựa, dưới tấm thảm. thậm chí, tôi tắm tía nốt bồn tắm theo kinh nghiệm rút ra từ bộ phim *Law and Order*.

Sự thật hiển nhiên là tôi chẳng biết mình đang mong đợi gì nữa nhưng lại vẫn không thể ngăn mình được. chẳng hạn, ít ra phải có một vết son môi dính đâu đó quanh đây, vài thứ mà mấy đứa con gái tóc vàng hoe hay mặc. kết quả cuối cùng là: chẳng có gì cả. điều làm này làm tôi phát ngượng.

Tôi đoán chắc là mình có thể cứ ra mà hỏi thẳng Connor để tự cứu mình khỏi nguy cơ tạo ra một đồng lõa xộn rồi rồi lại phải là vác xác dọn dẹp lại nơi này. Mà Connor có phải là bạn trai của tôi \đâu (tính đến thời điểm này) nên chẳng có lý để tôi phải nổi đóa!

Connor đang ngồi ở chiếc trường kỉ trong phòng khách đối diện lò sưởi gas. Căn phòng sơn trắng tinh không treo tranh ảnh gì, không có cây có gì cả, chỉ một cái trường kỉ to tướng và một cánh cửa chạm cũ

kĩ nằm trên bức tường xi măng mộc mạc và một chiếc bàn uống cà phê trên đầy những chồng giấy tờ, tạp chí, và CD đủ loại cao ngất. máy nghe nhạc đang ngả nghiêng vào điệu blues dịu dịu. tôi bước về phía Connor hỏi: “ai hát vậy anh?”

“Jonny Lang.” Connor siết tay rồi kéo xuống ngồi cạnh.

“Hay ghê. Ca sĩ nào lạ nhỉ?” tôi nhấp một ngụm từ rượu vang đỏ Connor đưa, cố làm sao để hết cơn căng thẳng.

“Chỉ là một đứa trẻ con mà. Bây giờ thì khoảng hai mươi, nhưng thời điểm hát này thì cậu ta mới chừng mười bảy. độc tấu guitar đấy. »

Tôi vẫn ngồi yên trên trường kĩ, nghe từng giai điệu của một đứa tuổi teen thành công khác và nhận ra rằng Connor đang ám chỉ mười bảy là « trẻ con ».

Connor bắt đầu quàng tay qua vai và hôn tôi. Dường như những ý nghĩ về Sam, đồng ghen tuông vớ vẩn, hay tuổi tác của gã con trai nào đó tên Jonny Lang trôi tuột đi mất, chỉ còn lại phút giây sống động lúc này.

Chúng tôi bầu chặt lấy nhau.

Chương 17

Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy, Connor quàng tay ôm chặt tôi. tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh sau gáy. Tôi nhắm mắt tự nhủ mình thật may mắn vì Connor là “lần đầu tiên”. Vì chưa bao giờ trong đời tôi cảm thấy hạnh phúc, ấm áp và an toàn như bây giờ. Cuối cùng thì tôi cũng biết được mùi vị của tình yêu.

Connor thì thầm vào tai tôi “Em dậy chưa?”

Tôi gật đầu. Connor trườn qua người tôi. tôi cứ nằm im vì thật sự chẳng hề muốn di chuyển. không lâu sau khi Connor ôm tôi và thì thầm tên tôi, anh bắt đầu hôn lên mặt và những nơi khác (trừ môi ra vì cả hai đứa đều chưa đánh răng). Xong, anh ấy đẩy tôi ra và nói “Anh sẽ quay lại ngay.”

Tôi nằm yên nhìn cặp mông của trong khi anh bước ngang phòng. Và tôi nghĩ về điều M nói rằng đánh mất trinh chẳng là vấn đề gì lớn. nhưng tôi hoàn toàn không đồng ý vì nó thực sự là một chuyện ý nghĩa. Tôi nghĩ mặc dù mình vẫn là mình nhưng mối quan hệ giữa tôi với Connor đã hoàn toàn khác. Tôi cảm thấy gần anh nhiều hơn trước.

Tôi quay lại nhìn đồng hồ bên cạnh giường và phát hoảng khi đã 7h30. trời ạ! Tôi không còn cách nào khác là phải tắm rửa và đến trường ngay cho kịp tiết học đầu tiên.

Tôi nhảy khỏi giường, chạy như bay vào phòng khách và vội vã thu dọn quần áo. Khi tôi đang cố gắng xỏ giày vào thì Connor đi vào phòng và hỏi: “Chuyện gì vậy em?”

“Em mặc quần áo.” Tôi trả lời khi đang cố gắng đứng vững trên một chân và tròng áo vào người.

“Em bị muộn gì à?” connor bước đến hôn tôi « Thôi nào, nghỉ một buổi đi, chúng ta sẽ cùng ăn điểm tâm. »

Tôi tựa vào người Connor một lát, cảm giác dễ chịu và ấm áp. Nhưng sau đó, tôi đẩy anh ra và cúi xuống dưới bàn cà phê tìm ví. “Em không thể.” Tôi vừa lom khom xuống dưới sàn. “Hôm qua em chuồn học và chứng đó đã đủ rắc rối rồi anh à.”

Rồi tôi đứng dậy cuốt dọc nhưng nếp nhăn trên váy. Lúc nhìn Connor, tôi nhận ra mình đã cuống cả lên. Tôi đứng chôn chân ở đó, tay nắm chặt chiếc ví Kitty và không biết phải làm gì nữa.

“Alex, em vừa nói gì?”

Connor nhìn tôi với vẻ mặt đầy nghi ngờ và tôi nghĩ đã đến lúc mình phải nói rõ mọi chuyện. tôi hít

một hơi thật sâu và bắt đầu nói: “Thôi được rồi, được rồi. em biết là anh nghĩ em đã vào đại học nhưng không phải, em chỉ mới 17 tuổi rưỡi, thật ra là sắp 18. và em đang học năm cuối cấp trung học.” tôi hít lấy hít để không khí như một người đang mắc bệnh hen suyễn.

Im lặng.

Tôi bước tới nắm lấy tay Connor nhưng nó lạnh ngắt và nằm im trong tay tôi không một tí cảm xúc. “Em xin lỗi em đã nói dối. em nghĩ nếu em nói rằng mình chỉ mới 17 tuổi thì anh sẽ không đi chơi cùng em. Nhưng em vẫn vậy, chỉ là một lời nói dối thôi mà, em thề!” tôi nhìn Connor một cách tuyệt vọng và vẫn tiếp tục siết chặt những ngón tay cứng đờ của anh.

Connor nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ mặt không thể gọi là vui vẻ. anh lắc đầu bước về phía ghế sofa, ngồi xuống và nói: “Nghe này số lẽ em nói đúng. Có lẽ anh sẽ không đi chơi với em nếu em nói anh em vẫn còn trung học. khốn nạn thật, anh đã 23 và anh hơn em đến tận 6 tuổi.”

“chỉ 5 tuổi rưỡi thôi!”

“Alex! Làm ơn đi. Anh điên mất thôi! Trung học! Chúa ơi! Anh đã hơi lưỡng lự khi em bảo anh em 19 tuổi. và chúng ta đã làm tình với nhau trong khi em vẫn chưa đủ tuổi!” anh ấy trông rất buồn và đó hoàn toàn là lỗi của tôi.

“Anh thấy đấy. đâu phải em sắp gọi cảnh sát đâu. Em thật sự xin lỗi.” tôi ngồi xuống bên cạnh Connor, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi.

Rồi Connor thở dài và nói “Nghe này, vấn đề là đôi lúc trông em có vẻ trẻ hơn tuổi 19 nhưng chưa bao giờ nghĩ em chỉ mới 17.”

“Em xin lỗi.” đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

Tôi nhìn Connor nhưng anh không nhìn tôi. anh chỉ ngồi đó dán mắt vào tường. một lúc sau, Connor quay lại nói: “Em thật sự thú vị và anh rất vui khi được đi chơi cùng em. Nhưng em biết không, đó là thật sự là một điều đại dột.”

Tôi đứng dậy, cầm ví cùng chìa khóa xe và đến kucs đó, tôi không còn kiềm chế được cảm xúc của mình để có thể nói lời tạm biệt.

Tôi bước về phía cửa và nhớ ra rằng xe của mình vẫn còn ở bãi đậu xe của mình vẫn còn ở bãi đậu xe của Harry và tôi không biết làm sao để có thể đến đó. tôi quay lại nhìn Connor. Anh ấy vẫn ngồi im ở ghế sofa nhưng tôi không thể nhờ anh ấy được. nên tôi nói: “Em xin lỗi, em xin lỗi đã nói dối anh nhưng thực sự buổi tối hôm qua là một khoảng thời gian rất tuyệt vời. cảm ơn anh vì điều đó.”

Tôi chờ đợi Connor sẽ nói điều gì đó. nhưng anh im lặng.

Chương 18

Tôi kéo sát áo khoác vào người, bước vội về phía góc đường. sáng trời hơi lạnh nhưng có nắng. tôi không ước gì mình có cặp kính râm bây giờ. Một phần là vì trời nắng. phần khác, tôi vẫn mặc nguyên bộ đồ đêm hôm qua. Và tôi hơi bối rối vì giữa ánh nắng ban ngày, nó hoàn toàn không thích hợp.

Đến góc đường, tôi lấy ví rá khỏi xách và kiểm tra số tiền còn lại. tôi đếm: chỉ còn 7 đôla 87 cent. Tất cả đã dồn hết vào việc trang điểm và mua đồ lót. Bạn thấy đấy, đó là “khoản đầu tư xứng đáng.”

Tôi thực sự không biết phải làm gì. Làm cách nào để đến Century từ cái nơi đang đứng. tôi thậm chí còn không biết mình đang ở đâu. Tất cả những gì tôi biết là mình đang ở rất xa vì tôi đã ngồi trong xe khá lâu đi từ Harry đến B Bả. tôi ngồi xuống vệ đường và ôm lấy đầu, cố gắng kiềm chế sự hoang mang đang mỗi giây mỗi lớn. tôi tự hỏi không biết cuộc đời mình sẽ đi đâu về đâu. Bảy-giờ-mười-lăm-phút là lúc Connor , tôi đã qua đêm cùng và dường như chúng tôi đang yêu nhau say đắm. chỉ nửa giờ sau đó, tôi đang lang thang một mình bên vỉa hè, thực vậy.

Tôi xì mũi vào khăn giấy rồi vo lại bỏ vào trong ví. Xin lỗi nhé nếu bạn cho đó là hành vi mất vệ sinh nhưng tôi ghét xả rác lung tung cực.

Tôi nhắc máy gọi cho M.

“Alo?”

“M à, mình, Alex đây.”

« Oái, Alex. Cậu ở đâu đấy ? hôm qua có việc gì xảy ra với cậu vậy hử ? »

« Mình đang ở L.A » tôi đáp.

« Cậu đi cùng Connor à ? » M hỏi

« Um không. Ngày mình bảo, mình đang mắc kẹt vào vụ này. Giờ mình cần đi lấy xe nhưng nó còn đang nằm ở bãi đậu xe ở Century kia. Cậu giúp mình được không ? »

« Cái gì ? cậu đùa hả ? tiết một bắt đầu được 3 giây rồi đấy. » M buông giọng.

« Mình biết. Mình chỉ nghĩ là cậu có thể... » tôi mím chặt môi. đáng ra tôi không nên gọi nhờ làm gì. Chúa ơi, tôi đúng là kẻ vô tích sự.

« Mình xin lỗi nhưng mình đã căng hòm thứ 2 rồi. Mình không thể lại nghỉ học hôm nay nữa. Cậu nên gọi Connor. Anh ấy sẽ sẵn sàng giúp đây ! »

« Ừ, thôi không sao. » tôi đáp bừa và biết mình sẽ không thể thực hiện được điều này, nhưng tôi chưa sẵn sàng để kể cho M biết

« Chốc nữa gặp nhau chứ ? »

« Ừ tất nhiên rồi. » tôi tắt máy và tự hỏi sẽ phải làm gì kế tiếp.

Tôi đứng dậy, phúi cho cái nếp nhăn trên váy phẳng ra rồi hướng về phía tiệm cà phê đầu phố. Quán có vẻ khá đông. Hi vọng có ai đó cho tôi biết đây là đâu chỉ đường cho tôi đến Century.

Trong quán toàn những người mà tôi đoán chắc chỉ dành hầu hết thời gian trong ngày ngồi tại bàn làm việc trong những căn phòng nhỏ với ánh đèn huỳnh quang tù mù. Ý tôi là chẳng ai trông có vẻ thân thiện và nhờ vả được. Tôi đứng xếp hàng, hi vọng nhân viên bán hàng ở quầy có thể giúp. Đến lượt mình, tôi hỏi « Chị ơi, đây là đâu thế ạ ? »

Cô nhân viên ở quầy nhìn tôi khinh khỉnh đáp « Hở, em không biết là em đang ở đâu thật à ? » chị ta nhìn xung quanh như thể cần người giúp.

« Không, không. » tôi vội đáp. « Em biết em đang ở đâu chứ, em chỉ muốn hỏi làm sao để đến Century ạ ? »

Chị ta gõ gõ ngón tay xuống bàn « Em có xe chứ ? »

« Dạ không, xe em còn ở Century và em cần đến đó để lấy xe. »

« Vậy tại sao em không đón taxi ? »

«Ồ cũng phải. Chị có biết đi từ đây đến đó mất bao nhiêu tiền không ạ ? »

« Chị không chắc. » chị ta nhún vai. « Tầm 10 hoặc 15 đô gì đó. »

« nhiều thế à ? » tooi cầm chặt ví hơn và biết nó hầu như trống rỗng.

Chị ta nhìn tôi, vẻ mặt hiện rõ đã mất kiên nhẫn đến cùng cực.

Tôi hỏi lại :

« Chị có số điện thoại của taxi không ạ ? »

« Ừ có đây, 411. Em có muốn dùng cà phê hay chút gì đó không ? » chị ta tròn tròn mắt. Tôi có thể cảm thấy những người đằng sau cũng đang mất dần kiên nhẫn. Tôi liếc nhìn menu thức uống và tìm xem món nào rẻ nhất. Tôi nói :

« cho em một cốc ‘cà phê của ngày’, cốc nhỏ ạ. »

Tôi đưa một đô năm mươi cent và nhận được một cốc cà phê bé xíu chắc chỉ khoảng mười lăm cent là cùng. Tôi đặt ví lên bàn trước mặt và uống một ngụm cà phê. Nó vẫn còn quá nóng nên tôi phải thổi một chốc trước khi uống tiếp.

Bác tài dừng lại ở ngã tư kế tiếp và quay sang hỏi tôi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng đã có vẻ thân thiện hơn tí chút. « Cô cần gì ? »

« Con cần đèn thành phố Century nhưng không biết mình có lên đúng tuyến xe chưa ? »

« Đúng tuyến rồi. » bác đưa tay gạt cần số khi đèn chuyển xanh. « Nhưng chỉ có một chuyến duy nhất thôi. »

« Sao ạ ? » tôi hỏi, và cảm thấy như chúng tôi đang đối thoại bằng thứ ngôn ngữ kỳ lạ nào đó và xe buýt là một văn hóa không dành cho tôi.

Bác lắc đầu, tiếp tục nói : « Cô cần phải ngồi yên trên xe từ đây đến đại lộ Santa Monica. Từ đó cô phải bắt chuyến xe số 4 để đến công viên số 28 để đến Olympic. »

Bác quay đầu sang nhìn tôi và tôi cũng nhìn bác. Tôi không thể nhớ ngân ấy thứ. « Phải đón 3 chuyến xe buýt khác nhau ư ? và nó tốn tổng cộng bao nhiêu tiền ? »

« 1 đôla 25 cent. »

« Cho mỗi chuyến ư ? » tôi đáp và nhẩm tính trong đầu, hi vọng mình còn đủ.

« Tổng cộng tất cả đấy. »

« Đến đó bằng cách nào ạ ? » tôi hỏi rồi lục ví tìm tiền lẻ. « Cháu đang đi chuyến đầu tiên, chuyến tiếp theo là một xe khác ». bác tài nói và đưa cho tôi bản đồ tuyến xe buýt. « Bây giờ thì xuống đi. »

Khi bác tài xé thắng lại ở bên kế tiếp, chiếc xe nghiêng ngả. Tôi vội nắm lấy chiếc ghế đầu tiên vì vốn không quen giữ thăng bằng trên xe. Rồi tôi ngồi xuống ghế và nhìn lơ đãng ra cửa sổ, lướt mắt qua những tiệm tạp hóa mini chạy dọc hè phố và cố gắng nhớ lại chính xác thời điểm mình đã quyết định buông xuôi.

Khi đến trạm thứ ba, tôi thấy việc này tốn nhiều thời gian hơn mình nghĩ. Chắc tiết hai đã bắt đầu lâu rồi, và tôi thì đã không gọi cho mẹ để báo tối hôm qua mình ở đâu. Bỏ qua tất cả những việc vặt vãnh đó, thì tâm trạng tôi lúc này đã khá hơn nhiều. Hầu hết mọi người sẽ gọi một chiếc taxi nhưng vì tôi không còn lựa chọn nào khác nên đã phải chọn một lộ trình « gian nan » hơn nhưng cuối cùng cũng đến đích.

Tôi lôi điện thoại ra gọi số cơ quan mẹ nhưng bà không có ở đó. Thế là tôi để lại tin nhắn cho mẹ báo là tối hôm qua tôi đã ở nhà M và xin lỗi đã không gọi điện thoại sớm hơn. Tôi thầm mong mẹ sẽ không thắc mắc gì nhiều về chuyện này.

Cuối cùng thì tôi cũng lấy được xe sau 2 tiếng rưỡi đồng hồ đi từ L.A. tôi thấy một mẫu giấy nhỏ màu hồng dính ở cần gạt của kính chắn gió. Tôi hăm hờ đọc nó và nghĩ rằng đó là một lời nhắn của Connor, tôi thực sự không thể chờ để nhận lời xin lỗi của anh ấy. nhưng khi lật tờ giấy lại nhìn thì nhận ra nó chỉ là giấy phạt đỗ xe sai của cảnh sát L.A. tôi quăng nó vào hộp để găng tay và lái xe đến trường.

Chương 19

Tôi đi loanh quanh ở sân sau hết nhìn đồng hồ lại đảo dác chung quanh cố đoán xem lớp mình ở đâu. Đúng lúc đó, M chạy đến : « Váy mình phải không ? »

Tôi nhìn xuống bộ váy đầm mặc tối qua hờ hững đáp : « Ồ chắc vậy. »

« Cậu không sao chứ ? » nhỏ hỏi. « Mình thấy cậu không vui lắm thì phải. »

« Không có gì đâu, » tôi dịu giọng rồi đi thẳng đến tủ đựng đồ.

« Đã có chuyện gì hả ? »

Nhỏ đi song song với tôi, hỏi han bằng vẻ hết sức quan tâm. Tôi chợt nghĩ đến Gã Cự Gà, chuyện Connor « đá » tôi, chuyện xe buýt và giờ thì tôi đang phải mất thời gian cho nỗi tò mò tọc mạch của nhỏ, tôi đáp gọn lỏn : « Tớ không muốn nói. »

Tôi chăm chú vào lỗ khóa, cố gắng nhớ số khóa của mình.

Nhỏ không nói gì nữa, nhưng hơi thở dồn dập của nhỏ thể hiện rõ sự bất bình. Rồi thì : « Cậu có nhớ cái lần cậu hỏi sao mẹ mình lại ở phòng mình tối chủ nhật đó, à thì, trả lời điện thoại và nói linh tính í ? »

« Nhớ » tôi khóa tủ lại và đi về lớp học. Tám giờ sẽ có môn Kinh Tế, một môn học khá thiết thực đối với tôi sáng nay.

« Tệ nhất là mẹ biết chỗ cất đồ của mình rồi ! »

« Cái gì cơ ? » tôi quay lại nhìn nhỏ chăm chăm.

« Máy thử mình giấu ấy. kim tiêm và thuốc mình giấu ở trong. »

Tôi lặng người, không biết nói gì với nhỏ nữa. Không thể tin được, nhỏ dùng ma túy ! đôi lúc gần như không thể hiểu nổi nhỏ nữa !

« Ê ! có nghe mình nói không đấy ? dù sao đi nữa, mình sợ về nhà lắm rồi. Mình không biết làm gì bây giờ nữa ! »

« Cậu nghiện hả ? » tôi ngừng bước, mắt nhìn thẳng vào nhỏ.

« Ủ. Chó má thật, mình điên lên mất thôi ! »

« Cậu đùa hả ? cậu xài loại ma túy nào ? » tôi run lên vì giận.

« Suyt ! » nhỏ nhìn xung quanh rồi thì thâm vào tai tôi « chỉ là tài mà một ít thuốc lắc thôi, mình với Trevor xài nó cuối tuần này ! »

« Chúa ơi. M cậu định làm gì với nó ? »

« Trời, ý gì nữa đây. Cậu hỏi mình cứ như cảnh sát vậy ? »

Tôi im lặng một hồi, gần như không tin được nhỏ lại trượt dài đến vậy.

« Ê ? »

« Mặc xác cậu. » tôi bước thẳng vào cửa lớp.

« Được thôi, cậu chờ xem. Mình sẽ phát điên lên ! »

« Mà... làm sao cậu chắc mẹ cậu đã biết ? »

« Sáng nay mình tìm đôi giày cỏ JP Todd của mình. Cậu biết đấy, loại đấy mặc với jeans thì đỉnh. nhưng sáng nay mấy đôi boots chẳng thấy đâu cả. Mình nghĩ mẹ mượn dùng rồi. Mẹ mình đặt chỗ ở spa nghỉ một tuần, và hay tắm tia bộ boots của mình. Xui xẻo là mình bỏ hàng ở trong đó. »

« Cậu... cậu giấu thứ đó trong boots á ? »

« Hừ, chân mình đâu bốc mùi đâu. »

« Sao lại giấu ở đó được chứ ? cậu cũng biết là mẹ cậu hay mượn giày mang mà ? »

« Nhưng có bao giờ mẹ mình mang mấy đôi boots loại đó đâu. Chết tiệt ! »

« Xem nào, thế cậu đã nghĩ đến trường hợp mẹ cậu phát hiện ra nó và quyết định ở nhà chờ cậu về rồi hỏi cho ra nhẽ không ? »

« Mẹ mình á ? chút trách nhiệm ấy bị cuốn vào mớ mát-xa với thuốc bơm ngực rồi ! bà í chẳng được vậy đâu. » nhỏ ngúng nguẩy đáp.

« Được rồi, vậy khi nào mẹ cậu về ? »

« Mãi đến chủ nhật kia. »

« Vậy từ giờ đến đó cậu làm ơn tìm cách tẩu tán nó ngay đi. »

« Mình cũng nghĩ vậy. cậu gọi cho Connor chưa ? »

Tôi mở cửa lớp. Tôi không định nói gì về Connor nữa. « M này, » tôi nói,

« Cậu sắp trễ giờ vào lớp Vật lý rồi đấy. mình gặp lại nhau ở bữa trưa nhá ! » tôi đóng sầm cửa lại nhắc thấy ánh mắt nhỏ nhìn tôi tròn xoe ngạc nhiên.

Tôi mua phần salad và chai nước lọc mang tới gốc cây, chỗ chúng tôi hay ăn trưa. M dành chỗ từ trước đợi tôi với món M&Ms và nước ngọt cho người ăn kiêng. Nhỏ xé bao ra chia kẹo thành từng màu rồi dồn mấy thứ màu nâu lại bỏ xuống bãi cỏ.

« Nè, tan học cậu có phải đi làm không ? » nhỏ hỏi.

« Có nhưng chắc mình sẽ xin nghỉ ốm ! » chúa ơi mấy hôm nay tôi gần như mất tập trung về tất cả mọi thứ.

« tốt rồi, vậy mình tới L.A đi. Nhưng chỉ tụi mình thôi, đừng gọi cho tụi con trai nha. Hai đứa mình thôi. »

Ngay lúc tôi định nói gọi cho mấy gã con trai ở L.A cũng không nằm trong kế hoạch của mình hôm nay thì vừa lúc Tiffany và Amber bước đến. Tiffany mang sợi dây sặc sỡ nổi cả trường ngồi xuống trước mặt chúng tôi. Trông hai người có vẻ thật sự hạnh phúc khi bên nhau. Tôi đoán chắc mớ Dylan/ tán tỉnh/ nôn mửa đã yên rồi. Dôi uyên ương thấy chúng tôi bèn cất tiếng : « Chào M, chào Alex. »

« chào. »

Tiffany dán mắt vào tôi và nói : « váy đẹp nhỉ ! »

« Cảm ơn cậu. » tôi thấy sự mỉa mai ẩn trong giọng nói nhỏ.

« Thế hai cậu đã mời ai tham dự dạ hội tốt nghiệp chưa ? » nhỏ hỏi tiếp, nhấn mạnh từng âm tiết.

Tôi hỏi : « Khi nào tổ chức vậy ? »

Giờ đến lượt Amber tròn tròn mắt nhìn Tiffany. Vẫn điệu bộ cũ, Tiffany quay sang chúng tôi : « Này, gần lắm rồi đấy nha. Sẽ tổ chức ở sân trường mình. Cậu sẽ đến chứ ? »

Chà. Xem lời châm chọc từ cái đứa vừa ọe xanh mặt trước mặt tôi kìa ! tôi ngồi im, gục gặc đầu đáp : « Có lẽ mình không đến được. »

« Gì cơ ? vì sao vậy ? » Cả hai hét lên. Chắc bọn họ nghĩ mình đang giấu giếm chuyện gì. Sâu thẳm trong lòng, tôi cũng có chút tiếc nuối khi không tham gia hoạt động ý nghĩa nhất đời trung học này. Lũ học sinh cuối cấp chúng tôi mong đợi cái này nhất, từ việc làm sao hẹn hò cho vui về đến lựa bộ váy diện nhất. Tiệc tốt nghiệp hẳn phải quan trọng tương đương việc phải lấy được bằng SAT. Nhưng mà, thật là mệt mỏi nếu cứ phải nghiêm trọng hóa quá mức như lũ tụi nó.

Tiffany hỏi : « Thế hóa ra cậu không có bạn trai à ? mình nghe M kể cậu hẹn hò với anh nào mà ? »

Tôi trợn mắt nhìn M, tự hỏi nhỏ có thể bô bô với bọn Tiffany như vậy. nhưng nhỏ chỉ lắc đầu. Nhìn sang phía Amber và Tiffany, hai đứa đang chễm chệ ở kia, chờ chực phán xét tôi. Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng một phần trong tôi bực bội với ý nghĩ tụi nó thực đang đợi để phán xét tôi. Trong thâm tâm, tôi ước ao gì có điều đó có thể khiến mình nổi bật hơn. Vì thế tôi quyết định kể về Connor, dù anh ấy không còn liên quan gì đến tôi nữa.

« À, ừm. » tôi hăng giọng : « Thật ra thì mình đang hẹn hò thật. Anh í tên là Connor, ở London đến. Nhưng giờ anh đang sống ở Los Angeles và là ông chủ của một công ty thu âm. Nếu dạ hội tốt nghiệp tổ chức đêm thứ bảy thì mình sợ không đến được vì chắc là sẽ phải đến câu lạc bộ lúc đó mà. » tôi ngồi xuống nhìn bọn chúng thộn mặt ra nuốt từng chữ một.

Amber mở tròn đôi mắt nâu đục và nín thinh ! Tiffany gục gắc đầu « Ghê thật đây ! » Và tôi đoán có một sự đổ kị nho nhỏ.

Chúng quay sang M hỏi nhỏ có đến buổi này không thì nhận được câu trả lời : « Dĩ nhiên là có. »

Tôi nhìn sang, đợi chỗ nói tiếp. Nhưng đó là tất cả thông tin nhỏ muốn truyền đạt.

Tiffany khoe : « Tụi mình đang soạn lưu bút cho trường và chuẩn bị vài trang *Nỗi niềm dân cuối cấp* ».

Tôi buông lời châm chọc : « Hai cậu lậm chương trình Oprah quá hả ! »

M cười giòn tan nhưng hai đứa kia thì không lấy gì làm vui vẻ lắm. Một lúc sau, bọn chúng nói : « Tụi mình phải đi khảo sát quanh trường để hỏi các học sinh cuối cấp thực sự xem những thành tích tự hào nhất mà họ đạt được trong thời gian vừa qua như thế nào đã ! »

Ý bọn chúng « học sinh cuối cấp thực sự » nghĩa là những đứa nổi nổi trong trường ấy mà. Còn bọn vô danh thì hoanh hoảnh lắm mới có được cái ảnh xiu xiu dính kèm trong đó. Hừ, tôi ớn vụ đó kinh khủng.

Chúng vẫn còn đợi phản ứng của M nhưng nhỏ vẫn đang mải nghĩ chuyện gì. Rồi nhỏ đáp bằng giọng nghiêm nghị : « Thành tích lớn nhất của mình đạt được là lưu danh vào tuyển tập *Những học sinh trung học xuất chúng nhất trên toàn nước Mỹ* »

Câu trả lời làm tôi phải bàng hoàng. Tôi thậm chí còn không biết chuyện đấy. hai đứa kia cặm cụi ghi ngay vào rồi ngẩng mặt lên chờ câu trả lời của tôi. Tôi nhún vai đáp : « Ừm, xem nào, thành tích của mình chắc là nuôi tóc dài ra. » tụi nó ngập ngừng, vẫn tưởng đây là câu nói đùa, nhưng hóa ra là không. Xong việc, tụi nó bỏ đi, và tôi không hề thiết tha mong câu nói bất hủ của mình sẽ được in ra.

Chuông reo, giờ nghỉ trưa quá ngắn. Tôi nhặt hết rác xung quanh, lòng

kinh hãi với lớp học tiếp theo : Lịch sử AP. Nó khó nuốt kinh khủng , và tôi thì mắc kẹt trong một mớ kiến thức hỗn độn về những chuyện đã xảy ra cả trăm năm về trước !

Chương 20

Giờ Lịch sử AP, tôi ngồi tại bàn, xung quanh là những khuôn mặt quen thuộc của mấy đứa học các lớp khác với tôi. Tất cả học sinh theo chương trình AP học các môn với nhau, chẳng qua là chỉ đổi hết phòng này sang phòng khác. Tôi áp mặt lên bài kiểm tra làm tuần trước, chẳng buồn giở lên xem điểm, vì tôi biết là mình hỏng hết xôi chè cú này rồi nên điểm số có ý nghĩa gì đâu. Thậm chí hôm đấy, tôi còn không đọc câu hỏi mà chỉ là vòng đại các câu trả lời a, b, c, theo zíc zắc và nộp bài cho xong.

Hầu hết mọi người đều hào hứng với bài kiểm tra này. Họ lật qua lật lại rồi la lớn kết quả. Tôi chỉ ngồi im thín thít. Tôi đau đầu quá thể, buồn nôn quá thể và mồ hôi thì đổ ra như tắm. Tôi nghĩ chắc mình sắp quy mất. Tôi cảm thấy mình sắp chạy bỏ ra khỏi lớp nhưng lại không muốn lòi khéo sự chú ý của cả lớp theo cách đó. Tôi biết cuộc sống của mình đang thực sự vượt khỏi tầm kiểm soát, biết rằng chính mình đã thổi phồng nó đi, nhưng tôi không thể ngừng lại được. Tôi giơ tay lên xin phép thầy giáo đi vệ sinh. Thầy cho phép nhưng trông chẳng mấy hài lòng.

Tôi gấp bài kiểm tra lại, nhét vào trong ví và chạy ra khỏi phòng. Mém chút nữa thì đã nôn ra sàn nhà. Dĩa rau tổng hết ra ngoài, giờ trở thành quá khứ. Tôi lê đến trước gương nhìn khuôn mặt của mình phản chiếu trong đó. Tôi trông giống một đứa mà những đứa con gái bình thường khác sẽ cố tránh mặt cho xa. Tôi tạt nước lên mặt, súc miệng và nhổ vào trong bồn. Rồi tôi chải tóc, trang điểm lại và bỏ vào mồm mẫu kẹo bạc hà đã mất vỏ bọc tìm thấy tận dưới đáy chiếc ví.

Trông tôi đã khá hơn chút đỉnh, nhưng vẫn cảm thấy tồi tệ cả về thể chất lẫn tinh thần. Tôi lòi bài kiểm tra ra khỏi ví và xé vụn. Tôi thả từ từ những mảnh giấy li ti vào giỏ rác, nhìn chúng rơi xuống và chẳng thèm quan tâm xem điểm số là bao nhiêu. Tôi không có tính tò mò. Tôi muốn được đứng trong nhà vệ sinh cho đến khi chuông reo. Tôi muốn đứng đây mãi cho đến khi tốt nghiệp. Nhưng rồi một đứa con gái bước vào, đứng dựa lưng vào tường, và châm thuốc, ánh mắt thật buồn. Chúng tôi nhìn nhau, rồi nhỏ hỏi : « Cậu chuồn giờ nào đấy ? »

« Lịch sử AP, » tôi đáp « Nhưng mình không chuồn học. Mình chỉ vào nhà vệ sinh một chốc. »

Nhỏ rít thuốc một hơi dài rồi nói « Lịch sử AP, thật thế à ? » rồi liếc nhìn tôi qua làn thuốc.

« Ủ, đúng vậy đấy. » tôi đáp, hơi e dè.

Nhỏ nhún vai : « Mình chỉ không nghĩ cậu lại học môn đó. »

Tôi nhìn nhỏ một lát, thầm nghĩ cô ấy nói như vậy có ý gì. « Cậu học năm mấy rồi ? » tôi hỏi.

« Năm hai. »

Thế là rõ. Nhỏ không biết lịch sử của tôi. Không biết những ngày tháng huy hoàng của tôi. « Lúc bằng tuổi cậu, mình từng nể nỡ lắm. » tôi bảo nhỏ. « Mình đã thắng trong các cuộc thi đấu và bầu chọn ở trường. Mình từng quan tâm đến những thứ đó. Không tệ như bây giờ. » tôi nói.

« Chẳng có gì quan trọng. » Nhỏ đảo mắt, rít thêm một hơi nữa.

Và tôi đứng đây, cảm giác là kẻ thua cuộc nếu cứ tiếp tục như thế này. Bởi vì thật sự là chuyện bạn đã là ai không quan trọng bằng việc bạn sẽ trở thành người như thế nào.

« Tốt thôi, dù sao... » tôi đáp và xoay người bước đi.

« Ngày cậu có bạc hà không. Mình không muốn người bám đầy khói thuốc ở giờ sau.

« Không. » tôi lắc đầu đáp. « Tự lo lấy đi. »

Khi tôi bước vào lớp, thầy giáo lờ đi. Ý tôi là thầy vẫn tiếp tục bài giảng mà không ngừng lại, dù là một chút. Tôi tự hỏi nếu mình biến mất trước mắt mọi người bây giờ thì sao. Giống như thể tôi đáng khinh đến nỗi chẳng ai muốn nhìn. Tôi ngồi xuống bàn, nhaanjra mình chẳng biết tí gì về bài đang giảng hay thậm chí chúng tôi được yêu cầu phải học những gì. Một vài học sinh giờ tay phát biểu và tôi ngạc nhiên về khả năng tập trung của họ. Tôi thắc mắc không biết họ thật sự muốn biết câu trả lời hay chỉ vờ cho thầy biết họ thích thú với bài giảng.

Sau ba mươi phút vẽ nghệch ngoạc vào vở vờ như đang chép bài thì chuông reng. Trong khi tôi sửa soạn sách vở, đứng dậy và sắp sửa ra, thầy giáo hỏi tôi có thể ở lại ít phút không. Thực tâm tôi chẳng muốn nhưng đây là câu hỏi tu từ vậy thôi, trả lời thế nào cũng mặc. Tôi chậm chạp ngồi xuống ghế, cố gắng lờ đi những nụ cười tự mãn của đám bạn cùng lớp AP. Khi học sinh cuối cùng rời khỏi phòng, thầy giáo đứng dậy đóng cửa rồi kéo ghế ngồi cạnh tôi. Tôi vã mồ hôi như tắm và chẳng quan tâm đến khoảng cách này, nhưng tôi tiếp tục im lặng. Ý tôi là chỉ ngồi im đó.

« Em biết lý do em trượt lớp học này không ? » thầy hỏi.

Tôi gật đầu.

« Thầy tự hỏi ta sẽ phải làm gì kế tiếp. »

Tôi trầm nghĩ « ta ư ? » nhưng tôi chỉ nhún vai.

« Thầy không biết tại sao thầy lại không thể nói chuyện được với em. » thầy nghiêng về phía tôi là tôi khẽ rùng mình. « Thầy đã thấy một vài trường hợp những học sinh giỏi như em tụt dốc. Và điều này làm cho thầy cảm thấy mình cũng có phần sai vì đã không thể khuyên bảo được em, không thể tạo nguồn cảm hứng cho em. »

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu. Những điều thầy muốn chỉ là cho tôi biết thầy là một thầy giáo tuyệt vời. Cho tôi biết tôi sẽ phải nhận toàn bộ trách nhiệm về việc kết quả học tập. Để tôi phải gánh chịu một mình. Sẵn sàng thôi. Nếu chỉ vậy để kết thúc cuộc nói chuyện này, tôi sẵn sàng. Tôi háng giọng rồi nói

: « Em đã có một năm khó khăn trong việc gia đình. Em phải đi làm, em muốn nói là đã phải làm việc nhiều, và đôi khi em không thể tập trung cho việc học. Nhưng chuyện này là 100% là lỗi của em. Thầy là một thầy giáo tuyệt vời, thực sự là một người truyền cảm hứng cho học sinh. Chỉ tại em, tất cả lỗi của em. » Đường như thầy đã hài lòng. Những người trưởng thành không khác gì tôi. Tất cả đều có cái tôi và đều có lúc cảm thấy bất an về mình, vậy đấy !

Tôi chạy ra khỏi lớp, và cứ chạy như thế ra tận bãi đỗ xe. Rồi tôi thấy M ngồi trong xe của nhỏ đợi tôi. Tôi nhảy vào trong xe, không cần M mở cửa. « Chà, bạn làm giống y Brandon trong 90210. » Tôi sách xuống sàn, vặn to volume. Tôi đeo kính vào và ngồi ngửa ra, quyết định sẽ bỏ tất cả mọi chuyện qua một bên trong giây phút này để tìm lại niềm Thiên của mình. Một vài học sinh khác vẫy tay chào chúng tôi khi xe ra khỏi bãi nhưng chúng tôi lơ tịt họ. Chúng tôi chạy ra đường cao tốc hướng về L.A.

« Ta nên đi đâu đây ? » M hỏi.

Thật là một câu hỏi ngô nghê vì hai đứa vẫn thường làm những việc như là ăn bánh cuốn chay này, rồi mau sấm, cà phê, uống rượu, gặp gỡ ai đó và hát theo CD trên suốt đường về nhà. Tôi quay sang nhìn M, nhún vai đáp : « Mình không biết, hay là cứ như mọi khi ? » và tôi tiếp tục « Không, cậu biết không, chúng mình thử một vài thứ hay ho khác đi. Tớ thực sự hứng thú với những điều mới mẻ. Cậu thì sao » Rồi tôi nghĩ, người cuối cùng tôi muốn gặp là Gã Cự Đà, ừm, Gã Cự Đà và Connor.

Chương 21

Chúng tôi thống nhất với nhau xuống Đài thiên văn Griffith Park xem kính viễn vọng. Tôi vẫn chưa tới đó kể từ hồi trại lớp năm lớp sáu khi chúng tôi được học sơ qua về hệ mặt trời, những hành tinh và tiểu hành tinh. Ngày đó, tôi hay mơ (trong thoáng chốc) trở thành du hành vũ trụ.

Tôi từng si mê siết sao anh chàng dễ thương thứ hai lớp. Tên cậu ấy là Bobby còn M thì dĩ nhiên đắm đuối cậu trai xinh nhất, Wes – bạn thân của Bobby.

Hồi đó, chúng tôi hết sức căng thẳng mỗi khi lựa chọn chỗ ngồi trên xe buýt và ai sẽ là người giành được chỗ khuất trong bóng tối suốt buổi chiều hình. Tôi còn nhớ rất rõ những mẩu giấy chuyền tay nhau và những cuộc rầm rì đoán già đoán non, thậm chí tụi tôi còn xấu hổ đến mức không dám ngồi gần bọn họ. Nhưng may rủi thế nào chúng tôi lại được xếp chung vào buổi chiều. Khi đèn tắt ngúm, giáo viên và hướng dẫn viên thao thao bất tuyệt phía dưới còn Bobby thì túm lấy tay tôi. trong một thoáng khi đèn trình diễn hiện ra, tụi tôi nhảy theo bản tình ca của Rolling Stones – Angie và cậu ấy hôn lên môi tôi. đó là nụ hôn ngọt ngào khó tả nhất theo kiểu « hoàn toàn lãng mạn ». nghĩa là không phải kiểu hôn gia đình mà kéo dài hơn mười giây, lưỡi còn dính vào nhau nữa. Tôi nhớ ghê lên được, một niềm hạnh phúc mới thật là dịu dàng. Đến tận bây giờ, mỗi khi nghe lại bản tình ca đó, hình bóng Bobby thẳng hoặcdầu đây với cái nắm tay và nụ hôn thương yêu đó.

Xe chạy bon bon trên con đường dài lộng gió đến thẳng Đài thiên văn. M buột miệng : « Bô tớ đang cặp bồ ! » Câu nói hòa vào tiếng rít của gió làm tôi sớn gai ốc. Tôi lấy làm bất ngờ, dù cũng chẳng rõ vì sao. Có thể vì trước nay M vốn được bảo bọc để không bận tâm đến những chuyện như vậy.

Không biết nói gì, tôi đành hỏi : « Cậu có chắc không ? »

« Có chứ, mình chắc chắn. » Nhỏ nhìn xa xăm « Mình tận mắt thấy ông ấy đi cùng người đàn bà khác. cậu nhớ buổi hội thảo y học mà hôm bữa ông ấy phải đi không ? thật ra, ông ấy đã không đến đây. Ông ấy ở L.A đắm đuối với người tình ở Khách sạn Bel Air. Trevor với mình đang ở đó dùng bữa tối hôm chủ nhật thì thấy họ ngồi trong quầy bar. Xem cái kiểu họ siết lấy tay nhau như muốn làm tình ngay tại chỗ. »

Tôi ngồi lặng nhìn nhỏ.

Rồi nhỏ lắc đầu : « Nhưng điều tệ nhất là gì cậu biết không. Điều tởm lợm nhất là mẹ mình, bà ấy biết rồi, biết rất rõ ! thậm chí không cần mình kể, bà ấy còn tường tận hơn. Nhưng bà ấy thậm chí không làm rõ chuyện phải trái, hay cũng chẳng nhìn nhận thoáng về giới tính theo kiểu người châu Âu. Không thể tin được, bà ấy chỉ đơn giản là không quan tâm đến việc đó mà chỉ hưởng thụ mấy cái ô tô, mấy vụ du ngoạn đây đó, và xài càng nhiều thẻ ngân hàng càng tốt. Mình không chịu đựng nổi nữa. Sao bà ấy không hề quan tâm đến chuyện tìm công ăn việc làm gì đấy hay ít ra còn cảnh báo bố mình kiểu gì. Đã mấy năm rồi, nhưng bà ấy chỉ chăm chú diện sao cho đẹp và hoàn toàn phủ nhận mọi chuyện thay vì nắm lấy quyền kiểm soát cuộc đời mình. Và ít nhất thì đừng có hai mặt như vậy chứ. mỗi khi đi bên nhau, hai người trông vẫn hạnh phúc. »

« Bố cậu có thấy cậu không ? »

Nhỏ thở dài : « May là không. Mình cũng không ở chỗ mình xin họ đến. Và ông ấy cũng không ! »

Nhỏ nhìn sang gương chiếu hậu và chuyển đường. « Đây không phải là lựa chọn tốt cho lắm. Mẹ mình

sẽ không đồng ý đâu. Còn bố mình, ông ấy làm tốt vai trò trong hai thế giới tình ái của ông ấy nên chẳng mắc mớ gì để ông ấy phải phá vỡ mọi chuyện cả. Chúa ơi, ít ra bà ấy có thể ăn nằm với gã nào đấy làm hồ bơi chẳng hạn. Như vậy còn làm mình xem trọng bà ấy hơn ! »

Tôi biết, nhỏ nói vậy nhưng thực tâm không muốn điều đó xảy ra chút nào.

« Cậu nhận ra tầm quan trọng của việc tự lập chưa ? có đủ khả năng tự chăm sóc mình. Không phải phụ thuộc vào ai cho những nhu cầu cơ bản của mình. Và nhất là không bị trói buộc vào những thứ phải kìm lòng chấp nhận hơn là mặc kệ nó. » M ghì chặt vô-lãng và nhìn thẳng tôi. cuối cùng tôi đành gật đầu, bảo rằng tôi hiểu suy nghĩ của nhỏ.

Nhỏ đỗ xe và đi lên tòa nhà. Màn đêm buông xuống rất nhanh. Tôi đến bên chiếc kính thiên văn gần nhất, bỏ xu vào, và ngắm nhìn những ngôi nhà thật lớn cho đến khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng. Rồi chúng tôi vào trong và rảo bước xem các gian hàng trưng bày. Một đám đông đang tụ tập xem chiếu laser.

M mua vé. Chúng tôi ngồi vào chỗ, đợi buổi chiếu bắt đầu. Tôi rất lo cho M, thật lòng thương nhỏ. cảm giác này tôi từng trải qua lúc trước. Tôi hiểu, nó như thể bố mẹ mình đang chơi ru-lét kiểu Nga với tương lai của chính bạn vậy!

Đèn tắt ngúm, tôi dựa đầu ra sau. Trần nhà sáng dần lên với những ánh đèn rực rỡ nhiều màu như những vì tinh tú nhảy múa hòa trong điệu rock đầy mê hoặc của những ca sĩ mười bảy tuổi, David Bowie, Lou Reed, Iggy Pop. Tôi yêu những bài hát xưa này. Khi quay sang, tôi thấy M đang lặng lẽ khóc. Tôi liền nhìn sang hướng khác : có lẽ nên để một khoảng lặng cho nhỏ lúc này.

Chương 22

Sau buổi diễn chúng tôi quyết định sẽ ăn sushi. Thật không may, tiệm sushi lại gần nhà Connor. Tôi ngồi trong quán ăn, thấp thỏm ước gì mình đang ở nơi nào khác vì tôi không muốn phải thấy Connor. Nhưng tôi không thể bảo M vì M vẫn còn buồn về chuyện của bố và nhỏ thực sự muốn ăn sushi. Và nếu như tôi không muốn nói về chuyện đấy thì hãy vờ như nó chưa từng xảy ra vậy. đây là dấu hiệu của thần kinh chưa ổn định nhưng tôi không biết làm sao. Tôi chưa sẵn sàng để đối mặt với điều đấy.

M gọi hai chai rượu sake nóng lớn và hầu như tất cả các món trong thực đơn. Nhưng tôi chỉ thích món gỏi cuốn California. Tôi thích ăn cá chín hơn. Trong khi tôi vật lộn với đôi đũa thì M hỏi “Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu ngày hôm qua và sáng này?”

Tôi nhìn nhỏ và biết rằng mình nên nói thật, rằng tôi sẽ mất kiểm soát khi cứ tiếp tục nói dối. nhưng tôi cứng không muốn lái sang chuyện khác, vì thế tôi đáp: “Mình đã đi chơi với Connor.” Tôi nhìn xuống đĩa, quyết định sẽ “giải cứu” mấy chiếc gỏi cuốn khỏi đôi đũa ngu ngốc.

“Thật chứ?” M hỏi.

“Thật.” đáp rồi, tôi bỏ tọt miếng gỏi vào miệng và sau khi đã nuốt tôi tiếp: “Và tui mình đã ngủ với

nhau.”

“Không thể nào!”

“Chuyện thế đấy!” tôi nhìn M gật đầu khẳng định.

Mắt nhỏ mở tròn to và nhìn tôi. tôi ghét nói dối nhưng căn bản, mọi chuyện tôi kể đều là sự thật. “Thật sự... nó rất tuyệt”.

“Chà, và bây giờ hai cậu đang yêu nhau hả?”

Tôi nhìn xuống đĩa thức ăn và khẽ nhún vai.

“Xem nào, thôi đi, mình có thể nói là cậu chết mê chết mệt anh ta rồi.”

Tôi chỉ nhún vai, và khi ngược lên nhìn nhỏ, tôi cố gắng gượng cười nhưng mặt như đang mếu.

“Alex, cậu biết không, mình không thể tin là chúng ta lại may mắn đến thế. Ý mình là mình có Trevor và cậu thì có Connor. Thật là vận may lớn.”

“Ừ,” tôi đáp, nhìn ra cửa sổ và chết lặng.

M nhìn theo tôi và reo lên: “Chúa ơi! Có phải Connor đó không?”

Tôi lại nhìn xuống bàn ăn vì không muốn Connor thấy tôi đang nhìn anh ta. Rồi tôi thì thầm: “Ai đi cùng anh ta thế?”

M liếc về phía cửa rồi đáp: “Một và gã lạ mặt và một đứa con gái tóc vàng.”

“Trông không giống Madonna phải không?” tôi nín thở.

“Không, trông giống Heather Graham hơn.”

“Ý mình là vậy”. tôi nói: “Nhu Madonna trong clip Ray of Light ấy.” tôi ngược nhìn lên, đúng lúc Connor, James và Sam ra khỏi nhà hàng.

“Họ đang đi kia, cậu không chào à?” M không tin được là tôi lại im lặng.

“Không,” tôi lắc đầu nhưng mắt lại dán về phía cửa.

“Cậu nhát như thỏ ấy!”

Nhỏ đứng dậy để gọi Connor thay tôi. tôi la lên: “M, đừng mà!”

Nhưng M lờ đi, đứng hẳn dậy và gọi “Connor!”

Trong khi M vẫy tay chào Connor thì tôi thu mình lại trên ghế. Tôi nhìn thấy Sam quay lại nhìn tôi trợn mắt lên. Nhưng James thì không thấy tôi vì anh ấy đã ra khỏi nhà hàng. Connor đứng lại quay lui nhìn và bụng tôi sôi sùng sục. tôi hy vọng Connor sẽ bước tới xin lỗi, sẽ nói rằng anh ấy nhớ tôi và anh ấy mong tôi quay lại. nhưng thay vào đó Connor chỉ ngấp ngừng trước cửa, vẫy nhẹ tay với tôi và sau đó đi theo những người bạn của anh ta ra ngoài.

M nhìn theo anh ấy và hỏi: “Chuyện gì thế? Tại sao anh ấy lại bỏ đi?”

Tôi chỉ lắc đầu và bảo: “Có một vài chuyện mà mình chưa nói với cậu.” tôi cảm thấy mình như kẻ bại trận khi sắp sửa nói ra những điều này.

Và sau đó, tôi kể cho M nghe mọi chuyện.

Khi tôi kết thúc, M nhìn tôi nói: “Cậu đã giữ im chuyện đó trong bụng cả ngày hôm nay?”

Tôi gật đầu.

“Tại sao, tại sao cậu không kể với mình?”

“Mình không thể.” Tôi nhìn xuống đôi đũa và đặt nó bên cạnh đĩa thức ăn.

“Ôi chao! Mình không biết phải nói gì nữa!”

“Nó chỉ là lần đầu tiên thôi mà!” tôi ngượng cười nhưng cảm giác cứ như đang ở ngày tận cùng của thế giới.

“Chúa ơi! Mình xin lỗi. connor là một gã ngốc. Mình không thể tin là hắn đã không nói một lời nào với bạn. Đồ con lừa ! »

Tôi lắc đầu. « Chẳng phải, không đến nỗi vậy. anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường thôi mà. Và mình đã nói dối anh ấy. » tôi cắn chặt môi cố gắng kìm tiếng khóc.

« Ôi lạy chúa, bạn có nghĩ là hắn đang cặp với nhỏ Sam không ? » M hỏi, mắt mở tròn xoe.

« Mình thậm chí không thể nghĩ gì về chuyện đó. » tôi đáp.

M nhìn tôi thật lâu rồi nói « Mình thật sự lấy làm tiếc. »

Tôi chỉ khẽ nhún vai.

« Được rồi, nhưng ít ra thì cậu cũng đã không còn trinh trắng nữa. »

« Và điều đó còn có ý nghĩa gì ? » tôi hỏi.

« Bây giờ thì việc đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Cậu có thể tiếp tục, nó không còn là vấn đề lớn nữa. »

Tôi miết tay quanh mép ly sake đã cạn rồi nói : « Mình không biết gì về việc đó. Đó là một vấn đề lớn và khó hình dung ra cách nghĩ ngược lại. » tôi lắc đầu và tiếp : « Cậu có nhớ lần chúng ta uống rượu vodka cho đến khi say và cùng xem những cuốn phim sex của bố cậu không ? »

M phá lên cười. « Đúng rồi, lúc đó chúng ta đang học lớp mười một. »

« Lúc xem những thứ đó, mình còn nhớ mình đã nghĩ chẳng thể nào có mấy cái thứ da nâu rám nắng, ngực ngồn ngộn đầy silicone trong băng video lại có trong thực tế. Mình không thể tin làm sao có thể cho một ai đó « vào trong » người mình được. Cậu có nhớ trong cái phim đấy, diễn viên chính, ngay giữa lúc thậm thụt cao trào thì lại nhìn đồng hồ xem giờ không ? »

M cười lớn : « Này, mình đoán là họ đã bỏ qua quên biên tập lại đoạn đấy. »

« Khi mình tỉnh dậy, mình thấy rất hạnh phúc và có cảm giác rất đặc biệt. Cậu biết không, giống như là mình đã làm được một việc gì đó thực sự hay. Nhưng sau đó, khi cảm thấy mình giống như cô diễn viên xem đồng hồ ngay kucs ân ái và mình cảm thấy nó chỉ đáng vứt đi thôi. »

« Đừng nói thế chứ ! » M cảnh báo.

« Đó là tất cả những gì mình cảm nhận. Và có lẽ mình sẽ không bao giờ gặp lại Connor nữa bởi vì anh ấy đã hoàn toàn không muốn thấy mặt mình. » tôi đẩy cốc rượu ra xa và gấp khăn lại.

M nhìn tôi rồi vờ tay qua bàn ăn nắm lấy tay tôi. « Bạn biết không ? thường thì chuyện tình cảm hay không có hậu. Thực tế là vậy đấy ! »

Rồi nhỏ trả tiền bằng thẻ tín dụng của bố và chúng tôi đi về nhà.

Chương 23

Vừa về tới nhà, tôi đã thấy mẹ ngồi lệt thềm ở bàn ăn, im lặng đợi tôi. trông ánh mắt nhìn đầy khác lạ của mẹ, tôi có linh cảm có rắc rối đang xảy ra.

Bà nghiêm nghị hỏi: “Alexandra, con vừa đi đâu về?”

Mẹ chưa bao giờ tỏ thái độ như vậy với tôi. tôi có linh cảm khá căng thẳng những vấn đề tỏ vẻ điềm nhiên: “Ồ trường mẹ à, rồi con đi mua sắm với M.”

“Còn hôm qua?”

Tôi tiếp tục: “Dạ, ngày hôm qua cũng y như vậy.” rõ ràng rằng tôi không nói dối vì quả thực tôi có đến trường rồi sau đó mới đi mua sắm linh tinh.

“Trường lại không hề nói vậy.”

“Mẹ nói sao con không hiểu?” Tôi đánh trống lanagr, vác chiếc ba lô qua bên vai kia và chờ đợi.

“Họ gọi đến chỗ làm của mẹ thông báo hôm qua con nghỉ học đột xuất, vắng mặt đến ba môn đầu giờ. Nhà trường thì nói con trốn học, con lại khẳng khẳng điều ngược lại. vậy ai đúng ai sai?”

Rõ ràng mẹ không hề bị đánh phủ đầu như tôi tưởng, tôi chẳng thể giấu nhẹm được nữa rồi. Nói cũng chỉ làm mọi thừa tệ hơn mà thôi. Tôi hít một hơi sâu rồi trả lời: “Con đã sai mẹ à.”

Mẹ gật đầu, tay gõ đều lên mặt bàn. Ngập ngừng một lúc, mẹ hỏi tiếp: “Vậy... giờ đến trường hôm qua, con đã đi đâu?”

Tôi cọ mũi giày xuống sàn nhà đáp: “Con đi với một người bạn?”

Tôi có cảm tưởng mình đã trở thành một kẻ thất bại thảm hại.

“Với bạn nào? M à?”

Tôi hít thật sâu hơn nữa : « Không ! »

Mẹ nhìn tôi bằng cặp mắt đầy vẻ thất vọng, bà tiếp tục : « Mẹ chẳng biết phải làm gì với con bây giờ nữa, Alex à. Nhưng con không thể tiếp tục như thế này nữa. Con đã qua mặt mẹ. Hơn hết, con đã vượt quá tự do cho phép của mình nên giờ mẹ sẽ giới hạn lại điều đó. Từ nay con bị cấm túc ! »

« Gì cơ ạ ? »

« Cho đến khi mẹ có quyết định khác. »

« Mẹ không thể cấm túc con được ! » tôi vặc lại.

« Mẹ có quyền. Mẹ muốn con đi học đều đặn mỗi ngày, và tối nào không bận đi làm, con phải về làm việc nhà ! »

« Cứ làm như quan trọng lắm ấy ! » Tôi lăm bằm trong miệng rồi bỏ đi.

« Con vừa nói cái gì ? »

« Con nói nó chả ra cái gì hết ! » tôi quay mặt lại hét to vào mặt mẹ, giờ thì tôi chẳng còn gì phải sợ :
« Mẹ trừng phạt con dù con đã thành thật. Như thế con có làm gì cũng chẳng được. »

« Nếu con không nỗ lực thì con sẽ chẳng làm được gì cả. »

Tôi đứng yên, không biết có nên nói mọi chuyện ra hay không.

« Alex con phải có nguyên tắc một chút. Con không thể tiếp tục như vậy nữa. »

« Ngay chính bản thân mẹ cũng đâu làm điều gì cho con được, con không học đại học, mẹ biết rõ không có học bổng. Bố thì chẳng thèm đếm xỉa gì đến con vì tiền ông làm ra nhét vào mấy cuộc trăng hoa để tận hưởng cuộc sống độc thân và an ủi cuộc khủng hoảng tuổi trung niên của ông ấy, và rồi thì chiếc Porsche, và bộ ngực phì nộn mới bơm của cô bồ ! và mẹ chắc chắn chẳng làm gì được cho con. Vậy sao còn cấm cản chuyện trên trường của con làm gì ? để làm gì chứ ? »

Mẹ nhìn tôi rồi thở dài, bà nói : « Vì con chỉ mới mười bảy, sai lầm không đi với người ta cả đời. Chính vì thế, không có lý do nào cản trở con xây dựng một cuộc sống tốt hơn. » nỗi phiền muộn của mẹ hiện lên trong từng chữ.

« Mặc kệ nó. » Tôi cúi kính đáp, mắt vẫn trừng trừng nhìn mẹ.

« Chỉ có mình con là người duy nhất có thể biến giấc mơ của con thành hiện thực thôi. » Mẹ cất giọng yếu ớt, rõ ràng là không hề có tác dụng gì với tôi.

« Mẹ lại xài mấy câu châm ngôn từ mấy chiếc thiệp Hallmark chứ gì ? » tôi chẳng mảy may quan tâm.

« Mẹ nói hoàn toàn nghiêm túc đấy. nếu con muốn thì chỉ có mình con có thể làm được. Mọi thứ đều tùy thuộc vào khả năng của con. Đừng quá trông chờ sự giúp đỡ của người khác. »

« Có ai thèm giúp con đâu cơ chứ ! » Tôi hét toáng lên.

« Vậy là con vẫn chưa hiểu ra rồi. » Cái nhìn sắc lạnh của mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. vậy là xong, chẳng còn gì để nói, tôi lập tức đi ra khỏi bếp. Tôi đóng sầm cái cửa lại chỉ mong cho gạch đá trên tường nứt toác ra đổ tất tần tạt cả đi. Tôi lôi đồng bài vở Anna K xé toạc bìa ra và vò nát, ném thẳng vào thùng rác. Tôi lao thẳng vào giường nằm im như chết, một mình gặm nhấm nỗi khổ tâm.

Chương 24

Hôm sau ở trường, khi ra chỗ góc cây của M cà tôi, dù đã cố tình lờ đi nhưng tôi không thể không chú ý đến mấy cái bảng thông báo về buổi tiệc tốt nghiệp được treo xung quanh sân trường. Tiffany và đám bạn của nó « miệng cười như mùa thu tỏa nắng. » Hình như chủ đề của dạ tiệc tốt nghiệp là « My heart will go on ». Thành thực mà nói, cho dù tôi cố gắng mấy thì cũng không thích bài hát này, thậm chí còn khinh thường nó nữa, và dĩ nhiên cũng chẳng thèm để ý xem ai là người hát nó.

Một phần vì tôi chán nản khi không quan tâm đến được đến những việc như vậy trong khi cả cái trường dờ hơi này đều hào hứng. Thật ra những đứa không thích cũng nhiều như những đứa thích. Tôi ước gì mình có thể thuộc về một trong hai nhóm. Hoặc là một trong những đứa con gái phấn khích đang riu rít mua những chiếc váy dạ hội lộng lẫy xuân ngốc hoặc những đứa từ chối không tham gia và sẽ ngồi lì trong phòng vào đêm tiệc và nghe đi nghe lại bài hát ngu ngốc là chủ đề của đêm dạ tiệc và ước gì

mình quan trọng và nổi tiếng như Tiffany, hay Amber, hay thậm chí là M. Tôi mong thế là vì, cho dù thuộc nhóm nào thì khi đó, ít nhất tôi cũng cảm thấy quan tâm một chút. Như vậy, tôi còn thấy mình được thuộc về một nơi nào đó. Nhưng thực sự là tôi đang thờ ơ sống trong thế giới riêng của mình. Nếu những gì thiên hạ nói là đúng, tức những năm trung học là khoảng thời gian đẹp nhất đời í mà, thì rõ ràng đời tôi đã trôi xuống cống.

M đang đợi ở gốc cây với một đĩa salad trái cây to tướng mà chị giúp việc gói cho nhỏ từ sáng. Tôi chắc nhỏ rất khoái chỉ với buổi dạ hội này. Và nhỏ thì không còn cách nào khác là rủ Trevor, nhưng vẫn khá e ngại về việc để Trevor biết về một mặt cuộc sống còn trẻ con của mình. Tính đến bây giờ thì M đang ở trong tình trạng khẩn cấp vì trong suốt hai năm đầu ở trường đại học, nhỏ đã « đã đi » tất cả những đứa con trai nào dám mon men tình ý. Bây giờ đành phải tìm một đứa con trai từ trường khác mặc dù nhỏ không biết bất cứ một trường nào ngoại trường chúng tôi đang theo học.

« Khi thật ! mình phải làm gì đây ? »

« Mình nghĩ cậu không nên quan tâm gì đến bữa tiệc đây. » Tôi đáp, nhón lấy quả dâu.

Nhỏ tròn mắt nhìn tôi đáp « Cậu biết là mình phải đi mà. Đội trưởng đội cổ vũ. Đội cổ vũ sẽ ra sao nếu mình không đến ? »

« Và rồi cậu sẽ kể chuyện gì về buổi tiệc cho con cháu nghe chứ ? » Tôi với tay nhón lát dưa.

Chuông reo nhưng chúng tôi vẫn ngồi yên. « Vậy, cuối tuần chúng ta sẽ làm gì ? » M hỏi : « Đến L.A chơi hay làm gì đó chẳng ? »

« Có lẽ cậu đi đi chứ mình chắc chắn là không. » Tôi đáp.

« Sao ? »

« Nghe mình bảo này. »

« Mình đã nghe tất cả những gì cậu nói nhưng mình không thể tin được. Tụi mình đâu có quá già để làm những việc này đâu. »

« Đây là những gì mình nghĩ. Nhưng mẹ mình lại có ý kiến khác. » Tôi nhón quả dâu và đưa cho M chiếc nấp chừa.

« Cậu sẽ không theo lời mẹ chứ ? » M nhìn tôi như thể tôi đang phát rồ.

« Thực ra, mình nghĩ nếu mình cảm thấy hôm nay và ngày mai đều tốt, có lẽ mình sẽ dành thời gian để làm một vài việc tốt cuối tuần này.

« Thật là vớ vẩn. » M lắc đầu

« Thế cậu bảo làm gì được chứ ? »

« Cậu có tin gì của Connor không ? »

« Không, cảm ơn cậu đã hỏi thăm. » Tôi lắc đầu.

« Mình chẳng có ý gì. Mình chỉ ngạc nhiên thôi. Cậu biết không, Connor đã nói với Trevor rằng chúng ta còn tuổi vị thành niên. »

« Và ? »

« Trevor không quan tâm. Anh ấy thích dắt một đứa nai tơ vào đời. Thằng khốn. »

Tôi trợn mắt hỏi. « Có chuyện gì với những thứ cậu giấu trong bột không ? »

M bắt đầu thu dọn đồ ăn và đứng dậy : « Có, mẹ mình phát hiện ra chúng khi bà mang đôi bột của mình. » M đáp, tránh ánh mắt của tôi. m nhún vai « Thật sự đó không phải là chuyện gì ghê gớm. Mình không gặp vấn đề như cậu. »

« Ý cậu là mẹ cậu không quan tâm ư ? » Tôi hỏi tiếp.

« Ừ, tôi qua mẹ và mình nói chuyện điện thoại với nhau và mình đã thuyết phục được mẹ là mình chẳng gặp vấn đề gì cả và những thứ đó không phải của mình. »

Tôi nhận thấy nhỏ vẫn tiếp tục tránh không nhìn tôi. « Rồi sao ? bạn có đồ lỗi cho chị giúp việc không ? » Tôi đứng dậy và nhìn thẳng vào nhỏ. m cư xử rất lạ lùng.

Nhỏ dọn bước đi, sau đó quay lại nói : « Không, mình chỉ bảo mình cất hộ người khác. mình phải vào lớp, mà cậu cũng thế. Chúng ta nói chuyện sau nhé ? »

Tôi đứng đực ra nhìn M bước đi và tự hỏi việc gì đang diễn ra với nhỏ.

Chương 25

Vậy là mẹ bắt đầu công cuộc cấm túc ngày nghỉ cuối tuần của tôi. tính mẹ tôi nào giờ đã vậy, một khi đã thi hành kỉ luật thì cực kì nghiêm khắc. Dù ban đầu tôi nghĩ chẳng qua chỉ là trò hù dọa nhưng giờ thì sự thật phũ phàng vẫn là ngoài lúc làm giờ thêm ra tôi phải ở nhà toàn bộ thời gian còn lại !

Sáng chủ nhật, tôi ngồi im ở bàn học, cặm cụi hoàn thành cho xong bài luận về Tolstoy (bạn tin nổi không ?). thậm chí hôm nay tôi còn dậy rất sớm nhờ cái sự tẻ ngắt của chiếc tivi đêm trước. Ai mà chẳng biết mọi kênh tivi tối thứ bảy đều chẳng có gì hay ho ngoại trừ mấy bộ phim sitcom rẻ tiền với những ngôi sao truyền hình hạng ba nhí nha nhí nhố. hãy cứ hình dung ra mấy ông sếp ở đài truyền hình được trả lương ngắt ngưỡng chỉ việc ngồi vào chiếc bàn to, uống ngụm nước khoáng rồi nói : « từ bảy giờ đến nửa đêm thì cứ cho chiếu bất kì thứ lờm khờm gì cũng được vì chỉ có mấy kẻ dở người tham bại mới ngồi nhà xem tivi vào cuối tuần. »

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Tôi mở hé ra mẹ nhìn tôi chăm chú, ánh mắt lạ lùng khó hiểu. Rồi mẹ nói :
« M đến. »

Tôi mở rộng cửa ra một chút và quả nhiên, M đang đứng cạnh mẹ. Giờ thì tôi đã rõ tại sao mẹ lại nhìn tôi kì cục vậy. tôi kéo tay M vào trong và ngay lập tức đóng cửa lại để ngăn sự tò mò của mẹ..

M thả phịch người xuống giường. Tôi hỏi : « Lại có chuyện hả ? trông cậu có vẻ ... ừm...mệt mỏi. » tôi nói tránh vì trông bộ dạng M lúc này thì hoàn toàn có thể thay thế từ « mệt mỏi » bằng « bi đát ».

« Cảm ơn cậu. » nỏ hấp háy mắt : « Cậu có áo quần gì cho mình thay không ? »

Tôi mở ngăn kéo, kiếm cho nỏ một chiếc quần thể thao và một chiếc áo cộc tay. Nỏ cởi bộ đầm đen trước giờ tôi chưa bao giờ thấy diện bao giờ, tháo luôn đôi giày Jimmy Choo mượn của mẹ rồi với lấy mẫu khăn giấy lau sạch phần trang điểm trên mặt.

« Cậu muốn nghe chuyện mình chứ ? » Nỏ nhìn tôi qua gương.

« Bất cứ khi nào cậu sẵn sàng kể. » tôi đáp.

« Okay. » nỏ ngồi lên giường, mắt vẫn còn vương phần trang điểm : « Trevor với mình mới cãi nhau sáng nay. Tụi mình chia tay rồi ! »

« Chúa ơi, sao vậy ? » tôi xót xa.

Nỏ đứng dậy khỏi giường và lại bước đến bàn gương. Nỏ nhìn mình trong gương một hồi rồi lau phần mắt vẫn còn đường kẻ. « Cậu sẽ không tin nổi đâu. » M thốt lên với giọng nhẹ nhàng.

« Nói mình nghe đi. »

« Từ đầu đến cuối ? hay chỉ phần nào cốt yếu thôi ? »

« Sao cũng được. » tôi giục.

« Ừm, tối qua tụi mình đi chơi ở club. Trevor thuê hẳn một phòng VIP. Mà phải nói, đẹp cực kì luôn ấy! mình chưa vào đây lần nào. Rồi Trevor đi vào nhà vệ sinh. Mấy anh bạn aanh ấy mời mình nhảy với nhau một lúc. Khi Trevor trở ra, thấy mình như vậy tự dưng anh í giằng mình ra rồi bảo muốn về nhà.”

“Sao đột nhiên anh í đòi về?”

“Vì anh í là một thằng tồi ích kỉ, vậy đấy!” Nỏ tức tôi túm lấy chiếc lược trên bàn, hai mắt đã lau sạch. “Tóm lại là, mình đã rất vui với đám bạn thân của anh í và chẳng muốn đi chút nào, nhưng mình không muốn phải tranh cãi với Trevor nên quyết định theo anh í về. trên đường về nhà, anh í lại còn nói: “Em nhảy với thằng Jake vui quá ha.” Mình hỏi: “Jake là ai?” Anh bộp luôn: “Caais thằng ôm em

cứng ngắt lúc nhảy chung chứ ai nữa?” Minh bèn đáp: “Em chịu thua anh luôn. Giờ tụi mình đi đâu đây?” Anh í lăm lăm: “Anh chẳng đi đâu hết. tụi mình chẳng đi đâu hết.” thế là cuối cùng mình cũng độp luôn: “Kệ xác anh!”

« Minh vẫn chưa hiểu lắm, » tôi hỏi, « Người trong câu truyện chẳng có tí gì giống Trevor thường ngày cả. »

« Tụi con trai trăm thằng như một vậy đấy, thích hơn thua, thích sở hữu người khác, toàn cợn lỗ mông !

« các cậu xài thuốc lắc phải không ? »

« có gì ghê gớm về chuyện đấy đâu. Minh cũng đâu có ngờ về chuyện cậu cũng dính dáng vào mấy trò tình dục chứ ! »

« Đừng có mà thuyết giáo mình. Cậu cứ như nhân viên phòng chống ma túy không bằng. »

Nhỏ quay sang nhìn tôi, tay vươn ra sau gáy túm gọn mái tóc vàng óng lại rồi buộc kiểu đuôi gà.

« Cậu muốn làm gì thì tùy cậu vậy. » Tôi với lấy một cuốn tạp chí vờ lật chăm chú xem.

« Okay, mình xin lỗi. Nhưng thật lòng, mình muốn thử cảm giác ra sao thôi mà. Cậu nên thử đi cho biết ! »

À há, mình cũng đã có cái cảm giác rất hạnh phúc đấy rồi. » tôi cố tình nhấn mạnh.

« Alex à, mình thật sự không muốn tranh cãi với cậu đâu. Đêm qua có rất nhiều chuyện đã xảy ra. »

Tôi nhìn M chăm chú.

« Tụi mình mua vài viên thuốc rồi nhảy cái bàn rồi thì hơi quậy một chút. A thì, đuổi bắt nhau rồi nhảy nhót, rồi ôm ấp vậy đó. Khi chịu hết nổi, tụi mình lên giường với nhau. Đến sáng nay thức dậy thì thấy cả hai nằm bệt dưới gầm giường, tay mình bị vướng phải cái gì. Mình lật chăn ra thì lọt vào tay mình là một cái quần lót hồng chóc hơi rình ! mình cầm nó lên nhìn đi nhìn lại, rồi đưa trước mặt Trevor, sát vào mặt và mình chửi : « Thằng đều ! » Hấn khựng lại một lát và cố giải thích nó là...của mình ! »

« Ôi trời, nhưng cậu chúa ghét màu hồng mà ! »

« Chính xác. Mình hét vào mặt hắn : « Thằng khốn ! thậm chí anh còn không thèm thay chăn sau khi ngủ với con kia nữa ! » mình ném luôn chiếc quần lót vào đầu hắn ! » nhỏ vừa nói vừa cười « Cậu mà thấy cái bộ dạng hắn lúc đó nhỉ, trông như bức hình của Monica Lewinsky lúc trước tụi mình xem ấy ! cái hình đội mũ beret, cậu nhớ không ? vậy là mình lấy quần áo, vào trong buồng tắm. Gã khốn thì đập rầm rầm vào cửa gọi mình ra giải thích. Công nhận lý lẽ của hắn khá thuyết phục. Vậy mà tối qua, chỉ vì nhảy nhót một tẹo với thằng Jake nào đó, hắn lại nổi đóa lên với mình, tức không cơ chứ ! đúng là kẻ có tội là kẻ cố phân bua mà ! » nhỏ với lấy mẫu nước hoa Dior Addict cuối cùng của tôi, xịt nhẹ rồi bỏ lại thành giường.

« Khi mình ra khỏi phòng tắm thì thấy hấn ngủ lẩn quay bên cạnh cửa. Mình vừa dạng chân bước qua thì hấn thình lình túm lại vừa giữ chặt vừa khóc đòi giải thích tiếp. Mình hét lên bảo hấn buông tay nhưng hấn ngoan cố : « Xin nghe anh một lần thôi ! » mình hăm dọa : « Anh mà không buông tôi đá vào mặt bây giờ ! » Mặt hấn bấy giờ rất thảm : « Vậy em cứ làm vậy đi, M ! » Mình phang hấn một cú vào mặt rồi đi thẳng : « tôi nói thì sẽ làm, tôi không là kẻ chỉ nói suông đâu ! » M nhìn tôi cười cười.

« Ấy da, cậu đáng nể thật ! »

« cậu thấy sao ? »

« Về những gì cậu mới kể ấy à ? » tôi hỏi.

« Cậu có tin được không chứ ? » Nhỏ đứng dậy bật một điều thuốc.

« Đừng hút, mẹ mình lại làm ầm lên bây giờ. »

« Ờ xin lỗi. » nhỏ dập ngay bỏ điều thuốc mới xén một tí vào ví.

« Vậy ai là chủ nhân của chiếc quần lót đó ? »

« Mình không quan tâm. » Nhỏ nhún vai.

« Cậu chắc chứ ? trông cậu có vẻ thực tâm muốn biết thì phải. »

« Vậy cậu nghĩ mình phải làm gì ? đi xét nghiệm ADN chắc ? »

Tôi (dĩ nhiên) lắc đầu : « Đâu có. Vậy giờ cậu sẽ xử trí thế nào ? »

« Lờ hấn và làm bộ không quen biết hấn nữa chứ sao. »

« Mình cá cậu chẳng giả vờ được lâu đâu. »

« Biết là vậy, dù sao tụi mình cũng có thời gian rất vui vẻ. Chúa ơi, đầu tiên là ông bố hám gái, giờ lại là Trevor. Cứ thế này mình chết mất ! »

« Mình rất tiếc. »

« Ủ, giờ mình mệt mỏi quá, » nhỏ rên rỉ, « Mình nằm đây ngủ một lát được không ? mình không muốn về nhà nữa. »

« Sao vậy, bố mẹ cậu về rồi hả ? »

« cả tháng nay mình không gặp họ. Chỉ là mình không muốn trở lại lúc này, mình cô đơn lắm. »

« Được rồi, mình ở đây với cậu mà, » tôi vỗ về M.

Nhỏ nằm xuống, quần lầy chần bông làm gôi rồi ngủ thiếp đi. Tôi ngồi lên ghế, nhìn nhỏ ngủ ngon lành, không khỏi băn khoăn sao nhỏ không muốn về nhà. Tôi luôn nghĩ rằng M thật may mắn vì bố mẹ nhỏ chẳng bao giờ kè kè giám sát. Tự do thật tuyệt vời ! tiếc là nhỏ không nhận ra điều đó thôi.

Kì cục là bố mẹ M vẫn còn hôn thú nhưng M lại bị tách ra khỏi thế giới của họ, trong khi gia đình tôi đã ly dị, nhưng tôi vẫn còn mẹ. Dù rằng bà cứ hay làm tôi bực mình nhưng thật lòng, người quan tâm tôi cũng chỉ có mẹ.

Nghĩ thế, tự động động lực từ đâu thúc giục tôi quay ghế vào bàn học, mở từ đâu thúc giục tôi quay ghế vào bàn học, mở cuốn tiểu thuyết Tolstoy (với trang bìa bị xé hôm trước nay đã được dán lại) và bắt đầu học tiếp.

Chương 26

Sau một tuần rưỡi bị cấm túc (có nghĩa là 9 ngày đó tôi đã phải cư xử đúng mực), cuối cùng thì buổi sáng thứ 6 cũng đến. Tôi thầm mong sẽ được hưởng « ân xá » sớm hơn từ hình phạt bất ngờ và chuyên chế của mẹ. Tôi thực dậy, thay áo quần và vào bếp chuẩn bị Pop-Tart mang đến trường. Đúng lúc đấy, mẹ bước vào : « Tuần này thế nào ? »

« Dạ... » Tôi nhìn mẹ đầy lo lắng, dường như mẹ chuẩn bị gia tăng hình phạt đối với tôi.

« Con sẽ ngoan ngoãn nếu mẹ để con ở nhà một mình chứ ? »

Mẹ đang đùa với tôi chắc ? « Dạ chắc chắn rồi. » tôi gật đầu lia lịa. « Sao thế mẹ ? Mẹ sắp đi đâu à ? »

« Cô Sandy của con mời mẹ xuống San Diego chơi cuối tuần. Sau khi hết giờ làm việc, mẹ sẽ đi ngay và đến Chủ nhật mới về. »

« vâng ạ. » Tôi đáp, cố gắng kìm nén sự phấn khởi.

Mẹ nhìn tôi một cách nghiêm nghị. « Tuần vừa rồi con đã cư xử rất chững chạc. Mẹ sẽ kết thúc hình phạt. Mẹ hy vọng có thể tin tưởng vào con khi mẹ không ở nhà. »

« Vâng, dĩ nhiên rồi mẹ. »

« Tốt lắm. Chúc một ngày tốt lành. Gặp con vào chủ nhật nhé. » Mẹ vào phòng ngủ để thay quần áo đi làm, và tôi thì không thể chờ để thông báo cho M biết tin vui này.

Nhưng tôi không thấy bóng dáng của nhỏ cho đến tận giờ lịch sử khi tất cả thành viên đội cổ vũ tản ra đi gọi cái là « thực địa tinh thần tập thể » gì gì đấy. tôi bước vào phòng, vẫy tay với nhỏ và đi về phía bàn của mình. Sau khi điểm danh, thầy giáo bước về phía bảng và bắt đầu viết những ngày tháng ngẫu

nhiên không liên quan gì đến nhau. Mỗi cái, thầy lại hỏi : « Thời điểm này có sự kiện gì ? »

Mọi người hăm hở tranh nhau xem ai là người trả lời trước tiên. Tôi ngồi im một cục, nhìn lơ đãng lên bảng và chẳng thấy mấy con số đó quen thuộc tí nào. Duy chỉ có một ngày tôi nhớ đó là ngày sinh trên giấy CMND giả mạo của tôi.

Tôi cố gắng tập trung chú ý, thậm chí đã giở sách để tìm câu trả lời, nhưng sự thật là tôi thậm chí còn không biết mình đang học tới chương nào nữa. Một lúc sau thì tôi bỏ cuộc và nằm gục xuống bàn, rồi cứ nằm như thế khi chuông reo hết tiết. Mà thầy giáo cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến. Thầy giao cho chúng tôi một bài luận trước khi ra về, nhưng tôi không phí thời gian chèo đẽ vì tôi biết quá rõ là mình sẽ không sờ vào chúng.

Tôi chờ M ở ngoài cửa lớp. Chúng tôi tiến về bãi đậu xe học sinh. M hỏi : « Cuối tuần này thế nào ? »

« Mình không biết đâu. Mình không có kế hoạch gì cả, nhưng mẹ thì sẽ vắng nhà và mình hết bị phạt cấm túc rồi. »

« Thật không ? »

« Ừ, thật. » tôi đáp.

« Muốn đi L.A không ? » M mở cửa xe và quăng sách vào ghế sau.

« Để làm gì ? »

« Gì chẳng được. » M nói và bẻ lái.

Có điều gì đấy trong lời nói của nhỏ làm tôi nghi nghi, nhưng tôi mệt mỏi với việc bị quản thúc ở nhà rồi. Mặc kệ nỗi nghi ngờ dấy lên trong mình, tôi đồng ý.

Lúc hai đứa đã ở trong trung tâm mua sắm Robertson, M nói « Mình có một kế hoạch thế này. Chúng ta sẽ đi mua sắm một nghỉ. Mình sẽ tiêu sạch số tiền trong tài khoản của chiếc thẻ này và đến cuối tháng, khi hóa đơn được gửi về bố mình chắc ông í sẽ nổi khùng lên, và...mình chỉ việc thông báo với bố là mình đã thấy ông ấy cùng một cô ả tóc đỏ tại khách sạn Bel Air và hỏi ông í định giải quyết việc này thế nào. »

« Ừ, cái đó gọi là tổng tiền. » tôi nói.

« Mình không quan tâm. »

Nhỏ vừa bỏ đồ đạc lên xe vừa cố gắng thuyết phục tôi về ý tưởng vừa rồi. Và khi đã xuôi theo ý nhỏ thì tôi mới cảm thấy tham gia vào kế hoạch này thật không đúng.

Việc của tôi trong phòng thử áo quần chỉ đơn giản là nói « Ôn » hoặc « Không ôn » để việc thử hết đồng quần áo có thể kết thúc nhanh chóng. Nhỏ chỉ quăng tứ tung và đá loạn xạ áo quần xuống sàn nhà khi đã thử xong. Hồi còn làm ở cửa hàng quần áo tôi rất cáu mỗi khi người khác làm vậy và tôi luôn

luôn là người vào phòng để dọn dẹp mớ hỗn độn đó, như bây giờ vậy.

M đang thử một chiếc quần jeans may vải bông chéo trông hay cực. « Đây, cậu thử xem. Cậu mặc chắc hợp. » M nói và cười quăng qua tôi.

Tôi kéo nó lên khỏi hông và kéo khóa. Tuyệt, thật vừa vặn, bó sát, lưng thấp. Tuyệt quá đi mất, nhưng chỉ có điều giá nó hơn cả tiền lương hai tuần làm thêm của tôi. Chắc chắn tôi không có khả năng mua rồi. Tôi đưa lại cho M, và nghĩ làm sao có thể sống ở miền Nam California khi mà bạn nghèo khó được chứ. Thực sự là một nơi rơm đời toàn các mình tinh mần bạc tuyệt vọng điên cuồng lôi kéo sự chú ý của người khác và nếu bạn sống ở đây, bạn buộc phải cố gắng chạy đua cho kịp bạn bè. Đôi khi, tôi ước mình không mấy may bạn tâm đến mấy chuyện vặt vãnh này, nhưng biết làm sao được, tôi sống ở đây mà.

Tôi giúp nhỏ mang hết túi xách ra xe. Nhỏ đưa cho tôi chiếc quần jeans khi nãy và nói : « Đây, nó thực sự hợp với cậu hơn mình. »

Tôi cầm lấy chiếc túi : « Mình không thể nhận đồ của cậu được. »

« Nhưng nó đâu phải là của mình, của bố mình đấy chứ. cầm lấy đi. »

« Nhưng nếu ông ấy biết thì sao ? »

« Trời ạ, ông ấy sẽ không biết đâu. Cậu thật là gà mờ. Thoải mái đi, ông ấy sẽ không bao giờ biết. Thêm vào đó, bố cũng không muốn có rắc rối với mình vào thời điểm này đâu. » Nhỏ sập cửa, khởi động máy và hòa vào dòng xe cộ.

Chúng tôi lái xe vòng vòng và cố gắng nghĩ xem sẽ làm gì kế tiếp cho đến khi thấy bảng hiệu của tiệm Java Daza và quyết định rẽ vào. Một quán cà phê thật xinh có quầy bar đứng độc lập hẳn ra. Lập cuối cùng đến đây, chúng tôi thấy Brad và Jen mặc áo cộc, quaaafnthurngj ngồi uống trà đóng chai.

M gọi cà phê cho nhỏ trước. Tôi ghét phải thừa nhận điều này nhưng nhỏ thực sự là một người sành cà phê ở California. Bạn biết tôi muốn nói gì không ? như thế này nè : « Làm ơn cho em một latte, sữa ít hơn 2%, bột kem không béo. Em sẽ tự bỏ đường. Chị vui lòng cho em một ít đường bỏ vào một tách nhỏ. » Khi M gọi xong thức uống của mình, tôi có cảm giác như một ngày đã trôi qua. Dén sophieen mình tôi chỉ gọi : « Cho em một latte, béo và đắng. » thế đấy.

Chúng tôi ngồi đấy, tôi khuấy bột trong cốc của M thì ngồi đếm mấy viên đường rồi mới bỏ vào cốc. Chắc lại tính lượng calories, thần số học hay phong thủy gì đó. Tôi không nhớ, chỉ là thói quen của nhỏ.

Tôi không để ý có hai chàng trai dễ thương ở bàn bên kia. Tôi biết họ đang nhìn chúng tôi nhưng lại ra vẻ không để ý. Okay, có thể tôi đang nhìn cô đấy nhưng nếu cô không nhìn lại tôi thì cũng chẳng sao vì tôi hoàn toàn tự tin và tôi có đủ con gái chết mê chết mệt tôi tôi. Kiểu vậy đó.

Tôi quay đi hướng khác và bắt đầu nhăm nháp cà phê. Nếu họ muốn bắt chuyện thì họ sẽ tự khắc tìm

chúng tôi. hai phút sau, tôi nghe giọng một người nói « Chào hai em. Anh là Guy. »

Tôi ngược lên nhìn, một trong hai người họ đang giờ tay chờ chúng tôi bắt.

Tôi bắt tay anh ta và noios : « Chào anh. Em là Alex, và đây là M. »

M nhìn về bàn đằng kia và nói « Anh bạn anh thì sao ? »

Guy cười và vẫy anh bạn kia lại. Chúng tôi sắp xếp bàn ghế để ngồi cùng nhau.

« Chuyện của hai anh là sao ? » M hỏi Mark – bạn của Guy, khi chúng tôi đã yên vị.

Anh ta chỉ khẽ nhún vai và nói : « Ừm, tụi anh vừa mới... »

« Không, không phải chuyện đó, ý em muốn hỏi là hai anh đang làm gì ? »

Mark quay sang nhìn Guy và tiếp : « cả hai vừa tốt nghiệp xong. »

« Thật à ? » M hỏi với vẻ thích thú : « Vậy hai anh học ngành gì ? »

« Hai tụi anh đều tốt nghiệp ngành kinh tế, và anh sắp sửa học luật. » Mark cười.

« Hmm. » M nói : « Có lẽ anh nên cho em danh thiếp. Em có cảm giác rằng một ngày nào đó mình sẽ cần một luật sư giỏi. » M cười và tựa vào Mark. Anh chàng cười toe sung sướng như thể và trúng độc đắc.

« Còn hai em thì sao ? » Mark hỏi và dựa gần hơn vào M.

M nhìn sang tôi và nói: “Alex và em sắp tốt nghiệp và tụi em đang dự định là một chuyến du lịch để ăn mừng.”

“Du lịch?”

“Vâng tụi em có dự định đi châu Âu trong vòng ba tuần.”

“tụi em định đi những nước nào?” Guy nhìn tôi, nhưng tôi không biết gì về cái kế hoạch quỷ quái này đâu. Tôi nhìn sang M.

“Tụi em cứ đi theo tuyến đường sắt xuyên châu Âu ấy rồi có gì thì thưởng thức nấy... có lẽ tụi em sẽ kết thúc chuyến đi ở Hy Lạp hoặc đâu đấy. chắc mất cả mùa hè, hoặc lâu hơn cũng nên.”

“Chà nghe đã thật.”

Tôi thấy Guy đang cười với mình và tôi thất tệ khi nói dối, nhưng “phóng lao thì phải theo lao” thôi. Tôi cười lại với Guy và gật đầu đáp: “thật là thích phải không? Em không thể chờ đến lúc đấy được.”

Khi chúng tôi dùng cà phê xong thì Guy nói: “Anh nghe thông báo sẽ có một bữa tiệc ở Brentwood, nếu hai tụi em muốn đi hoặc nếu hai người có việc gì bận anh sẽ để địa chỉ lại tụi em dần sau và mình gặp nhau ở đó. sẽ có một ban nhạc chơi ở đó, nên buổi tiệc sẽ kéo dài, chắc khá muộn đấy.”

Tôi muốn tham gia buổi tiệc đấy. tôi nghĩ sẽ có nhiều chuyện hay ho và Guy thì thực sự dễ thương nữa. nhưng M lại nói: “Ồ, nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ. Nhưng tụi em đã có kế hoạch rồi. có lẽ để dịp khác vậy.”

Chúng tôi trao đổi số điện thoại và chào tạm biệt nhau. Khi đã yên vị trong xe, tôi hỏi M: “Kế hoạch gì của bọn mình vậy?”

M nhìn tôi nói: “Đừng nói với mình là cậu muốn đến dự buổi tiệc vợ vẫn ở Brentwood nhé!”

“Làm sao cậu biết nó vợ vẫn cơ chứ?” tôi hỏi.

“Thôi làm ơn đi, nó chắc chắn hẳn là một bữa tiệc dở người toàn lũ sinh viên say xỉn.”

“Mình lại nghĩ buổi tiệc sẽ thú vị, và dễ thương nữa.”

“Mình thì nghĩ nó gàn dở, toàn dân một sách. Mình có nhiều chuyện thú vị hơn cho cậu.”

“Chuyện gì cơ?” tôi nhìn nhỏ hỏi.

Nhưng nhỏ chỉ nhìn tôi và cười.

Chết tiệt. ngay lúc ở bãi đỗ xe ở trường, tôi đã biết ngay nhỏ có kế hoạch gì đấy lúc nhỏ cố làm ra vẻ nổi hứng bất chợt muốn đến đây. Nhìn xem nào, M có một kế hoạch, và bây giờ, dù muốn không thì tôi cũng nằm trong dự tính của nhỏ.

Chương 27

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lặng im nghe mấy đĩa nhạc mới. sở dĩ phải ngồi im vậy vì bao lần tôi hỏi đi hỏi lại M: “Tụi mình đang đi đâu đây?” chỉ nhận được câu trả lời: “Rồi cậu sẽ biết!”

Khi M cho xe vào chỗ đậu, không phải ngạc nhiên nữa mà tôi thực sự sững sốt hỏi nhỏ: “Tại sao tụi mình lại tới đây?”

Nhỏ nhìn tôi rồi nói: “Anh í mời tụi mình!”

“Tại sao? Mới hôm bữa mình nghe hai người chia tay nhau rồi mà?”

“tụi mình làm lành rồi!” nhỏ cười hì hì.

“Sao nhanh dữ vậy? Bao giờ?” tôi không nén nổi sự tò mò.

“Đêm trước, qua điện thoại. trông bạn kia, đừng nhìn mình như vậy. dù sao mình cũng thích anh í thật lòng mà!”

“Chớ còn cái quần xi-lip hồng hôm bữa rồi vụ đá nhau nữa?”

Nhỏ hấp háy mắt, rút chìa khóa ra: “Thôi nào, cậu nói đấm đá nặng nề quá. Yêu giận hờn là chuyện thường mà. Còn cái quần lót đấy chẳng qua đầu đấy lọt vào nhà anh í. Anh í đã khóc lóc xin lỗi và làm mình thật sự xúc động. chẳng qua khi đấy mình làm dữ quá thôi.”

M nhìn tôi bằng con mắt sốt ruột: “Nhà anh í có nhiều nữ giúp việc lắm, rồi khách tới ngủ lại cũng nhiều mà. Với lại đấy là nhà của bố mẹ anh í.”

“Như vậy đâu phải câu trả lời cho vụ này đây?”

“Mấy người giúp việc giặt tắm ra giường, và phơi chung với đồ ngủ của họ. một cái quần lót vướng vào trong chăn và cuối cùng nằm yên ở đấy tới khi mình thấy. đấy là lý do tại sao mãi đến sáng hôm sau mình mới tìm thấy nó. Đêm ngủ thì nó mới rơi từ chăn ra mà.”

Nhỏ cười cười nhìn tôi. thật lòng tôi không hiểu nổi nhỏ có thể dễ dàng tin được câu chuyện (hoàn toàn bịa đặt) đấy. tôi lắc đầu từ chối rồi vào trong với nhỏ.

M mở cửa bước ra rồi dừng lại, lờ mờ nhìn tôi. tôi lờ tịt đi ngồi kiên quyết không chịu ra ngoài. Nhỏ dịu giọng hỏi: “Cậu vào với mình chứ?”

Trông nhỏ đang hết sức sốt ruột để vào ngay với Trevor và tỏ ra rất khó chịu với tôi. điều này làm tôi khó xử kinh khủng. giả sử như có Connor ở đấy nữa thì sao? Cuối cùng, tôi vẫn kiên quyết: “Không cậu vào một mình đi. Mình hông vào được, nhờ có Connor thì ngại lắm!”

“Dĩ nhiên Connor đang ở đây!”

“Cái gì? Trời đất sao cậu không nói gì với mình?”

Nhỏ tựa tay vào cửa xe, nói: “Anh í biết tụi mình sẽ tới. anh í muốn gặp cậu. cả mình tin chắc cậu cũng thiết tha gặp lại anh í lắm rồi. đừng có giấu mình, cậu rất muốn gặp lại Connor!”

“Anh í... anh í muốn gặp mình á?” tôi ngơ ngác hỏi, không tin nổi vào tai mình.

“Ừ!”

“Sao cậu biết?”

“Trevor nói.”

“Nêu vậy, sao anh ý không thèm gọi cho mình lấy một cuộc điện thoại?”

Trông M đã mất hết kiên nhẫn lắm rồi, nhỏ cúi người xuống nói gay gắt: “Mình làm sao biết được mau ra đây đi! Đây chính là cơ hội cho cậu hỏi trực tiếp anh í!”

Tôi liếc xéo nhỏ một phát rồi kéo gương chiếu hậu gần lại, sốt sắng sửa sang khuôn mặt cho dễ nhìn một chút: “Được rồi, trông cậu như thể ăn tươi nuốt sống mình không bằng!”

“Nếu không làm vậy chắc gì cậu chịu vào. Nhanh điiii!” Nhỏ không kiềm chế được vỗ 2 tay vào nhau: “Hôm nay sẽ tuyệt vời lắm đây. tin mình đi!”

Nói rồi, nhỏ đi thẳng vào trong nhà Trevor. Tôi lập cập mở cửa xe lөө đөө chạy theo sau.

Trevor mở cửa và ôm chầm lấy M. nhìn thấy tôi, anh ta cười đầy ngụ ý: “Connor mới ra tập hóa mua ít đồ. Nó về giờ đây!”

Nhưng tôi lại nghĩ khác: chắc chắn anh ấy không thèm gặp tôi mới viện cớ như vậy. hẳn là anh ấy cũng bất ngờ khi Trevor đường đột thông báo tôi sẽ đến.

Trevor vào bếp pha nước uống cho tụi tôi. m và tôi đi thẳng vào phòng khách có bàn bi-a ở giữa. tôi ngồi lọt thỏm vào chiếc nệm ngồi trong khi M sục sạo chồng đĩa cao ngất ngưỡng của Trevor, tìm xem cái nào để nghe với nhỏ.

Tôi chợt nhớ ra một điều và hỏi thăm M: “Bố mẹ anh Trevor có ở nhà không?”

“Không, mắc gì cậu phải thì thà thì thào vậy?” nhỏ ngạc nhiên hỏi, lấy chiếc đĩa Oasis ra ngắm nghía.

“Lỡ bố mẹ anh ở đây nghe thấy được thì kì lắm.” tôi lí nhí

“Yên tâm đi, không có đây đâu.” Nhỏ nói rồi đặt chiếc đĩa lại lên chồng đĩa cao ngất. “Họ y hệt bố mẹ mình, vắng nhà liên miên.”

“Có thể lắm chứ.” Tôi trêu. “Trông hai người giống y hệt nhau còn gì?”

“Chẳng qua là tụi mình tóc vàng như nhau thôi.” Nhỏ nổi quạu. “Ăn nói tử tế nào!”

Vừa lúc đó Trevor đi vào, tay khệ nệ ôm sáu chai bia bự, con M sau một hồi suy nghĩ quyết định nghe CD Hendrix. Vẫn chưa có dấu hiệu gì là Connor đã hoặc sẽ lại xuất hiện, tôi bắt đầu thấy lo lắng và bực bội nhỏ M kinh khủng. tôi túm lấy chai bia rồi bỏ hai người lại, đi ra hành lang.

Vừa mới xuống bậc thang, tôi nghe tiếng Trevor hỏi thăm: “Con bé bực gì vậy em?”

Thay vì tìm cách trấn an tôi, M dừng dưng: “Ai mà biết được?”

Tôi đi ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế gấp cạnh bể bơi. Nơi này thật là yên tĩnh. Tôi nhắm mắt thả cho những ý nghĩ trôi bồng nhớ lại giaacsmow ngày hôm qua. Tôi nhảy tồm xuống nước mà quên chưa định

chiều sâu của hồ. người tôi chột phồng to ú na ú nong rồi chìm lỉm xuống nước. xung quanh rất rõ nét nhưng ngay trước mặt tôi, một khoảng tối đen đặc quánh. Tôi hoàn toàn mất phương hướng. tôi biết có thể quay ngược lại bất cứ lúc nào và hoàn toàn có thể bơi ra chỗ sáng kia nhưng rồi tôi khựng lại chăm chú nhìn vào màn tối. một nỗi tò mò xâm chiếm lấy tôi khiến tôi thiết tha muốn biết đằng sau bóng tối đầy ẩn chứa điều gì. Khi tỉnh giấc, tôi có cảm giác sẽ sớm thôi, và mọi thứ sẽ không như trước nữa.

Rồi hình như ai đó tiến lại gần đứng đằng sau, bóng hắt vào mặt tôi, mùi nắng vẫn còn vương trên cơ thể. “Alex, dậy đi nào!” Là Connor! Tôi choàng tỉnh dậy. Connor đang đứng ngay trước mặt. Bụng tôi tự động nhói lên một chút. Trông anh vẫn đẹp trai làm sao. “M với Trevor đi đâu rồi em?” anh hỏi.

Tôi nhìn vào mắt Connor. Chỉ một giây thôi, không dám nhìn lâu vì sợ phải gọi lên một cảm giác tôi đã cố gắng kìm nén. “Ở trong nhà, chỗ bàn bi-a và nghe nhạc Hendrix.” Tôi lập bập đáp.

“Anh vào đây rồi nhưng chẳng thấy ai hết.”

Tôi nhún vai: “Vậy thì em không biết. có khi bọn họ lên lầu?”

“Anh ngồi với em được không?” Anh kéo một chiếc ghế lại , ngồi sát cạnh tôi rồi nhìn lên bầu trời. ráng chiều đang đổ bóng: “Đẹp nhỉ?” tay anh chỉ lên đám mây ngũ sắc.

Tôi ngược nhìn nhưng vệt hồng, cam và tím. Trông chúng chẳng ra hình thù gì đẹp đẽ. Trong đầu tôi lúc này chỉ ửng tượng lại đêm ngủ với Connor và tự động tôi cảm thấy cực kì căng thẳng. bây giờ để nói chuyện bình thường cũng khó khăn làm sao.

Anh quay sang tôi và nhẹ nhàng nói: “Anh rất tiếc về buổi sáng hôm đấy.”

Tôi nhún vai, quay sang chỗ khác. Tôi nhìn chân trời ở phía xa xa.

“Anh nhớ em đỗ xe lại quán Harry’s. rồi sao em đi về” Taxi à?”

Tôi bẻ các đốt ngón tay, nhìn thẳng vào anh ấy. “Em đi xe buýt.”

“Em đùa đấy à?” Connor thốt lên đầy kinh ngạc.

“Em đùa làm gì?” tôi nói “Mà... mà cũng không tệ lắm.”

“Anh xin lỗi.”

“Xin lỗi?” tôi quan sát Connor, cố gắng tìm ra chút thành thật khi anh nói những lời như vậy.

“Ừ, thật lòng đấy.” Connor đưa tay vuốt tóc, trông hơi căng thẳng.

“Đáng ra anh nên nói điều này hôm ở nhà hàng sushi.”

“anh biết.” anh gật đầu.

Tôi thở nhẹ, tay vẫn không ngừng bẻ khớp. “Không sao đâu. Quên nó đi nhé? Được chứ? Em chẳng để tâm làm gì.” Tôi lại tiếp tục nhìn lên bầu trời, tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Một lúc sau, Connor mới bắt chuyện tiếp: “Vậy giờ em làm gì rồi?”

Tôi hít một hơi sâu, tỏ ra thành thật: “Chẳng gì cả, đi học và đi làm.”

“Em làm ở đâu?”

“Ở cửa hàng bách hóa. Được gần hai năm rồi.”

“Công việc vui chứ?” anh hỏi.

“cũng ổn. mức lương tạm được với một đứa vị thành niên như em.” anh có vẻ lo lắng khi hỏi làm tôi phải bật cười.

“Bao giờ em tốt nghiệp?”

Tôi chỉ mỉm cười đáp: “Chóng tôi, vài tuần nữa.”

“Rồi em định thế nào?”

Tôi nhìn ra phía xa, mặt trời từ từ khuất dạng. tôi tự thấy thật kì khôi làm sao khi chúng tôi lại có kiểu hỏi han này sau chừng ấy chuyện. “Nói thật em cũng chưa biết phải làm thế nào nữa.”

“Em không định học lên đại học à?”

“Không ạ. Chuyện đấy không dành cho em.”

“Em có thể mà. Ít nhất còn có... sao nhĩ, cao đẳng cộng đồng ấy?”

Tôi gật đầu hơi ngạc nhiên: “Trời, anh nói chuyện y hệt bà cô Gross tư vấn hướng nghiệp của em.”

“Bà ấy sáng suốt đấy chứ.” Connor nở nụ cười thật hiền.

“Vâng thật thông thái với chiếc quần vải nilon và đôi giày cách điệu quá mức.”

“Vậy là một người phụ nữ thông thái bất lực về thời trang.”

“Có thể là như vậy nhĩ!” tôi đổi tư thế, đưa tay ra sau cổ.

“Tối nay em định làm gì chưa?”

“Em chưa biết.” tôi lắc đầu.

“Em muốn đi đâu đấy không?”

Tôi thận trọng hỏi lại: “Đi đâu cơ?”

“Tùy em. Ăn tối, đi xem phim, đâu đấy nữa thì chưa biết.”

“Nhưng còn M với Trevor thì sao?”

“anh cá tụi nó đi đâu mất dạng rồi cũng nên.” Anh cười cười.

“Dễ vậy quá!” Tôi gật đầu. chúa ơi tôi không tài nào tin được M. và để chắc chắn, tôi thú nhận với Connor: “Em phải nói với anh là em hoàn toàn không biết trước phải tới đây. Giờ thì em bị bỏ lại và em không biết về nhà bằng cách nào.”

Connor nhìn tôi ái ngại hỏi: “Em thấy không thoải mái à, anh chở em về nhé?”

Tôi lắc đầu ngay: “Không, không, nó cũng không xa lắm. với lại nếu phải về em cũng biết lộ trình xe buýt rồi.”

“Chắc chắn anh sẽ không để em đi bằng thứ đấy đâu!”

Ngay lúc đó, Connor nắm lấy tay tôi. tôi chưa dám nghĩ điều này sẽ (lại) xảy ra, nhưng tôi siết từng ngón chặt hơn. Giờ thì tôi chắc chắn rằng một tuần rưỡi tôi bắt mình phải quên được Connor đã thành công cốc.

Khuôn mặt Connor gần hơn bao giờ hết, anh thào thì vào tai tôi: “Anh rất vui khi em tới đây. Anh biết tụi em sẽ đến nhưng không nghĩ em bị lừa tới đây. Anh cứ sợ em chẳng thèm gặp anh nữa.”

Anh siết chặt tay hơn nữa, sự nồng nhiệt này làm tôi điên đảo cả lên. Nhưng nhớ đến hôm trước lần anh ấy khiến tôi cảm thấy hết sức tồi tệ, tôi thôi không... điên đảo nữa. tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy và cố gắng hết sức để thốt nên lời: “Đúng, em cũng đã từng nghĩ vậy!”

Connor hơi ngạc nhiên, gãi gãi đầu rồi cười với tôi: “Dù sao, cảm ơn em đã thành thật với anh.”

Tôi đáp: “Dạ để đổi vị cho lần trước mà.” Không phải rồi, lần này tôi cũng lại nói xạo với chính mình thôi. Vì sự thật là tôi đã muốn gặp lại Connor siết bao trong mấy ngày trời rỗng rã đó!

Chúng tôi đi vào trong nhà. Trong khi đợi Connor lấy bia, tôi vào phòng tắm. thật tình, căn nhà lớn đã man vậy mà chẳng tìm thấy phòng tắm ở đâu, bực cả mình! Tôi bèn xuống tầng dưới.

Tôi nhìn bóng mình trong gương, vẫn hoang mang chưa biết nên làm gì. Tôi không thể phủ nhận những cảm xúc tôi dành cho anh ấy. thậm chí tôi còn không biết thật nguy hiểm nếu tiếp tục giữ những tình cảm này. Thì là, tôi đã phải mất tròn chín ngày để thôi nghĩ về anh ấy, rồi anh lại xuất hiện và lập tức buổi sáng tệ hại hôm ấy lại hiện về thật rõ.

Nhưng... nếu anh ấy thực lòng hối tiếc thì sao? Giả sử như lúc thiếu tôi, anh đã nhớ tôi da diết, đã đợi mòn mỏi mong được quay về với tôi? (dĩ nhiên rồi!) Mặc dù anh ấy không nói ra mấy câu đấy nhưng chẳng phải anh ấy đã tỏ ra rất vui khi gặp lại tôi còn gì.

Tôi mở túi xách tìm thời son và chu môi lại để tô lại viền. điều tôi muốn làm bây giờ nhất là thắng được cảm dỗ của Connor để banawgf bất cứ giá nào ra khỏi đây cách nhẹ nhàng, trong sáng. M và Trevor đã biến mất dạng và sẽ không an toàn cho lắm nếu tôi ở lại nơi này một mình với Connor. Điều cốt yếu là vậy. chỉ cần ra khỏi đây và cố gắng kiềm chế mình! Tôi nhìn bóng mình trong gương lần cuối, hạ quyết tâm và vặn cửa bước ra.

Đi ngang qua hành lang, tôi nghe thấy tiếng nhạc du dương phát ra từ căn phòng nào đấy, chợt nghĩ có ai ở trong. Tôi tiến gần lại và bước vào. Thật không thể tin được, Trevor đang ngồi dựa vào tường kỉ! M ở ngay gần đó, dưới gầm bàn, đang trần nửa người và hít ma túy! Tôi đứng sững như trời trồng, chết lặng. khi làn khói tan dần, M kéo Trevor lại hỏi: “Còn nữa không cưng?” và khi nhìn thấy tôi. “Lạy Chúa tôi, Alex!” nhỏ hét lên.

Tôi lập tức đi tìm Connor. Vừa thấy anh ấy đang nốc cạn bia, tôi chạy lại đứng đối diện và hỗn hển nói, hầu như không kịp thở: “Đi thôi anh. Ra khỏi đây ngay.”

Anh ấy nhìn tôi lo lắng: “Em không sao chứ?”

“Em không sao cả. nhưng phải đi ngay thôi.”

“Được thôi.” Connor đặt cổ bia xuống bàn. “Em muốn đi đâu?”

“Đâu cũng được, bất cứ nơi nào anh muốn!”

Chương 28

Chúng tôi xem phim và sau đó mua một chiếc pixa cùng một lốc sáu lon bia và mang tất cả về nhà Connor. Phải ăn trong phòng khách vì chẳng còn bàn nào trống ở trong nhà ăn. Chúng tôi trên sàn, đầu gối chạm nhẹ, một cảm giác tuyệt vời, thật dễ chịu và nhẹ nhàng, trong sáng.

Connor bỏ bản thu demo của đĩa CD mà anh muốn tôi nghe. Sau hai bài, anh nhìn tôi hỏi: “Em nghĩ sao?”

Tôi đưa tay che miệng vì đang bận nhai pizza, rồi tôi đáp: “Họ hát tốt. ai vậy anh?”

“Một ban nhạc garage (1) ở Liverpool.”

“Ôi, ý anh là họ như kiểu The Beatles ấy hả?” tôi hỏi.

“Được thế thì tốt.” anh hóp một ngụm bia và dùng mu bàn tay chùi mép. “Em biết không, lâu lắm rồi anh mới nghe một bản nhạc tươi tắn độc đáo như vậy.”

Tôi hưởng ứng: “Vâng, họ rất tuyệt.”

“Rất sán lạn.” Connor gật đầu. “Anh hi vọng có thể ký hợp đồng với họ.”

Anh uống thêm nốt ngụm bia nữa và nhìn tôi đầy si mê. Bụng tôi lại thối lại kỳ quặc. tôi chẳng biết phải làm gì nữa. đã tự hứa với lòng sẽ giữ cho mọi chuyện ở mức bình thường nhưng dường như thực hiện thật không dễ chút nào khi mà anh lại đang nhìn tôi như vậy.

Connor dịch gần hơn, choàng tay qua người tôi và nói: “Anh xin lỗi vì đã để mọi chuyện lộn xộn như vậy.”

Rồi anh hôn lên tóc tôi, bên trên tai một chút.

Tôi gật đầu, cười nhẹ và nói: “Vâng, em cũng rất tiếc.” rồi tooinhinf anh và biết cơ hội của mình đang đến rằng tôi không có gì để mất. tôi hỏi: “Còn Sam thì sao?”

(1)garage: tên gọi một loại nhạc rock của các ban nhạc nghiệp dư tập ở garage.

Anh chăm chú nhìn tôi hỏi: “Cố ấy thì sao?”

Tôi tiếp tục: “Hai người có đang cặp bồ với nhau không?”

“Tại sao em lại hỏi vậy?” anh dịch ra nhìn tôi lạ lẫm.

Và tôi nhận ra mình chẳng thể giải thích vì sao lại có những cái nhìn đầy ngụ ý tàn sô phát sóng chỉ có giữa bọn con gái với nhau mà bọn con trai chẳng khi nào hiểu nổi. mà thực ra hình như tôi cũng chưa thấy chứng cứ gì cụ thể nên thành ra, cuối cùng, tôi nói: “Em không biết nữa, chắc em đã tưởng...”

“Tụi anh không hẹn hò với nhau. Cô ấy làm việc cho anh. Thế thôi.” Anh lắc đầu và nghiêm nghị nhìn tôi.

“Tốt thôi.” Tôi nói, nhưng vẫn không chắc mình có thể tin Connor không.

Rồi anh dịch lại gần tôi và lần này thì hôn lên môi tôi. ban đầu thì dịu dàng và rồi càng lúc càng nồng nhiệt. tôi cảm nhận vòng tay ấm áp của anh siết chặt lấy tôi, tôi thấy mình đáp lại nụ hôn của anh, toàn cơ thể của anh. Rồi Connor đặt tay lên ngực tôi và tôi lại cảm thấy mình như tan ra lần nữa, nhưng có điều, lần này, tôi cảm nhận rõ sự khác biệt, bởi vì không còn sự dối trá nào giữa chúng tôi nữa.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy thấy mình chỉ có một mình. Vẫn còn ngái ngủ, tôi với tay qua tìm Connor

đề được ôm anh nhưng Connor không có ở đó, và chần thì đã lạnh như thể anh đã rời khỏi giường được một lúc lâu.

Tôi trèo khỏi giường và nhặt áo của Connor dưới sàn để che trước ngực và đi tìm anh ấy.

Tôi thấy anh đang ở trong phòng khách, cổ kẹp điện thoại, tay thì nhét đồ vào chiếc cặp trên bàn uống cà phê.

“Anh.” Tôi vẫn đứng im tại chỗ.

Connor quay lại, mỉm cười và vẫy tay chỉ vào điện thoại. sau đó anh giờ nhón tay trở lên ám chỉ “Chờ anh một phút.”

Tôi quay vào nhà bếp, tự pha cho mình một tách cà phê và sồn gai ổng khi nghe Connor nói: “Okay Sam, 6h, đừng tới muộn nhé!”

Anh ấy nói “Sam”. Tại sao anh ấy lại đang nói chuyện với Sam? Tôi tựa đầu vào cửa mong nghe thêm được gì đó nhưng Connor đã cúp máy. Tôi cố xua những ý nghĩ đẩy ra khỏi đầu bởi vì đêm hôm qua anh ấy đã nói không có chuyện gì xảy ra giữa hai người họ. tôi nghĩ chắc chỉ là công việc. và nếu chúng tôi tiếp tục thì tôi phải học cách tin tưởng anh ấy, cũng giống như tôi muốn anh ấy tin mình sau tất cả những lời nói dối trước kia.

Connor bước đến bên tôi nói: “Chào em buổi sáng,” và vòng tay ôm lấy tôi, đặt một nụ hôn nhẹ vào sau gáy. Tooingar người vào anh, anh tỏ vẻ rất thích thú. Ngay lúc này, tôi nghĩ mình thật may mắn vì mẹ đi vắng và hôm nay chỉ mới là thứ Bảy, tôi có thể đi chơi với anh ấy cho đến tối Chủ Nhật. và tôi cũng chẳng phiền chui lại vào giường nằm ườn cả ngày hôm nay. Connor nói: “Tại sao em không tắm nhỉ? Trong khi đó anh sẽ nấu một bữa điểm tâm kiểu Mỹ thật lớn cho em. Sau đấy, anh sẽ đưa em về.”

Chương 29

Bữa sáng kiểu Mỹ theo phong-cách-Anh trông thật bắt mắt: thịt heo xông khói, trứng, bánh mí nướng, nước ép trái cây, cà phê và nếu thích thì sẵn ngũ cốc nữa. (Mà như tôi biết thì cả nước Mĩ này chỉ ăn điểm tâm mỗi bánh quy Poptarts thôi mà!) Chúng tooiddi một đoàn đường dài và nên thơ để về đến nhà tôi, rồi xuống bờ biển Newport Beach dạo mát và ăn sữa chua đông lạnh. Rồi nắm tay nhau đi dạo cho đến cuối bến tàu. Chúng tôi nói chàu nghe rất nhiều điều. những chuyện trước giờ tôi hay giấu nay được bộc bạch tất cả. bỗng dưng tôi thấy mình gần gũi hơn với anh ấy hawnrleen. Một cảm giác rất hân hoan phấn khích bỗng dưng dâng lên trong người. từ khi Connor quay lại, cuộc đời tôi lại đẹp như một bức tranh.

Khi anh chở tôi đến bãi đậu xe của trường, chỉ còn duy nhất xe của tôi chổng chơ ở đó.

“Xe của em phải không?” Không cần đợi câu trả lời của tôi, anh chạy xe đến.

“Dạ” tôi tỏ ra bận rộn, quay sang loay hoay tìm cái ví mình nhưng thực tâm đang bối rối chưa biết phải làm gì.

“Anh thích Karmann Ghia lắm. bọn anh chơi cũng khá hay ha!”

“Em nghe cũng được.” tôi cười gượng.

“Ồ, tới trường em rồi nè, phải không?” Connor nhìn vào ngôi trường trước mặt trầm trồ khen, nhưng thật ra nếu đang là học sinh trong trường thì bạn phải nhìn đến phát ngán cái sân tennis xấu xí với thêm mấy biểu tượng góms ghiecs của trường sơn khắp phòng thể dục.

“Đến đây là được rồi anh ạ.” Tôi nhắc Connor.

Anh chồm đến ôm lấy tôi. cảm giác ấm áp lại tràn ngập trong lồng ngực khiến tôi ngạt thở. Mùi cơ thể Connor vẫn vút nơi bờ tóc tôi. khi hai bờ vai siết lại gần nhau tôi nghe như cả hai con tim đang cùng một nhịp đập thốn thức. cái ôm như dài cả thế kỉ. khi anh buông ra, tôi vẫn còn mê mẩn choáng váng. Connor nhìn đồng hồ rồi nói:

“Anh phải đi rồi. chuyến bay của tụi anh phải khởi hành sớm.”

“Gì kia??” tôi điếng người, tròn tròn mắt nhìn connor nhưng nhìn thái độ bình thản của anh ấy, tôi hơi chột dạ. anh ấy có đề cập đến chuyến bay gì với tôi bao giờ đâu? Hay đây là điều ngạc nhiên mới anh dành cho tôi? giống như trên phim, anh ấy sẽ bế tôi đến một bến bờ tình yêu nào đấy, bỏ lại sau lưng là gia đình, trường học và hai đứa sẽ sống hạnh phúc đến cuối đời chẳng?

Nhưng rồi thái độ không tự nhiên của Connor kéo tuột mọi suy nghĩ của tôi xuống: “Mai anh đi London rồi!”

Tôi ngây người, nguồn thông tin quá bất ngờ và trong giây lát tôi chưa kịp tiếp nhận. tôi nên nói gì với anh đây, phải nói cái gì bây giờ?

“Đừng nhìn anh với anh smawts như vậy, Alex à, anh đã báo cho em từ trước rồi mà.” Anh ngập ngừng nói.

“Anh đã nói rồi à?” tôi lắp bắp lắp lại, nhìn khuôn mặt anh không có vẻ gì là anh-đang-nói-dối cả.

“Ừ. Đáng lý ra anh phải về từ tuần trước rồi nhưng hoãn đến giờ.”

Tôi từ từ nhớ ra. Phải rồi, ở quán Harry’s hôm bữa anh có đề cập đến việc phải trở về Anh. Nhưng thời điểm đó, nó chưa thực sự là mối đe dọa cho tình cảm của chúng tôi. tôi phát hiện ra anh nói “Chuyến bay của tụi anh” thay vì chỉ là “của anh” nghĩa là không chỉ có một mình Connor trở về. tôi hít một hơi hỏi: “Anh đi với ai?”

Connor trả lời, tránh ánh mắt tôi: “Là Sam. Anh đi cùng Sam.”

Tôi không tin vào tai mình nữa. sự thật không sấm tín. Sam, chị ta đi về cùng Connor và cái cách anh nói cứ như thể hai người chỉ tình cờ đi cùng chuyến bay ấy. tôi vẫn muốn xác minh lại lần nữa: “Hai người sẽ về London cùng một lần ă? Sao lại là với anh?”

“Đúng. Nhưng... không như em nghĩ đâu. Cô ấy làm việc cho công ty anh. Cô ấy là thư kí của anhmaf. Tuijanh về vì công việc thôi.”

Anh nhoen miệng cười, tỏ ra hết sức thành thực. tôi đứng đực ra \, bặm môi và nhìn ra xa. Ước gì tôi có thể tin câu chuyện giám đốc – thư kí này, nhưng tôi không dần đến mức tin mỗi quan hệ này chỉ đơn giản chỉ dừng ở mức đấy!

“Alex này!” Connor léo tôi ngồi xuống rồi vuốt nhẹ lên cổ tôi. “Đêm hôm qua thật ngọt ngào.” Cà nụ hôn chạm nhẹ lên đầu môi tôi. tôi không đẩy anh ra nhưng không đáp lưởi lại, chỉ vậy đấy.

Tôi anh hứa: “Khi nào về đấy, anh sẽ thường xuyên viết thư cho em, được không cung?”

Tôi ngây ngô hỏi lại: “Viết thư tay hả anh?”

“Ừ, có gì sao?” anh nhìn tôi khó hiểu. câu hỏi của tôi có vẻ ngờ nghệch.

“Nhưng, vì sao phải viết thư ý em... ý em là, anh sẽ phải ở lại bao lâu?”

“Anh chuyển về đó một thời gian, anh e là sẽ rất lâu...”

“Nhưng còn ở đây thì sao?” tôi ám chỉ cái việc ở đây là tôi, ý nghĩ của tôi với anh ấy!

Anh đưa tay nghịch mấy lọn tóc của tôi rồi xoắn chúng lại vén qua tai tôi, giọng nói rất nhẹ: “Anh xin lỗi, anh tưởng em biết và đã chuẩn bị tinh thần từ trước.”

“Chuẩn bị từ trước? làm sao em chuẩn bị được khi không hề biết chuyện gì cả?” tôi bắt đầu mất bình tĩnh, nhưng có sao, tôi không quan tâm nữa. “Thậm chí anh chẳng thèm nói với em.”

“Hôm ấy anh đã thông báo với em rồi mà?”

“Nhưng không phải như bây giờ. Anh chuyển về đấy luôn! Còn khi đó, anh nói như thể anh chỉ đi công tác mấy ngày thôi.”

“Alex ơi, anh xin lỗi đã khiến em hiểu lầm, nhưng anh là người Anh, London là nhà anh, em phải hiểu chứ!”

Tôi tụt dài xuống ghế, khi mắt xuống thấp ngang tầm khung cửa sổ, tôi tự dần lòng lại, cố gắng làm chủ cảm xúc để không khóc òa lên trước mặt anh. “ước gì anh nói rõ hơn trước đó. em chỉ mong, sự hiểu lầm này làm rõ từ trước.” tôi nói rất nhỏ không nhìn vào mắt anh.

“Từ trước? trước cái gì cơ?”

“Trước đêm qua” tôi lí nhí, hai tay run lên trông tôi bây giờ chẳng khác gì một con bé ngu ngốc thảm bại.

“Trước hay sau có khác biệt gì hả cô bé?”

Tôi đưa mắt nhìn anh, vẫn đều giọng: “sự khác biệt rất lớn, và làm thay đổi em nhiều lắm.”

Anh nhìn tôi thật lâu. Cuối cùng tất cả chỉ là câu: “Xin lỗi em”.

Nói ra một cách thanh thản vậy có vẻ anh không biết đêm đó ý nghĩa với tôi như thế nào. Tôi nhún vai đáp trả, và nhìn thẳng vào sự thật là vừa nãy đến giờ cái kiểu cách chúng tôi nói chuyện mới thật quá mức chứ khi rõ ràng hai đứa chưa ai thừa nhận là người yêu gì của nhau!

Đành thôi vậy, tôi buồn bã nhủ thầm, rồi cầm ví lên định mở cửa thì Connor gọi giật lại: “Alex!”

Anh níu tôi trao nụ hôn cuối nhưng tôi chỉ nhẹ nhàng đẩy anh ra và nói: “Anh đi mạnh khỏe.” phải dẫn lòng lắm tôi mới chặn được hai từ cuối “và vui vẻ với Sam” dù lòng dạ thét gào muốn hét lên vào mặt anh!

Tôi nhảy luôn vào se tôi, khởi động xe. Tôi vẫy tay chào Connor qua cửa sổ xe để anh yên tâm hơn. Khi xe Connor lăn bánh ra khỏi bãi mất hút dần trên đường lớn, tôi lấy hết sức gào lớn hết mức có thể. Tôi biết mình nên dừng lại. nhưng tôi không thể. Chỉ một giây phút thôi, tôi muốn sống thật với lòng mình. Nhưng tôi không khóc. Tôi không thể cho phép mình khóc!

Chương 30

Buổi chiều hôm ấy, khi mẹ từ San Diego về nhà sau chuyến thăm dì tôi, tôi đón mẹ trên đường lái xe vào nhà và đỡ một tay mang đồ đạc vào trong. Tôi cười và nói chuyện phiếm với mẹ, cảm ơn mẹ vì chuyến đi “San diego” và chiếc áo pull mẹ mua tặng mặc dù tôi sẽ chẳng bao giờ mặc những kiểu đồ như vậy. và tôi làm tất cả những điều này vì cảm thấy mình đang gần cái chết lắm rồi. tôi đã tự hứa rằng sẽ giữ việc của Connor cho riêng mình biết và không đếm xỉa gì đến nữa.

Tôi quay vào phòng tiếp tục với trang thứ 10 bài luận văn về Anna K nhưng rồi quyết định sẽ xả hơi một chút. Tôi nhắc máy gọi cho M để hỏi thăm tình hình của nhỏ kể từ lần cuối tôi nhìn thấy nhỏ đang say cocain. Mặc dù tôi rất bức vì M đã lừa tôi đến nhà Trevor, sau bao nhiêu chuyện quái quỷ nhỏ gây ra cho tôi, cuối cùng tôi vẫn cảm thấy lo cho nhỏ.

M bắt máy sau tiếng chuông thứ tư. Tôi nghe nhỏ ngáp: “Con bắt máy rồi mẹ! khỉ gió. Alo?”

“M hả?”

“Đợi tẹo,” nhỏ thì thầm rồi nói: “Mẹ, bạn con, là Tiffany ấy.”

Tôi nói “M, mình là Alex đây mà”

“Mình biết.”

“Vậy tại sao cậu lại nói với mẹ mình là Tiffany?”

“Okay, nghe này. Mình không biết phải nói thế nào với cậu về việc này, nhưng mình nghĩ là đến lúc phải nói và mình mong là cậu hiểu.”

Tôi chỉ im lặng nghe nhỏ.

“Cậu nhớ hôm mẹ mình tìm thấy những thứ mình giấu không?”

“Ừ, mình nhớ.”

“Mẹ mình đã hỏi thẳng mình và bà biết mình làm gì với mấy thứ đó. mẹ đã rất giận dữ và mình sợ thật sự. mình đã nói với mẹ những thứ đó không phải của mình.”

“Và cậu đã nói đó là của mình.”

“Không hẳn thế đâu.”

“Vậy rốt cuộc hucyeenj đó là thế nào?” tôi ngán ngẩm hỏi.

“Alex, làm ơn đi. Đừng có tức giận như thế chứ. Không hẳn là mình nói nó là của cậu. mẹ mình tự suy diễn thành vậy đây.”

“Tại sao mẹ cậu lại suy diễn như vậy? mình có bao giờ xài ma túy đâu.”

“Mình biết, mình biết. nhưng chắc là mẹ mình cũng chỉ nghi ngờ thế thôi...”

“Cái gì chứ?” tôi hỏi gặng.

“Mình cũng chỉ đoán là mẹ mình nghĩ thế thôi. Cậu biết đấy, vì bố mẹ cậu ly hôn và mẹ cậu phaira đi làm, và cậu đang học hành sa sút ở trường. mình cho là những chuyện đấy đã làm mẹ nghĩ tất cả những thứ đó là của cậu.”

“Tất cả những điều đó làm mẹ cậu cho rằng mình xài hàng hủ” tôi hét lên. “Cậu thậm chí đã không đứng về phía mình. Mình không thể tin được.”

“Alex, nghe này, mình đã cố gắng nói với mẹ đó không phải là đồ của cậu. mình chỉ giữ hộ một người thôi. Nhưng mẹ không tin mình. Bà ấy chỉ nằng nặc cho rằng mình đang cố gắng bảo vệ cậu. dù sao đi nữa thì cũng đâu có gì đáng lo đâu. Chúng ta đâu có đi chơi cùng bố mẹ mình cũng như cậu đâu có điện thoại hoặc đến nhà mình chơi chơi khi có bố mẹ ở nhà. Chúng ta vẫn gặp nhau trên trường, và đi đến L.A chung vào cuối tuần. đâu có thành vấn đề gì.”

“Không thành vấn đề hả? cậu là đồ khôn kiếp, M ạ.”

“Nhưng Alex...”

Tôi đập máy, sau đó cầm lên và đập xuống lần nữa. và lặp lại. và khi điện thoại đổ chuông, tôi hơi ngạc nhiên khi nó chưa bị hỏng. nhưng tôi không trả lời vì tôi biết M đang gọi. tôi không muốn nói chuyện với nhỏ.

Mẹ chắc hẳn đã nghe thấy tiếng tôi la lên. Chỉ vài phút sau đó, mẹ bước đến ôm lấy tôi. tôi có cảm giác như mình chỉ là đứa trẻ sáu tuổi.

“Có chuyện không ổn hả con?” mẹ hỏi giọng đầy lo lắng.

“Tất cả mọi chuyện.” tôi đáp. “Con ghét cuộc sống này.”

“Đừng nói như vậy con, nói mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra?”

Tôi kéo áo lau mặt và đến ngồi bên mép giường. mẹ bước đến ngồi cạnh, quàng tay ôm lấy tôi và chờ đợi. tôi kể cho mẹ nghe về M, việc nhỏ dùng thuốc và nhỏ đã nói với mẹ nhỏ thuốc là của tôi. thay vì tức giận, thay vì nói điều gì đó như tôi nghĩ, thì mẹ chỉ nói: “Khổ thân M.”

“Khổ thân M ư?” tôi la lớn. « Vậy còn con ? »

Mẹ nhìn thẳng vào tôi và nói : « Con thì sao ? Con và mẹ chúng ta đều biết sự thật. Mẹ biết thuốc đó không phải là của con. Nhưng hãy xem M đã mất những gì. M phải nói giấu diếm chuyện của mình và đổ tội cho con. » mẹ lắc đầu và tiếp. « M thật đáng thương về nhiều mặt. »

« M ấy à ? » tôi đáp đầy hoài nghi.

Mẹ gật đầu nhìn tôi : « Ủ, mẹ thấy tiếc cho M. Có lẽ M cần một bữa cơm ấm cúng và một cái ôm. »

« M ? M mà con biết à ? Nhỏ M ? có việc gì phải thương cho nhỏ chứ ? nhỏ luôn luôn có mọi thứ. M sắp sửa vào đại học ở Princeton. Xinh đẹp, thông minh, nổi tiếng và giàu có. »

« Ủ, và con biết là con cũng có tất cả những thứ đó, trừ việc phải nói dối là mình sử dụng thuốc. »

Tôi lắc đầu. « Chỉ là ảo tưởng. »

« Có lẽ chúng ta không giàu bằng gia đình M, nhưng con vẫn xinh đẹp, thông minh. Con cũng đã có nhiều người trồng cây si. Con đã có tên trên bảng danh dự. Suýt nữa con còn đã có thể vào đại học. Tất cả đều nằm ở phía trước. Đường như con đã bỏ cuộc. Nhưng đây là lựa chọn của con. Không có điều gì đáng tiếc về con cả. »

Tôi ngồi ôm đầu ngẫm nghĩ về những gì mẹ nói. Tôi biết chính mình là người đã buông xuôi tất cả nhưng tôi đang hành động như thể nó không phải là lỗi của mình. « Con là kẻ thua cuộc. » tôi nói. « Và

con cũng là kẻ nói dối. » tôi bỏ tay ra khỏi mặt, nhìn thẳng vào mẹ và nói : « Con đã nói dối trắng trợn với một người mà con quan tâm, người mà con yêu thương, và anh ấy đã bỏ rơi con vì thế. Rồi sau đó con lại giả vờ như là anh ấy không bỏ con và con đã suy sụp về chuyện đó. Hôm qua con gawpaj lại anh ấy. một phần con hi vọng những việc tồi tệ trước kia sẽ biến mất và chúng con sẽ lại cùng nhau. Mọi việc diễn ra thật tuyệt, và chúng có vẻ diễn tiến rất tốt. Nhưng hôm nay anh ấy đã về London với một người khác. »

« Cậu ấy là ai ? » mẹ hỏi.

Tôi nhún vai « Chỉ là một chàng trai con gặp. Anh ấy tên là Connor. Anh ấy ở London đến. Anh ấy đến đây vì công việc. »

« Vì công việc ? » mẹ hỏi với vẻ cảnh giác. « Cậu ấy bao nhiêu tuổi ? »

« Dạ 23. » tôi đáp.

« Con không nghĩ anh ấy quá lớn so với con à ? »

Tôi nhìn mẹ và nói tiếp. « Con thậm chí cũng không biết nữa. Ý con là trước đây thì con không nghĩ gì, và bây giờ khi mọi chuyện đã đâu vào đấy con cũng không biết nốt. »

Sau đó, không thể kìm được, tôi lại khóc và mẹ ôm tôi lâu thật lâu. Và tôi cứ khóc cho đến khi đầu trống rỗng.

Chương 31

Từ hôm ấy, tôi không ăn trưa với M ở trên trường nữa và tìm cách tránh mặt nhỏ như thể không thấy nhau, không quen biết gì và cũng không muốn xã giao bất cứ câu nào. Tiết Pháp văn đầu tiên, nhỏ cố ganwgs hết sức để thu hút sự chú ý của tôi nhưng mãi đến khi giờ lịch sử AP kết thúc, tôi vẫn không thêm để ý. Tôi tự nhủ sẽ tốt hơn nếu hai chúng tôi giữ chút khoảng cách trong thời gian này.

Tiffany đến sát tủ cá nhân của tôi gắng hỏi chuyện gì đã xảy ra với tình bạn khăng khít của tôi với M. Tôi giả lả, vờ như không hiểu ý nhỏ là gì.

Nhỏ thùng thẳng : « Tại mấy bữa nay mình thấy hai đứa năm thứ nhất ngang nhiên ngồi ăn trưa ở vòm cây mà hai bồ ngồi với nhau từ lớp chín đến giờ ! »

Con bé này chắc hẳn mong đợi sẽ được một câu chuyện bí tráng về tình bạn của hai đứa tôi. tôi thực sự cảm thấy khó chịu. Tôi nói thẳng : « Làm ơn đi, cậu nói như thể tụi mình cặp bồ rồi hẹn hò không bằng ! tụi mình chỉ là bạn bè thôi và ăn hay không ở đấy đâu liên quan gì đến cậu. »

« Ờ nhưng M nói... »

Tôi chẳng thêm đêm nữa tới nó nữa, quay mặt đi một mạch. dù không biết M ăn trưa ở đâu nhưng tôi chắc nhỏ cũng không phải ngồi xúm xít bên Tiffany để trả lời những câu hỏi của con nhỏ này. Dĩ nhiên cùng chẳng có gì tự hào để kể về những việc mà nhỏ đã làm với bản thân và với tôi.

Thế là tôi đến lớp một mình, đến rất sớm và ngồi nhìn ngơ ngẩn chung quanh. Có một điều tôi nhận thấy là tôi hoàn toàn cô độc với xung quanh ; giống như cảm giác lúc vào xem bộ phim chỉ còn nửa tiếng nữa là kết thúc. Ai cũng chăm chú và bàn tán hăng say, còn bạn phải ngồi đơn độc tự đoán xem nội dung trước đó là gì.

Một tuần sau khi Connor đi tôi nhận được bưu thiếp của anh. Trên đó có hình Nữ Hoàng Anh in màu rất đẹp. Mấy hôm sau, tôi lại nhận thêm vài dòng tin nhắn anh gửi qua di động. Tôi nghe đi nghe lại mấy lần rồi lập tức nhấn nút « xóa » dù có thể làm một thao tác nhỏ khác là lưu nó trong bộ nhớ máy đến ba mươi ngày. Tôi ra bưu điện gửi lại cho anh một tấm bưu thiếp có hình Richard Nixon và Elvis với tiêu đề ở dưới : « Tổng thống và Vua ».

Trong mấy ngày đó, Guy (bạn còn nhớ chứ ? anh chàng ở Java Daze ấy ? » cũng gửi một tin nhắn trong hộp thư thoại nhưng tôi không gọi lại. Có thể anh ấy cũng dễ thương và khá tử tế. Không phải cái kiểu một sách gà mờ như M nói. Nhưng tôi cũng đã nói dối với anh ấy. tôi đã giả vờ là mình đang học đại học. Thực ra tôi không phải người trực tiếp nói nhưng lẽ ra lúc tôi có thể ngăn M lại. Và cứ theo kinh nghiệm của mình, tôi không muốn (lại phải) bắt đầu một mối quan hệ mới từ sự dối trá.

Tôi đi chơi với Blake sau giờ làm việc ở cửa hàng. Không có gì đặc sắc, chỉ ngồi ở góc khuất sau cửa hàng và nhăm nháp cà phê . tôi không có ý định kể về gì nhưng khi hắn cất tiếng hỏi : « M dạo này sao rồi ? » thì mọi cơ sự dồn nén đều cứ thế tuôn ra.

Khi tôi kết thúc câu chuyện, hắn huýt giá trông có vẻ đăm chiêu : « Chà chà, tệ thật đấy nhỉ ! »

« Ông nói xem, làm sao nó có thể đối xử với tôi như thế chứ ? »

« Con bé có biết Connor chuyển về London chưa ? » Blake bẻ miếng bánh quy làm đôi và mời tôi một miếng.

“Tôi không biết.” tôi đá, bóp mồm miếng bánh quy Ý bỏ vào trong cốc cappuchino.

“chà... bà cũng hiểu đôi khi M có kiểu tiểu thư cành vàng lá ngọc chẳng dễ mà chiều. hai bà từng là bạn tốt của nhau mà, phải vậy không?”

“Từ năm tám tuổi...” tôi buồn bã nói.

“Dù sao bà cũng nên tìm cách giải quyết chuyện đấy đi. M đã cố gắng để xin lỗi bà chưa?”

“Cũng có mấy lần.” tôi ngậm miếng bánh quy tự dừng thất nó ứ lại trong miệng.

“Nhưng thời điểm này bà vẫn chưa chấp nhận lời xin lỗi đó phải không?”

“Không phải chỉ thời điểm này đâu.” Tôi giận dữ đáp, tay tôi run lên vì giận. “Nghe này, tôi giận lắm, nó làm tôi cảm thấy bị tổn thương và xúc phạm. nó hoàn toàn dối trá! Nó lừa tôi hết cái này đến cái khác. chưa hết, mẹ M sẽ nghĩ sao về tôi? Dù sao thì tôi chẳng thêm quan tâm tới bà ấy làm gì, nhưng nó cũng không thêm biện hộ lấy một lời. Nó chỉ chọn cái nào tiện cho nó thì nó làm, chỉ chọn cái tốt cho nó thôi. Nó đem danh dự của tôi để cứu lấy thân nó, thật là nực cười. Tôi thấy ghê nó lắm Blake à! Còn tệ hơn, nhỏ Tiffany lại cứ luẩn quẩn để bới móc tin tức của tụi tôi nữa!”

Blake nhìn tôi đầy lo lắng rồi thì thào: “Đừng nói to vậy. con bé đó đi theo bà à?”

“Ừ, nó đi khắp nơi chỉ để xía mũi tọc mạch. Mà thôi nữa, nói chuyện của ông đi.” Tôi nhấp ngụm cà phê cổ nuốt trôi cơn điên tiết.

“Xong xuôi hết cả.” Blake cười toe toét.

“Khi nào bỏ đi?”

“Giữa tháng Sáu.”

“Tôi sẽ nhớ ông lắm đây!” tôi vươn tay về phía trước nắm chặt lấy tay Blake.

“Tôi cũng vậy. nhưng có chuyện này bà không biết đâu, bữa trước khi sắp xếp quần áo cho khách mình đã gặp được ý trung nhân rồi nhé!” Blake ăn thêm một mẩu bánh quy, nhấp ngụm nước và mặt bỗng đỏ ửng lên.

“Trời ông nghiêm túc chứ?” tôi hỏi.

“Dĩ nhiên rất mực nghiêm túc!”

“Blake, nhưng mới mấy hôm trước ông cũng khoe có một anh nào đây rồi mà?” tôi nhắc hấn.

“Nhưng lần này là nghiêm túc. Tên anh là Ken, cực kỳ lịch lãm, quyến rũ, thông minh và biết nấu ăn nữa!” Trông mặt Blake thật hạnh phúc. Hấn vừa nói vừa giơ tay đếm những điểm hấp dẫn của anh chàng mới.

“Tuyệt quá đi mất. rồi foong định thế nào?”

“thì chẳng phải tháng Sáu anh ấy sẽ là của tôi, và hai đứa có thể cặp kè nhau khắp nơi còn gì?”

“Tuyệt!” tôi gạt đầu và uống cạn cà phê.

“Nhưng đó đâu phải là vấn đề chính ở đây mà là chuyện của bà kia! Bà định thế nào đây?” hấn nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

Tôi miết nhẹ hai bàn tay lên đầu, không biết phải trả lời ra sao.

“Đã bao nhiêu lần mình nói với bà rồi? bà có thể làm bất cứ chuyeecej gì bà muốn? bà thông minh và

có tài. Bà có thể tạo nên tương lai chính mình chứ không phải ai khác. Nhưng thay vì vậy, bà tự xây bức tường ngăn mình lại không chịu bước ra thế giới. bà đâu có cần bố bà, đâu có cần Connor hay ai đấy khác. Bà phải tự mình suy nghĩ, tự kiểm soát mình đi.” Hắn tiếp “Cấp 3 thì đã gần xong rồi, bà không thể lãng phí đời bà chỉ để chôn chặt mình ở nơi đây được!”

Tôi trở về nhà, đầu vẫn miên man nghĩ về những gì Blake nói. Chỉ cần nghĩ đến việc phải khur khur ở nhà trong khi hết thầy mọi người đều có dự định mới, chỗ ở mới, nhưng thứ mới để học, tôi lại không khỏi rùng mình. Tôi biết mình chưa có câu trả lời chính xác cho cậu hỏi “Bạn định làm gì trong tương lai?” tôi bèn lấy tờ giấy và thử ghi ra 5 việc tôi thích làm, giống bảng điều tra năng khiếu tụi tôi hay làm đầu năm nhập học.

ở dòng đầu tiên tôi ghi ĐỌC/VIẾT. nghe có vẻ hơi đạo đức giả, nhưng ở đâu tôi không tính đến việc làm mấy bài tập hay luận văn vớ vẩn đâu nha. Ý tôi ở đây là đọc và viết tiểu thuyết, tôi thích mấy cái ddos1 nhưng dù thầy Sommers có vẻ chấm được một câu chuyện tôi viết thì nó cũng khó mà thành một mục tiêu thực sự để phấn đấu.

gạch thứ hai, tôi đề QUẦN ÁO. ấy, không phải cái kiểu tiêu tiền như nước để sắm sửa quần áo (như kiểu mẹ M hay làm). Tôi thích tư vấn cách ăn mặc cho người khác (như công việc hiện tại). nhưng tuyệt đối tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gắn bó vĩnh viễn với công việc này.

Gạch đầu dòng thứ ba, xem nào... ÂM NHẠC! tôi thích âm nhạc, nhưng tôi tệ tới mức không hát được cũng như chanwgr thể chơi nhạc cụ gì nên thôi tạm gác cái này. Còn để mở công ty thu âm như Connor thì đành chịu thua thôi. Dĩ nhiên là cũng chanwgr dám mơ tưởng một ngày nào đó mình sẽ đồng quản lý một công ty thu âm với Connor.

Mục thứ bốn, tôi ghi: ĐI CHOI. Nhưng người duy nhất có thể tự do làm trò này chỉ có thể là chị em nhà Hilton giàu nứt đố đổ vách! Chắc cahwns là không có gì để giải thichs thêm ở mục này vì mấy việc không có mục đích như vậy, thật khó mà làm được.

Dòng cuối cùng, tôi để trống. Dù gì, cũng đâu có phải bảng điều tra năng khiếu đâu, chẳng cần phải làm hết!

Chương 32

Hết ngày này đến ngày khác đề đầu óc tôi bị ám ảnh không dứt ra được bài kiểm tra hôm trước, cuối cùng rồi hôm nay thầy Sommers cũng phát bài cho chúng tôi. khi thầy bước đến chỗ Christine, xin thề là tôi hầu như đã chồm luôn đến trước để xem bài của nhỏ. Trên góc phải của bài kiểm tra là một chữ C màu đỏ bự chẳng không nhằm vào đâu được. chao, tôi cá là trước giờ nhỏ chưa bao giờ phải nhận điểm C. Bên dưới là một dòng chữ màu đỏ mà không may tôi chẳng thể đọc được. Christine xem điểm xong, luống cuống gấp nhanh tờ giấy lại. Và khi mắt chúng tôi chạm nhau, trông nhỏ dường như sắp khóc. Tôi buộc phải thú thực với bạn, tôi đã tận hưởng cảm giác sung sướng đó từng giây một.

Trả hết bài kiểm tra xong, thầy bước ra giữa lớp. nhưng trên bàn của tôi vẫn trống không. Nhìn khắp

xung quanh, tôi nhận ra ai cũng có bài trừ mình. Tôi hoảng hốt thật sự và nghĩ có lẽ bài kiểm tra của mình bị thất lạc. Ý tôi là may rủi thôi, thầy đánh mất bài hoặc có thể nghĩ tôi đã không nộp.

Nhưng rồi thầy Sommers nói: “Thầy muốn đọc cho các em nghe một câu chuyện mà thầy nghĩ nó rất cảm động.”

Sau đó cũng như lần trước, thầy đọc to câu chuyện của tôi.

Khi câu chuyện kết thúc, một người hỏi: “Có phải Alex viết không ạ?”

Và khi thầy giáo xác nhận, tất cả quay lại trở mắt nhìn tôi và tôi biết chứ, họ hoàn toàn sốc khi biết điểm A lần trước không phải chỉ là may mắn.

Khi thầy Sommers trả bài cho tôi, một điểm A để chói trên góc phải tờ giấy. không có thêm bất cứ lời phê nào, chỉ một chữ A.

Christine – người thu bài liếc nhìn bài tôi rồi hỏi” Thầy Sommers ạ, điểm bài này có tính vào điểm cuối kỳ không?”

Khi thầy nói có, nhỏ gục đầu xuống bàn và cứ ngồi như thế cho đến khi giờ học kết thúc. Tôi thấy thương thương cho nhỏ nhưng dường như thế có vẻ rồi hơi thế nào.

Khi tôi bước ra khỏi phòng thì M đang đứng đợi ở đó. Nhưng tôi đang vui vì thầy Sommers đã đọc câu chuyện của tôi cho cả lớp và còn cho tôi điểm a nữa nên thực chẳng thể cảm thấy tức giận gì lúc này. Tôi thoáng nhìn nhỏ rồi nói “Chào.” Sau đó tiến về phía tủ cá nhân của mình.

Nhỏ theo ngay gót tôi và nói: “Alex, đấy quả là một câu chuyện cảm động!”

Tôi ngừng lại nói “Cảm ơn.” Cho dù tôi đã không nói chuyện với nhỏ một thời gian kha khá rồi nhưng câu chuyện mà tôi viết thực sự quan trọng, và nó làm cho tôi hạnh phúc khi nghe ai đó khen ngợi.

“Mình không biết cậu lại là một cây bút cứ đến vậy.” nhỏ nói và bước theo tôi.

Không thể phủ nhận rằng tôi thích được tặng bốc, vì thế tôi cười và cảm ơn nhỏ lần nữa.

“Nhân vật của cậu thật sống động. mình thật sự ngạc nhiên làm sao cậu có thể viết hay đến thế.”

Tôi đặt ba lô lên đầu gối và đang cố nhét mấy cuốn sách vào thì nhỏ nói: “Trevor bảo mình Connor đã quay về London. Mình thật sự tiếc về cả những chuyện đã xảy ra.”

Tôi nhìn nhỏ rồi nói: “Được rồi. mình đã nghe thấy cậu. mình đã nghe thấy lời xin lỗi của cậu rồi, được chứ?” Bây giờ thì tôi đã nhận thấy rằng tất cả những lời khen của nhỏ này giờ chỉ mong thu hút sự chú ý của tôi và để được tôi tha thứ.

“Nhưng cậu sẽ không chấp nhận nó phải không?”

Tôi lắc đầu và thò tay vào tủ lấy ra chiếc quần jeans nhỏ tặng hôm chúng tôi mua sắm ở Robertson. Nó vẫn còn nguyên nhãn vì tôi chưa từng mặc nó lần nào.

“Cái gì vậy?” nhỏ nói và cầm lấy chiếc quần cố nghĩ xem nó ở đâu ra.

“Cậu đã tặng mình vào cái ngày cậu lừa mình đến nhà Trevor. Mình chưa từng mặc nó, bởi thế cậu có thể giữ nó hoặc trả lại cho cửa hàng nếu muốn. Mình không quan tâm nữa.”

“Thế á?”

Tôi sập cửa đánh rầm. “Này mình không muốn nó nữa. cậu không thể mua cho mình quần áo này nọ rồi đối xử với mình chẳng ra gì. Cậu không thể mua chuộc mình thành bạn của cậu được. Có thể mình nghèo, nhưng mình không thảm đến mức đấy.”

“Mình không hề mua chuộc cậu! mình chưa bao giờ nói cậu thảm hay gì.”

Tôi nhìn nhỏ nói: “Bây giờ mình thậm chí còn không biết cậu là ai nữa.” tôi quay lưng bước đi. Tôi không thể là bạn của nhỏ được nữa, ít nhất là trong thời điểm này.

Lúc về nhà, tôi hỏi mẹ có muốn xem phim hoặc là gì tương tự không. Và mẹ nói:

“Mẹ xin lỗi. mẹ không thể vì mẹ đã có hẹn rồi.”

Nếu tôi bảo bạn là chuyện đấy không làm tôi cảm thấy tủi thân cùng cực thì đấy là ba xạo. đừng hiểu lầm nhé,, tôi đương nhiên hạnh phúc cho mẹ chứ nhưng thật buồn khi thấy mẹ trang điểm để đi ăn tối cùng người khác khi mà điều tôi trông đợi nhất là mẹ sẽ nói “một bộ phim nò đặc biệt vào nhé” – Thiên đường thứ 7 chẳng hạn.

Tám rưỡi bạn mẹ gõ cửa. tôi là người ra mở vì mẹ vẫn còn bận sửa soạn trong phòng.

Chú ấy cao và ăn mặc theo kiểu doanh nhân: “Chắc hẳn cháu là Alex.”

Tôi đáp: “Vâng ạ.”

“Chú là Chris.”

Chúng tôi bắt tay nhau rồi tôi mời chú ngồi trên ghế sofa chờ tôi đi gọi mẹ. khi chú bước vào phòng khách, tôi quan sát chú ấy toàn diện và tôi phải thừa nhận rằng chú rất đẹp trai ở độ tuổi bốn mươi của chú.

Tôi bước đến phòng mẹ gõ cửa. khi mẹ mở ra, tôi nói: “Mẹ! bạn của mẹ đến rồi!”

Mẹ nói: “Đôi giày này được chưa con?”

Nhìn mẹ tôi không thể tin được mẹ tôi đẹp đến thế. Ý tôi là tôi biết mẹ rất xinh nhưng lần này thì khác. Phải nói là quyến rũ. Tôi bảo mẹ: “Đôi giày Ồn lắm mẹ và mẹ thì đẹp tuyệt vời!”

Mẹ trông rất hạnh phúc. Mẹ ôm hôn tôi. nhìn vào gương, tôi có thể thấy dấu son môi mờ mờ trên má mình và tôi dễ yên như vậy. “Mẹ này, mẹ và chú Chris quen nhau lâu chưa?”

“Con đang điều tra mẹ đấy à?” mẹ nhìn tôi cười.

“Đúng rồi đấy. Thật không may là con chẳng còn việc gì để làm ngoài việc này.” Tôi nói và ngồi lên giường nhìn mẹ chải tóc.

“Mẹ và chú ấy hẹn hò với nhau được một tháng rồi.”

“Ồ, chú ấy thật đẹp trai. Chú có tốt bụng không mẹ?”

“Đến giờ thì có vẻ vậy.” Mẹ nhìn tôi qua gương và nhún vai.

“Mẹ gặp chú ấy ở đâu?” tôi hỏi tiếp.

“Chú ấy là bạn của chú Terry con.”

“Họ làm việc cùng nhau à?”

“Ừ” mẹ nói và sau đó hỏi tiếp “Con đã nói chuyện lại với bố chưa?”

Tôi nằm lên chăn và nhìn lên trần nhà. Tôi không thể tin là trước cuộc hẹn cầu mình, mẹ sẽ lại căn dặn tôi về bố. “Dạ chưa.” Tôi đáp. Tôi nghĩ mình nên đứng dậy rời khỏi phòng trước khi chuyện gì khác xảy ra.

“Bố không gọi cho con ư?” mẹ hỏi.

Tôi ngồi bên mép giường, chưa sẵn sàng để nói chuyện này với mẹ nên bèn nói: “Dạ không, bố không hề gọi cho con. Vì ông decisamente quan tâm gì tới con mà. Con và bố đã nói xong mọi việc rồi.”

Mẹ nhíu mày nhìn tôi và tôi không biết đó là do tôi nói “đếch” hay vì tôi nói bố đã không quan tâm.

“Alex, từ việc cầu con cãi nhau với M đến quan hệ giữa con với bố thì mẹ rất lo việc con sử dụng nhiều năng lượng cho sự giận dữ quá đó.”

Tôi tròn mắt và nói: “Điều đó có nghĩa gì?”

Mẹ bước đến ngồi cạnh tôi và đặt tay lên người tôi. “Mẹ muốn chia sẻ điều này với con, có lẽ nó sẽ giúp con lên kế hoạch cho tương lai của mình tốt hơn. Đáng lẽ ra mẹ nên nói với con lâu rồi mới phải.”

Tôi vẫn ngồi im trên giường, sẵn sàng chạy ra khỏi phòng bất cứ lúc nào bởi vì mẹ có vẻ sắp nói

chuyện gì đó rất quan trọng và sự thật là tôi cũng không biết liệu tôi có đang có cảm hứng với những chuyện kiểu vậy không nữa. nhưng mẹ vẫn đề tay lên người tôi và nhìn tôi tha thiết nên tôi không bỏ đi mà ngồi im như tượng.

“Lúc mẹ lớn lên,” mẹ bắt đầu kể, “Bố của một kẻ vô dụng mẹ tức là ông ngoại của con, là một kẻ vô công rồi nghề và là một con sâu rượu. mẹ đã rất giận dữ. Giận dữ vì ông ngoại không thể kiểm soát lối sống bệnh hoạn của ông, giận dữ vì ông luôn là gánh nặng của gia đình. Mẹ cũng giận cả bà ngoại nữa vì bà đã chịu đựng ông, đã phụ thuộc vào ông và vì đã không bảo vệ mẹ khỏi ông.”

Mẹ nhìn xa xăm và cắn chặt môi lại như tôi vẫn thường làm. Tôi hơi choáng khi nghe điều này vì tôi không biết gì về ông ngoại cả mà mẹ cũng chưa bao giờ nói bất cứ điều gì về ông.

“Đến khi ông ngoại mất, mẹ lại cảm thấy có lỗi. có lỗi bởi vì trước đó, mỗi khi ông về nhà muộn, người nồng nặc mùi rượu, bắt đầu đập phá, mẹ lại thầm mong điều gì đó sẽ xảy ra.” Mẹ lắc đầu nhìn tôi nói tiếp “Và bà ngoại con người chưa từng nếm mùi vị hạnh phúc khi ông ngoại còn sống thì hầu như suy sụp hoàn toàn khi ông mất. Mẹ phải lãnh trách nhiệm chăm dì Sandy và chăm lo cho cả gia đình. Và mẹ lại giận dữ. bởi vì đây là công việc của bà ngoại. mẹ vẫn còn là một đứa trẻ, đáng ra phải được vui chơi cùng bạn bè thay vì phải ở nhà chuẩn bị bữa tối cho bà mẹ không còn khả năng làm gì cả và làm nhiệm vụ của một vú em.”

Mẹ đứng dậy khỏi giường bước đến gương để trang điểm lại và xoa xoa ngón tay dưới mí mắt. “Mẹ đã thề là mẹ sẽ rời khỏi ngôi nhà đó sớm nhất khi có thể và bằng bất cứ mọi giá. Rồi mẹ gặp bố còn và cả hai đã cưới nhau khi còn rất trẻ.” Mẹ quay lại nhìn tôi: “Bố cũng có hoàn cảnh tương tự. và bố mẹ đại loại là cứ thế mà dính lấy nhau. ờ, mẹ biết bố mẹ là tấm gương tồi về hôn nhân hay cách giải quyết vấn đề, nhưng khi bố con bỏ đi, mẹ lại có cảm giác tức giận đó lần nữa. mẹ giận bố còn vì đã dồn gánh nặng chăm sóc hai con lên vai mẹ. mẹ giận bố vì đã cư xử vô trách nhiệm và mẹ cũng giận chính bản thân mẹ vì đã để cuộc sống của mình thành ra như vậy.”

Mẹ lại bước tới và ngồi bên cạnh tôi. “Mẹ biết alf mẹ không dành nhiều thời gian để chăm sóc con, và mẹ lo bố mẹ là một tấm gương xấu. mẹ thấy con đang phạm những sai lầm tương tự và mẹ muốn dành cho con nhiều hơn nữa.” mẹ vuốt nhẹ má tôi: “mẹ biết bố đã bỏ rơi con, M thì phản bội lại con, và mẹ biết con đã bị tổn thương thế nào. Nhưng con không thể điều khiển được hành động của những người khác. Con chỉ kiểm soát được hành vi của con với họ mà thôi. Con phải lựa chọn cho khéo nên “chiến đấu” ở chiến trường nào vì giận dữ sẽ làm con tiêu hao rất nhiều năng lượng. chừng đó năng lượng, con có thể dùng để làm nhiều việc có ích hơn. Cố có những khuyết điểm chẳng liên quan gì đến con. Mẹ chắc chắn là một ngày nào đó ông sẽ hối hận về điều này. Nhưng đây lại thời điểm con phải có trách nhiệm với chính bản thân mình về những gì sẽ xảy ra. Và con không nên dùng quá khứ để nguy hiểm cho việc không đạt được những thành công sau này.”

Mẹ nhìn tôi một lúc lâu và tôi gật đầu. chừng đó nội dung là khá nhiều để tiêu thụ một lúc.

Mẹ vỗ nhẹ lên chân tôi hỏi “Con có nghĩ chú Chris đã ngủ gật ngoài kia vì chờ mẹ không?” Mẹ đứng dậy, cầm lấy ví và khi bước đến mở cửa, mẹ quay lại nhìn tôi hỏi: “Tối nay con định làm gì?”

Tôi nhìn mẹ và cười: “Tin hay không tùy mẹ, nhưng con sẽ làm bài tập.”

Tôi ngồi im trên giường đến khi nghe tiếng bước chân họ xa dần và suy nghĩ về những việc mẹ vừa nói. Tôi đoán là tôi chưa từng thấy ba mẹ tôi như thế bao giờ. Chưa nhìn họ như thể những người bằng xương bằng thịt vẫn đang tranh đấu với quá khứ và những điều tệ hại bố mẹ họ gây ra cho họ. cũng như tôi đang sống với quyết định sai lầm của họ.

Tôi đoán mẹ đã đúng. Tôi đã phí quá nhiều thời gian cho việc tức giận bố và đổ lỗi cho ông về tất cả những điều tồi tệ trong cuộc sống của tôi. và mặc dù tôi không thể nhưng vẫn hi vọng rằng một ngày nào đó ông sẽ hối tiếc. đây thật sự là vấn đề của riêng ông và lương tâm cầu chính ông ấy.

Tôi thấy vui vì cuối cùng mẹ cũng đã chịu hẹn hò trở lại, nhưng thật lạ khi phải là nhân chứng của vụ này. Tôi tự hỏi điều này có chẳng tỏ mẹ đã hết giận bố hay chưa.

Chương 33

Ngày thứ sáu sau đó, sau giờ học, tôi lúng thững bước vào bãi đỗ xe thì chạm trán giáo viên tư vấn. cả ngày hôm đấy đã né được cô nhưng đến lúc này xem ra vận may đã hết.

“Alex khỏe không em?” cô hỏi, bắt kịp bước tôi.

Khi thật. tôi không thể lờ tịt mà đi tiếp được: “Dạ, em cũng khỏe. còn cô ạ?”

“Ồn cả. em có rảnh không?”

Bực cả mình! Tôi nhìn cô và xoay xoay chìa khóa trong tay: “Ừm, thật ra em đang định về nhà. Chuông reo tan học rồi cô.”

“Chỉ mất ít phút thôi.” Tôi đang ngập ngừng thì cô đã nói tiếp: “Em có dự định gì trong tương lại chưa?”

Ý nghĩ trong đầu tôi lúc này là phải chuồn đi nhanh thiết nhanh, nhưng thay vào đấy chân tôi lại bước theo cô đến văn phòng như con thộn. tôi ngồi đúng vào chiếc ghế lần trước, riêng chậu cây thì đã biến mất. tôi đoán hẳn cô đã làm nó chết queo.

Giáo viên tư vấn ngồi ghé đôi diện, hai tay chắp vào nhau, người nghiêng hướng về phía tôi. tôi không muốn tỏ ra lúng túng nhưng thái độ của cô ấy khiến tôi hết sức căng thẳng. “em vẫn chưa có quyết định của mình.” Cô chậm rãi nói.

“Quyết định chuyện gì cô?” tôi sốt ruột hỏi, tay miết nhẹ chiếc khuyên tai bạc. tôi chưa hiểu lắm cô đang nói đến chuyện gì.

“Tổng điểm xếp loại của em. Bảng tổng kết xếp loại học kì của em hết sức tệ.” cô nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nhìn sang chiếc tủ trang ánh mắt đó : « Cô không muốn xem hồ sơ của em ạ?» tôi hỏi, “Để cho chắc ấ ấ ấ?”

“Cô không muốn xem học bạ của em chỉ để thấy em đang trượt dốc!”

Tôi nhìn mái tóc uốn lượn sóng của cô trong mấy giây, rồi nhìn sang bộ quần áo. Cô mặc chiếc áo choàng cotton đính kim loại, dây thắt lưng có mấy bông hoa sặc sỡ, và chiếc quần cotton trắng nhiều nếp gấp. tôi cá với bạn là cô ấy chắc chắn đang mặc một chiếc quần lót lưng cao đến nách, kín nịt như bụng và đáy bằng cotton dày cộp.

“Cô nghĩ sau bữa nói chuyện hôm trước, em đã có những suy nghĩ nhất định về việc chọn lựa một trường tử tế. nhưng điểm số ngày một tụt dốc này của em chỉ có thể đảm bảo một suất ở cao đẳng cộng đồng mà thôi, đây là nếu em có thể qua được kì thi tốt nghiệp. chúng tôi mong là được như vậy.”

Lại là “chúng tôi”. nghe cứ như thể đây là nỗ lực của cả một tập thể không bằng. “Vậy, cao đẳng cộng đồng có gì không tốt hả cô?” tôi hỏi

“Chẳng có gì không tốt cả. nhưng em sẽ không có đủ động lực đến đó được.” cô chán nản nhìn tôi rồi chọt nắm chặt lấy tay tôi, lòng bàn tay ngửa lên trời. “Em là một cô gái có năng lực. Sẽ là một thảm kịch nếu em chôn vùi mình ở đó. em hoàn toàn có thể làm tốt hơn. Nhưng nếu em không cố gắng bắt đầu ngay từ bây giờ và nỗ lực hết sức cho bài kiểm tra cuối cấp thì tình hình sẽ rất khó khăn. tương lai em vô cùng bấp bênh, Alex ạ!”

Cô nhìn thẳng vào mắt tôi và định bước tới chỗ tôi nhưng tôi cảm thấy phát ngáy và trườn người xuống thấp hơn, nhìn chằm chằm xuống sàn. Chúng tôi im lặng rất lâu. Tôi chẳng mang ơn cô ấy điều gì. Tôi cũng không nhớ đã thỏa thuận chuyện gì với cô ấy. cố cứ kết tội tôi đủ việc, không thèm nghe lấy một lời khi tôi nói tôi không thể làm được gì nữa. và giờ, nếu tôi ư phá hỏng cuộc đời mình thì, chà, đây là việc riêng của tôi thôi. Cô ấy chỉ việc về nhà, yên ấm với gia đình mẫu mực của mình và quên bồng đi việc này là xong.

Chúng tôi tiếp tục tình trạng như vậy, tôi cảm thấy cô ấy vẫn đang liếc tôi rất lâu còn tôi thì chẳng biết phải làm gì. Cuối cùng, tôi lục trong cặp lôi ra đồng giấy tờ của một tuần qua. Đây là truyện ngắn mới nhất của tôi, con điểm A đỏ chói trên đó. tôi nhìn nó một lúc rồi chuyển sang cô: “Em đang cố gắng. được chưa ạ? Thật sự em đã cố gắng đi học đầy đủ, và hoàn thành tốt mọi thứ.” Tôi bắt đầu khóc. Thật là ngốc quá đi.

Cô không bước qua bàn để ôm lấy tôi vỗ về (tạ ơn Chúa). Cô rút ra một mẫu khăn giấy và đưa cho tôi. một lúc sau, cô tiếp: “Cô không biết là em thích viết.”

Tôi xoắn mẫu giấy thấm lại rồi nói: “Chỉ là đôi lúc em viết chơi vậy thôi. Em không thực sự nghĩ mình thích viết.”

“Sao lại không?”

“Ý cô là sao?” tôi nhìn cô.

« Em rất thích viết, thậm chí còn viết trong giờ nghỉ. Giáo viên tiếng Anh của em khá ấn tượng với em, và sau khi đọc cái này cô cũng vậy. »

« Em còn những bài khác nữa. » tôi nói.

« Được rồi, bây giờ chúng ta nói sang chuyện khác. » cô bỏ tờ giấy của tôi lên bàn và nhìn tôi chăm chú : « Cô không đòi hỏi em phải yêu Lịch sử và Kinh Tế Học, nhưng em phải qua được mấy môn đấy để đạt được một cái gì đó, cái gì mà em thực sự thích ấy. cô biết điểm số môn tiếng Pháp lẫn Anh của em đều rất ổn, nhưng như thế chưa đủ. Em không thể tốt nghiệp với hai môn đấy không thôi. »

« Nhưng dù em có cố gắng đi chăng nữa, dù thế nào, em cũng không thể vào được trường nào tử tế trong năm tới được đâu. Em đã bỏ lỡ mất rồi, và bố em thì không chịu chi trả đồng nào cho em học hết. » tôi nói.

Cô nói tiếp : « Em còn trẻ và có tài. Em vẫn có thể vào một trường tốt để học và nhận học bổng. Có thể mùa thu tới thì chưa được, nhưng vẫn còn một năm sau nữa. Điều quan trọng là em không được chần chừ ! em phải bắt đầu cố gắng ngay từ bây giờ. Em phải tốt nghiệp. »

Tôi nhìn cô đầy ngạc nhiên, rõ ràng cô ấy quan tâm tới tôi. cô ấy không có ý định làm tôi phải bẽ mặt hay gì đấy. Tôi nhìn sang bức hình chồng con cô ở trên bàn, tôi tự hỏi hẵn cô phải đối xử tốt với họ lắm.

« Có một cuộc thi viết tiểu thuyết toàn bang dành cho tuổi mới lớn do thư viện bang tài trợ. » cô lục ngăn bàn và đưa cho tôi một bản thông báo. Cô đọc mặt sau của tờ thông báo : « Người thắng cuộc sẽ nhận được học bổng hai ngàn đô và cơ hội thi đấu toàn quốc cũng khoản tiền hỗ trợ thêm, một chuyến du lịch tới New York, và bài thi sẽ được xuất bản trong tạp chí Mười Sáu. » cô đặt tờ giấy, nhìn tôi và hỏi : « Cô định gửi bài dự thi truyện ngắn của em, nếu còn chưa muộn. Em nghĩ sao ? »

« Không ! » tôi lắc đầu nguầy nguậy.

Anh mắt của cô lộ rõ, điều này làm tôi mệt mỏi, nhưng tôi vẫn không thay đổi quyết định. « Tại sao không ? » cô hỏi.

« Em không muốn thi thử gì nữa. »

« Tranh tài thi thử là hết sức lành mạnh mà. »

« Chỉ với người thắng cuộc thôi. » tôi bảo. « Không dành cho những kẻ thua cuộc đâu cô. »

« Nó sẽ là động lực để em làm tốt hơn, trở nên tốt hơn. »

« Em xin lỗi. Em không thể. » tôi đáp, tránh ánh mắt của cô.

Cô giáo ngồi im một lúc rồi đột nhiên đứng lên, không nói không rằng rời khỏi văn phòng. Tôi không chắc cô có còn cố thuyết phục tôi nữa không hay tôi phải ngồi đợi thêm “hiệp” nữa. tôi ngồi đó, ngo

ngây mũi chân dí xuống nên nhà. Nỗi chán chường lớn dần lên. Tôi quyết định nhặt tờ giấy thông báo cuộc thi lên đọc. Nhưng khi nghe tiếng bước chân cô quay lại, tôi vội bỏ tọt ngay vào cặp: tôi không muốn cô ấy biết.

“Cô xin lỗi.” cô bước vào phòng. “Cô phải đón con gái cô bây giờ. Nhưng cô hy vọng em nghiêm túc với việc học của mình, và hơn hết cần nhắc lại cuộc thi này.”

Tôi gật đầu và quay bước về bãi đỗ xe.

Về đến nhà, ngay lập tức tôi chụp một hũ sữa chua kem dâu, thêm chiếc muffin và ngồi xem tivi, cố kiểm xem có cái gì thú vị. nhưng chuyển hết kênh này đến kênh khác, đầu vẫn nghĩ về những gì cô Gross đã nói, về lễ tốt nghiệp, và việc tôi gần như sẽ không qua. Nghĩ đến việc phải học thêm hè, tệ hơn là học lại một năm nữa, tôi kinh hãi cả người. vậy là tôi quyết định tắt tivi và vào phòng mình, mở cuốn tập và bắt đầu làm bài.

Tôi cố gắng chuyển sang nghĩ đến vài việc vui vẻ và ngồi vào bàn, cố vực lòng tự tin dậy. Tôi xem lại mẫu truyện ngắn có điểm A tươi rói nằm cạnh của mình. Tôi có thể thỉnh thoảng lé mắt trông sang nó mỗi khi thấy chán.

Học đến môn Kinh Tế Học, môn thứ hai của tôi, thì điện thoại reo. Tôi ngừng đọc và liếc sang máy điện thoại. tôi ghét phải thừa nhận điều này nhưng đây là cuộc gọi đầu tiên sau khi Connor chuyển đi và tôi nghỉ chơi với M.

Mặc kệ tiếng chuông cho đến lúc điện thoại chuyển sang hòm thư thoại. tôi tiếp tục đọc bài của mình vì đã tự hứa phải chuyên tâm học hành và không bao giờ được ngắt quãng mà.

Năm phút sau điện thoại di động để trong ví rung lên bần bật. tôi gấp sách lại bỏ vào phòng trong. Tôi hứa là sẽ không được xem số điện thoại hiển thị trên đó. nhưng vừa mở ra thì đã muộn. Màn hình thông báo “có cuộc gọi lỡ”.

Tôi tắt luôn điện thoại và bỏ lại vào ví. Tôi xem lại bản thông báo lấy được ở văn phòng cô Gross. Tôi ép phẳng nó vào mặt bàn gỗ cứng và đọc lướt qua. Thật ngạc nhiên, thể lệ thật đơn giản hơn tôi tưởng. Chỉ có một phiếu dự thi phải điền vào rồi kèm theo câu chuyện của mình và gửi đi. Tôi cứ nghĩ nó phải phức tạp lắm. xem nào, có thể là một vụ hay đây.

Tôi lấy viết điền vào khung bằng chữ hoa (Tôi không chắc lắm điều này nhưng có thể chữ viết hoa sẽ trịnh trọng hơn chẳng?) Rồi tôi kí ghi rõ họ tên ở cuối, cẩn trọng hơn mọi lần.

Nhưng đó là phần dễ nhất. Bởi vì khi tôi đọc lại câu chuyện này, thốt nhiên tôi lại cảm thấy sợ hãi khi nghĩ về những gì biên tập viên chuyên nghiệp sẽ nghĩ khi đọc. ý tôi là, trong một cuộc thi, bao giờ cũng có sự phê bình. Và nếu như họ phê bình câu chuyện của tôi là “Cái thứ này tởm quá” thì...

Tôi không thể làm được. Tôi đẩy bản thông báo rơi khỏi bàn và đưa mắt nhìn theo nó từ từ đáp xuống tấm thảm bẩn thỉu xấu xí của mình, trong đầu vẫn tràn ngập phân vân. Tôi đã quen với việc dễ dàng đầu hàng. Hai năm trước, tôi chẳng bao giờ nghĩ về thất bại, nhưng giờ đây, dường như tôi luôn linh

cảm nó sẽ đến.

Tôi không muốn mình như thế này mãi. Cách duy nhất để thoát ra là bắt đầu cố gắng lại. giả sử tôi bí mật gửi đi và không nói ai biết thì dù có bị rớt cũng chỉ mình tôi hay. Vậy cũng chẳng là vấn đề to tát lắm.

Tôi nhặt lại bản thông báo và dán nó vào tờ giấy có mẫu chuyện của mình, rồi tôi nhìn chăm chăm vào điểm A to tướng ở đầu trang mãi một lúc rất lâu.

Nếu tôi không thử dù chỉ một lần tôi sẽ tránh khỏi phải thua cuộc, nhưng như thế, cũng chưa chắc là tôi thắng!

Chương 34

Bạn biết hôm nay có dạ hội tôi đã làm gì không? Tôi hẹn hò với Guy. Tôi nghĩ mình cảm thấy hơi buồn và cô đơn và chẳng có lựa chọn nào khác ngoài chuyện đó. mẹ đi chơi với chú Chris, Blake thì chắc đang thấp thỏm gặp ba mẹ Ken, và trước đó, tôi đã nghe Tiffany oang oang trong phòng vệ sinh là M sẽ nhảy với con trai bạn chơi tennis của mẹ nhỏ. Tin nổi không, tôi chẳng còn cách nào khác là ngồi chèo queo ở nhà. Thế là tôi quyết định gọi cho Guy.

Anh ấy dường như rất vui khi nhận điện thoại của tôi và tôi quyết định sẽ nói mọi chuyện. đơn giản là tôi không thể chịu đựng được việc phải nói dối thêm nữa. khi Guy hỏi tôi sẽ làm gì vào cuối tuần, tôi nhắc đến buổi dạ tiệc nhưng nói thêm tôi không tính đi. Nói vậy thì anh ấy sẽ mớm cho tôi nói ra điều đó.

Và dĩ nhiên Guy hỏi “Sao? Buổi dạ tiệc nào? Anh nghĩ em đang là sinh viên?”

Tôi hít một hơi thật sâu và đáp “Em biết.”

Giọng Guy có vẻ bối rối: “Sao?”

“Em nghĩ em không muốn thừa nhận mình chỉ là học sinh trung học trong khi anh và Mark đã tốt nghiệp... và có vẻ như đó là một chuyện không hợp pháp.” Chúa ơi, giọng tôi nghe như một con ngố.

Guy phản ứng rất lạ, anh phá ra cười như cắc nẻ. tôi ngồi im, tay nắm chặt điện thoại và không biết phải làm gì. Rồi Guy nói: “Anh nghĩ nếu em đã nói thật thế thì anh cũng nên làm điều tương tự. bọn anh không phải đã tốt nghiệp đâu. Anh và Mark chỉ là sinh viên năm 1 của trường UCLA (1).”

Tôi không hoàn toàn tin vào điều anh ấy nói nhưng dù sao điều đó đã vực tâm trạng tôi dậy vì giờ mọi chuyện không còn vẻ đạo đức giả nữa. tôi tiếp tục hỏi: “Sao anh nói dối em?”

Guy đáp “Anh đoán lý do chắc cũng giống em thôi.”

“Ài chà.”

(1) UCLA (University of California, Los Angeles): Trường Đại học California, L.A

Điều này cũng có nghĩ là sẽ không có chuyến đi du lịch vòng quanh châu Âu nào, đúng không?” anh trêu tôi.

“Trong mơ thì có!” tôi đáp.

Rồi Guy tiếp: “Anh bảo, nếu em không có ai đi cùng tại buổi dạ tiệc đó, anh rất sẵn sàng đưa em đi.”

Tôi thề là anh đã mời tôi theo một cách quá “lỗi thời” nhưng tôi thích điều đó.

“Anh biết không,” tôi nói, “Em chẳng có chút hứng thú nào với buổi dạ tiệc cả. tại sao chúng ta không đi ăn tối hay làm điều gì đó tương tự nhỉ?”

“Được thôi, anh sẽ đón em 7 giờ tối sthws Bảy nhé.”

Guy gõ khi đồng hồ điểm 7h không sau một tích tắc. tôi nhòm qua lỗ nhỏ trên cửa và thấy một anh chàng dễ thương vô cùng, điển hình cho nam sinh của các trường tư thục, đẹp trai hơn rất nhiều so với chàng Guy mà tôi nhớ.

Khi tôi mở cửa, Guy thốt lên “Ồ ồ trông em thật tuyệt.”

Tôi chỉ mặc chiếc váy jeans ngắn ưa thích của mình, chiếc áo pull trắng và khoác bên ngoài một chiếc áo sơ mi cộc tay dành cho nam mà tôi mua lúc còn làm ciệc ở cửa hàng (tôi thích cái kiểu áo nhàu nhĩ đó), xỏ đôi giày Steve Madden đến đế bằng “siêu” gót (đi đôi giày này chắc chết quá, cơ mà tôi thích), tóc thì để dài hơi xoắn và buộc hơi lỏng.

Tôi cười cảm ơn Guy. Lúc đang đóng cửa lại thì anh hỏi: “Bố mẹ em có nhà không?” chắc anh ấy đã chuẩn bị để gây ấn tượng tốt với bố mẹ tôi.

Tôi chỉ cười đáp: “Bố mẹ em thôi không sống chung khi em được mười hai tuổi. họ ly hôn rồi. mẹ em đang hẹn hò với người khác.”

“Đấy có phải điều lạ lùng nhất chưa nhỉ?” Guy nói trong khi mở cửa xe cho tôi: “Bố mẹ anh cũng ly hôn, và cũng thật là lạ họ cũng đang hẹn hò như chúng ta.”

Anh ngồi vào ghế lái của chiếc Jeep Wrangler đen hùng dũng và khởi động máy.

“Em thích chiếc xe của anh.” Tôi nói trong khi Guy lùi xe ra khỏi nhà tôi.

Anh nhìn tôi mỉm cười: “Nó không phải là chiếc xe tiện nghi sang trọng gì nhưng anh thích leo núi hoặc đi bộ đường dài nên nó thích hợp.”

Tôi gật đầu đáp: “Chuyến dã ngoại tuyệt vời gần đây nhất của em là đi dạo ở bãi Venice.”

“Không thể thế được,” Guy nhìn tôi. tôi gật đầu xác nhận.

“Không sao, chúng ta sẽ thay đổi điều đó. anh biết một vài nơi có thể cưỡi ngựa hoặc đi bộ đường trường được, nằm ngay Quận Cam. Anh lớn lên ở đó.”

“Thật thế à?” Tôi không rõ tại sao, nhưng tôi lấy làm ngạc nhiên khi nghe Guy nói vậy.

“Ừ, không hẳn là ở đó, anh lớn lên ở Laguna Beach.”

“Ồ, chắc nó cũng thuộc Quận Cam. Nhưng ở đó lạnh hơn ở đây phải không anh?”

“Đúng rồi.” Anh nhìn tôi cười.

“Anh có nuôi ngựa không?” tôi hỏi.

“Đương nhiên, anh đang nuôi nè. Đến hai con kia. Bây giờ chúng đang ở nhà mẹ anh.”

“Em cũng từng có một con ngựa.” tôi nói và nhìn ra cửa sổ. “Lâu lắm rồi.”

Khi chúng tôi đến nhà hàng, Guy nói: “Anh hi vọng em thích đồ ăn Ấn Độ.”

Bình thường, trước đây tôi sẽ nói tôi thích và làm ra vẻ như vậy. nhưng tôi sẽ không nói dối nữa, nếu không phải là trường hợp đặc biệt. tôi đáp: “Em chưa thử đồ ăn Ấn Độ bao giờ.”

Guy cười rồi nói: “Vậy thì em đến đúng chỗ rồi. thức ăn ở đây rất ngon. Nếu như em không ăn được đồ ăn ở đây thì chỉ ít sau đó em cũng biết được là mình không thích đồ Ấn.”

Guy giúp tôi phân loại những món ăn trong thực đơn thành từng nhóm tôi biết, rồi chúng tôi gọi một lô những món khác nhau để ăn chung. Thú thực là một số món cay xé lưỡi nhưng mùi vị thì miễn chê.

Chúng tôi thưởng thức một buổi tối ngon miệng. cho dù thỉnh thoảng vẫn có khoảng lặng nhưng Guy luôn giữ không khí vui vẻ. anh ấy là một người nói chuyện rất có duyên. Tôi đã làm một vài phép so sánh giữa Guy và Connor nhưng đã kịp ngưng lại vì tôi cảm thấy thật không công bằng, thật khập khiễng khi mang tào so sánh với bánh quy Oreo.

Sau khi trả tiền, Guy nói, “Hãy đi đâu đó đi, chơi cái gì vui một chút. Em đi được chứ?”

“Vui thì em luôn sẵn sàng.” Tôi đáp.

“Tốt lắm, vậy ta đi chơi bowling đi.”

“Gì cơ?” tôi hỏi lại.

“Ừa, chơi bowling.” Anh cười và nhìn tôi chờ đợi, “Anh biết một chỗ chơi bowling mở cửa rất muộn. người ta gọi chỗ đó là rock n’ roll bowling. Vui lắm. họ giảm ánh sáng và dùng màu đen làm nền khiến cho những cái chai chaiky cứ phản quang lấp lánh. Nhạc cũng hay nữa. nào Alex. Hay là em sợ thua?”

“Vâng đương nhiên là em sẽ thua rồi. Em thôi chơi bowling từ khi học tiểu học cơ.”

“Đây chính là lý do vì sao bây giờ mình phải chơi đây. chắc hẳn sẽ rất vui, chúng ta có thể đến bar hoặc câu lạc bộ hoặc bất cứ nơi đâu em muốn nhưng những nơi đó xem ra lỗi thời rồi.”

Nghe anh nói vậy, tôi đành phải đồng ý. Bỗng dưng tôi không còn muốn đến những nơi có khói thuốc mù mịt, say xỉn và làm những trò trước kia tôi từng thích. Chẳng biết chơi bowling có phải giải pháp hay không, nhưng cũng nên thử lần chứ. “Anh biết chỗ chơi bowling gần đây ă?” tôi hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Chúng tôi chơi bowling. Tôi tháo đôi xăng đan xinh xắn của mình ra và thay sang một đôi giày bệt xấu xí màu xanh và đỏ, và đôi tất Guy đã mua từ mấy bán tự động. rồi tôi chọn lấy một trái bóng nhỏ màu hồng mà ba ngón tay tôi có thể kham nổi. lúc nhìn theo quả bóng chạy trên đường băng, tôi từ bỏ hi vọng sẽ làm ngã đồng chai. Nếu bạn chơi bowling giỏi, bạn phải sẵn lòng làm những động tác để bị coi là một tên ngố.

Tôi khởi đầu khá tồi, đạt được một vài cú strike và spares (1), nhưng game của tôi nhanh chóng đi đời nhà ma. Liên tiếp sau đó hàng loạt quả bóng tôi ném cứ thể lọt tòm xuống hai đường biên. Nhưng điều đó chẳng quan trọng, đâu phải chúng tôi đang thi đấu gì và cũng chẳng phải là chơi để tranh hơn thua. Điều này lại làm tôi thấy thoải mái vì Guy thực sự là một tay chơi bowling rất cừ.

Chúng tôi đã thật là vui và cả hai đều muốn chơi thêm nữa những người ta sắp đóng cửa tiệm rồi. Guy nhìn sang tôi hỏi: “Chúng ta làm gì nữa đây?”

Tôi nhìn đồng hồ và sửng sốt khi thấy kim đã chỉ sang 1 giờ sáng. Đây không phải là giờ giới nghiêm gì nhưng tôi biết mình đã thực sự rất vui vẻ và lấy làm tiếc khi nó sắp trôi qua.

“Uhm, em khoongbieets nữa.” tôi nói “Cũng hơi muộn rồi.”

“Em muốn uống một cốc cà phê không?” anh hỏi

Và mặc dù tôi vui vì anh ấy cũng miễn cưỡng khi phải về lúc này nhưng tôi vẫn lắc đầu bảo: “chúng ta vẫn đang ở Quận Cam đúng không? Mọi cửa tiệm đều đóng cửa sớm. nhưng em có sẵn cà phê ở nhà nếu anh muốn uống một tách.

“Chúng ta có nên về nhà em bây giờ không?”

Tôi nhìn anh cười và gật đầu. tôi hi vọng Guy không nghĩ tôi đang cố dụ dỗ anh ấy bằng cchs mời anh

về nhà mình.

*(1) Strike: làm ngã 10 chai sau một lần ném.
Spare: ngã 10 chai sau hai lần ném.*

Chương 35

Khi Guy đánh xe vào trước nhà, tôi thầm mong mẹ và chú Chris không ở nhà vì sẽ thật kì cục nếu phải ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm với họ. Nhưng đèn trong nhà đã tắt hết và tôi không thấy xe của chú Chris đâu nên tôi hi vọng vườn đang không, nhà đang trống.

Chúng tôi bước vào nhà. Guy đi ngay sau tôi, tay đặt lên lưng tôi. tôi cảm thấy hơi hồi hộp nếu lý do để chúng tôi ở đây không phải là vì tách cà phê. Tôi muốn nói, anh ấy dễ thương « toàn tập » và tốt bụng nữa nhưng tôi chưa sẵn sàng để ngã người ra ghế và hôn hít các trò với Guy. Tôi bèn tiến về chiếc máy Mr. Coffee rót một bình cà phê đầy rồi sang ra hai chiếc tách không có các hình in ngớ ngẩn trên đó.

« Nhà em đẹp nhỉ. » Guy nói to át đi tiếng máy xay hạt cà phê.

« Cũng tạm được ạ. » tôi nhìn anh cười và khẽ nhún vai.

« Có phải là em không ? » Anh vừa hỏi vừa cầm lên chiếc khung ảnh bằng bạc có hình một cô bé gái tám tuổi đang ở trường, nước mũi chảy lòng thòng, đầu không một sợi tóc và còi nhom tội nghiệp. Thật không may đó là ảnh của tôi.

« Dạ vâng, » tôi rùng mình. « Anh này, sao anh không vào phòng khách và mở nhạc lên nhỉ ? » tôi nói hí vọng anh sẽ không kịp thấy tấm hình tôi trong bộ đồng phục hướng đạo sinh mà mẹ tôi khẳng khái đòi trưng lên cho được.

Cà phê được rót đầy trong hai chiếc tách. Kem bỏ trong chiếc tách sứ nhỏ hình con bò. Tôi cho thêm vài viên đường vào khay và mang ra ngoài phòng khách nơi Guy đang ngồi dựa lưng vào ghế sofa ngêu ngao hát theo Jonny Lang. CD này tôi mua ngay sau khi Connor « đá » tôi lần đầu.

« Ô anh thích Jonny Lang à ? » tôi hỏi để khóa lấy đi sự lúng túng của mình khi đặt cái khay lên bàn.

« Đúng đây. ông ấy thật tuyệt. Cách đây vài năm anh có xem ông ấy diễn đấy. thật là xuất sắc. »

Tôi mỉm cười và chậm chậm bỏ thêm một ít kem vào tách của mình, trong khi dán mắt vào màu cà phê đang quện vào nhau. Tôi đang tự hỏi làm sao để có thể tể nhị bảo anh ấy đổi sang đĩa khác. cứ như là... tôi đang cảm thấy hơi hồi hộp khi chỉ có tôi ngồi trên ghế sofa cùng Guy vì tôi biết anh ấy sẽ chuẩn bị hôn tôi và tôi cũng muốn điều đó xảy ra. Nhưng tôi tự hỏi không biết sẽ vô duyên không nếu

Guy hôn tôi trong khi đĩa nhạc vẫn chạy. thật ngỡ ngàng khi quan tâm đến những chuyện cón con như vậy vì tôi biết có rất nhiều người có đĩa này nhưng với tôi, bản nhacjsjnyf dành riêng cho mình vào thời điểm tôi đánh mất sự trong trắng.

Nên chúng tôi chỉ ngồi bên nhau và thưởng thức cà phê. Cuối cùng, Guy cúi xuống nhìn tôi và nói : « Anh thấy hạnh phúc vì đã được gặp em. Đêm nay anh cảm thấy rất vui. »

« Em cũng vậy. » tôi đáp và tự hỏi có phải anh đang chuẩn bị ra về không vì những câu nói như thế thường dùng để chào tạm biệt. Nhưng anh dựa vào và hôn tôi, và tôi không tin là nó lại tuyệt đến thế, tuyệt đến mức tôi không thềm quan tâm đến ai đang hát bởi ngoài hai chúng tôi ra, không còn ai đang tồn tại nữa.

Anh ôm gọn tôi trong lòng, tay anh lùa vào tóc tôi. tôi nín chặt áo anh, kéo lại gần hơn và hôn anh sâu hơn cho đến khi nghe có người nói : « Cửa không khóa. »

Chúng tôi buông nhau ra và lùi về hai phía của chiếc ghế. Tôi quệt môi và sửa sang lại quần áo và thậm chsi không ngược nhìn lên vì tôi không biết phải giải thích với mẹ về việc này như thế nào. Nhưng rồi tôi nghe Guy nói : « M ? »

Tôi ngược lên nhìn và thấy nhỏ đang đứng trước mặt tôi trong bộ váy dạ hội. « Cái quái gì vậy ? » Tôi la lên giận dữ nhưng lại lưỡng lự không biết có nên nổi giận trước mặt Guy không.

« Minh xin lỗi. » Nhỏ nhún vai. « Minh có làm phiền hai người không ? »

« Ủ, có. » Tôi đảo mắt lên trời và nói, cố gắng kìm cơn giận mặc dù giọng điệu rõ ràng mỉa mai. « Đây, sao cậu không gõ cửa chứ hả ? »

« Minh gõ rồi nhưng không ai trả lời. Minh đẩy cửa thử và nó mở tung ra. » Nhỏ ngồi lên tay tựa ghế, tay đặt lên váy, và tôi không thể tin được nhỏ có thể tự nhiên thoải mái đến thế, vì chẳng có lý do nào để tôi mời nhỏ ở lại.

« Có lẽ anh nên về. » Guy nói, anh nhìn M rồi sau đó nhìn sang tôi.

« Đừng anh. » tôi nói. « Đừng đi, M sẽ không ở lại lâu đâu. » tôi nhìn M với vẻ đe dọa nhưng nhỏ không để ý vì còn mãi lục lọi chiếc ví dạ hội bé tẹo.

« M, cậu làm gì ở đây ? Tại sao cậu không dự dạ hội ? » tôi hỏi và ngả người về Guy tìm bàn tay cầu anh.

« Cái dạ hội chết tiệt. » Nhỏ nói và đặt chiếc ví xuống, với tay lấy viên đường bỏ tọt vào miệng. « Khi gió, Tiffany là nữ hoàng của buổi tiệc. » nhỏ lắc mạnh đầu.

« Đương nhiên rồi. Bộ bạn muốn làm nữ hoàng lắm hả ? » tôi hỏi đầy ngờ vực.

« Không, không mình không muốn. Hôm nay mình thực sự bức mình. Và mình nhớ cậu. Mình chỉ muốn

chúng ta đi chơi với nhau vui vẻ như trước. Xem nào, mình còn có thể nói gì nữa ? mình thật lòng xin lỗi cậu, thật lòng. Và mình cần nói chuyện với cậu. »

« Bạn trai của cậu đâu ? » Tôi hỏi, liếc mắt về phía Guy. Tôi không muốn để anh ấy biết giữa tôi đã có cuộc cãi vã.

« Bạn trai hả ? Mình đi dự tiệc với Harry Potter. Mình không đùa đâu. Hắn chỉ cao có mét hai thôi, đeo một cái kính dày và mình nghĩ hắn chỉ mới có mười tuổi. mình đã xử sự thật ngu ngốc sau đó mình trả hắn về nhà. Mình cảm ơn hắn và bảo hắn có thể giữ cái khay.”

Guy cười lớn nhưng tôi chỉ nghĩ được một câu trong đầu: gieo gió gặt bão!

Sau đó nhỏ nhìn Guy và nói “Chào Guy, em xin lỗi đã phá hỏng cuộc hẹn của anh.”

Guy khẽ nhún vai siết chặt tay tôi.

“Cậu có cà phê chứ?” M hỏi.

Tôi trừng trừng nhìn nhỏ. Thật không tin là nhỏ không nhận ra tôi đang cố đuổi khéo. Nhưng rồi tôi chỉ nói: “Ừ, mình sẽ lấy một ít cho cậu. có vẻ như cậu cần một ít.”

“Cảm ơn cậu.” nhỏ nói và tôi không biết nhỏ có thực lòng hay là đang mỉa mai với tôi nữa. nhưng tôi chẳng quan tâm.

Khi trở lại phòng khách, tôi đưa cho M tách cà phê cùng với một chiếc khăn mặt có chữ “Đó là cô bé của tôi!” in trên hình một cô bé gái đội chiếc mũ bóng chày màu cam. Tách của chị gái tôi! nhỏ nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn Guy hỏi: “Tối nay bạn của anh làm gì?” Nhỏ ngồi tahwngr dậy và cười đầy hi vọng, như thể chúng tôi sẽ sắp đặt cho nhỏ một cuộc hẹn vào lúc một rưỡi sáng.

“Mark ấy à? Anh không biết chắc nó cũng đang hẹn hò thôi.”

“em hiểu rồi.” Nhỏ nói và ngồi gục xuống. “Chuyện đời tôi là vậy đấy.”

Nhỏ gạt đầu và tháo chiếc ghim cái áo đang đeo xuống. tôi không biết nhỏ làm vậy có nghĩ gì nữa. theo cách nhìn cổ lỗ của tôi thì bọn con trai sẵn sàng nhảy vào nước sôi lửa bỏng vì nhỏ.

“M, có một vài chuyện anh cứ thấy thắc mắc hoài.” Guy hỏi và nhấp một ngụm cà phê.

“Sao ạ?” nhỏ nhìn anh thận trọng.

“Thế này, em có thể không nói nếu em không muốn, nhưng tên thật của em là gì?”

Nhỏ nhìn tôi và cả hai cùng phá lên cười.

“Em sẽ nói cho anh nhưng anh phải có giá cho câu trả lời mới được.”

“Bao nhiêu?” anh nói và móc ví.

“Theo anh bao nhiêu là được?”

“10 đô.”

“Không bao giờ.” Nhỏ lắc đầu và nhìn anh,, làm ra vẻ bị xúc phạm.

“20.”

“Nhỏ nhắm mắt lại nhìn anh: “Okay, nhưng không chi phiếu, không chuyển khoản, chỉ tiền mặt thôi nhé.”

Guy đặt tờ 20 đôla trên bàn, M nhanh như cắt cầm lấy tờ tiền và nhét nó vào váy.

Tôi ngồi xuống cạnh Guy chờ nhỏ trả lời. nhỏ thở hắt ra và nói “Madison. Tên của em là Madison.”

Guy nhìn nhỏ đầy thất vọng. “Anh muốn lấy lại tiền. anh nghĩ phải có điều gì thú vị lắm chứ, như Matilda hay đại loại như vậy. tại sao em chọn tên M.”

Nhỏ nhìn tôi và tôi đáp thay nhỏ: “Bởi vì từ ngày đầu tiên từ nhà trẻ cho đến những năm trung học, ít nhất trên quần áo cậu ấy mặc có khi là một chiếc áo pull, hoặc áo khoác, hoặc thậm chí là đôi tất luôn có ít nhất một chữ M xanh rất to. Sau đó mọi người bắt đầu gọi nhỏ là M và cái tên đó theo nhỏ đến tận bây giờ.”

Guy nhìn nhỏ lắc đầu: “Anh chưa bao giờ nghĩ em thuộc tuýp người điên cuồng vì mấy thứ kí tự các loại như thế.”

“Đó là chuyện ngày xưa. Đó là cách mẹ đánh dấu đồ của em. »

Rồi chúng tôi uống cà phê và thật là vớ vẩn bởi vì tôi thực sự muốn M ra về để tôi có thể chơi đùa cùng Guy và hôn anh ấy. nhưng nhỏ vẫn ngồi im đó, không có vẻ gì vội vã ra về. Điều này làm tôi thấy khó chịu nhưng tôi cố không thể hiện điều đó với M trước mặt Guy. Thực sự là tôi chánwgr vui tẹo này.

Cuối cùng, guy nhìn đồng hồ và nói : « Anh phải về thôi. »

Tôi nhìn sang M. Nhỏ vẫn ngồi im và tôi biết tôi không thể tìm cách gạt bỏ nhỏ sau khi đã cố gắng đóng kịch từ nãy đến giờ. Tôi đành đầu hàng với tình huống này và quay sang nhìn Guy nói : « Em tiễn anh ra cổng. »

Khi chúng tôi ra sseens cạnh chiếc jeep của anh, Guy nói : « Bạn của em có ổn không đấy, hình như M đang buồn. »

Tôi nghĩ thật vô lý. Nếu có ai đó buồn thì người đó phải là tôi. nhưng rồi tôi chỉ đáp : « Em rất tiếc. »

Rồi Guy hôn tôi. cảm giác thật bay bổng. Guy vừa lùi xe lại vừa nói : « Lần sau chúng ta đi cưới ngựa nhé. »

Tôi cười và đáp : « Dạ được. »

Khi tôi quay vào nhà, M đã rời thanh tựa qua ngồi trên ghế sofa . nhỏ nằm dài trên ghế, giày đã tháo và gác chân lên bàn. Tôi bước đến máy đĩa và lấy đĩa Jonny Lang ra bởi vì nó là đĩa nhạc tôi để tôi và Guy hôn nhau. Tôi thay đĩa Tori Amos vào vì nó chẳng gọi tôi nhớ về bất cứ ai. Tôi quay sang M, cực kỳ khó chịu khi thấy nhỏ tự tiện nằm lăn ra đó. Tôi sắp buột miệng nói cho M biết thì bỗng nhận ra có gì đó ở nhỏ, ở cái cách nhỏ nằm khiến tôi phải hỏi : « Cậu không sao chứ ? »

Nhỏ thở dài và lấy lòng bàn tay chà lên mặt, cố gắng không khóc. Nhỏ ngồi như vậy một lúc và bắt đầu nói : « Cút thật. Alex. Mình xin lỗi. Mình thật tồi. »

Tôi ngồi trên ghế đối diện với nhỏ nhưng không nói lời nào vì tôi hoàn toàn đồng ý với nhỏ.

Nhỏ kéo gấu váy lau mặt rồi nhìn tôi nói tiếp : « Mình và Trevor chia tay rồi. »

Tôi chỉ ngồi im nhìn nhỏ. tôi biết mình nên nói gì đó nhưng thực sự tôi cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn từ lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau.

« Đã xảy ra chuyện gì ? » tôi hỏi.

« Buổi tiệc chết tiệt. Thật kinh khủng. Mình đã bỏ về sớm và gọi di động cho Trevor nhưng anh ấy không trả lời. Nên mình lái thẳng đến L.A. nói ngắn lại thì mình bắt gặp anh ấy với một đứa con khác. »

« Mình rất tiếc. » tôi nói.

« Tất cả là lỗi của mình », nhỏ lắc đầu nói. « Đáng ra lần trước mình nên bỏ hẵn. Mình không nên tin vào lời nói dối của hẵn và không nên tiếp tục đi chơi với hẵn. Thật là ngốc và nông cạn. » nhỏ lắc đầu nhìn tôi.

« Hẳn cư xử với mình như thể mình đã mắc sai lầm, như thể đó là lỗi của mình. Rằng hẵn cặp đứa khác vì mình đã đi dự tiệc cùng một đứa con trai khác. mình nói : « Trevor, chính anh không muốn đến dự tiệc mà, đúng không. Anh còn bảo em đi vui vẻ mà. » tôi nhìn nhỏ với tay lấy chiếc ghim cài áo hình hoa hồng và giữ nó trên mũi.

« Hẳn biết lý do duy nhất mình đến buổi tiệc là vì đó là một dịp quan trọng. Mấy tháng vừa rồi mình đã không hẹn hò với bất cứ ai khác, và vì thế mình thành người không có ai đi cùng. Và rồi tất cả mọi người đã biết mình phải hẹn hò với một thằng ngốc Hogwarts. Mình đã có một thời gian tồi tệ, một buổi tồi tệ. Tất cả những gì mình muốn là tìm Trevor và ở bên cạnh anh ấy. chuyện này chưa bao giờ xảy ra với mình. Hẳn tận dụng thời cơ khi mình vắng mặt. Thằng chó má. » nhỏ lắc mạnh đầu và ném bóng

hồng rơi ra đúng vào chậu cây treo trong phòng.

« M, cậu biết nhỏ đó là ai không ? »tôi hỏi.

« Ồ đúng rồi, đó mới là phần hấp dẫn. Đó là bạn gái cũ chết dịch mà Trevor đã kể với mình lúc trước. Cậu tin được kkkhoog, nên mình đã nói thế này : Này Trevor, chữ ‘cũ’ có nghĩa là đã thuộc về trước đây chứ không phải còn trong hiện tại nữa. Và mình nói với hấn là hấn quả là một kẻ thất bại nhục nhã khi nhảy lại vào cái hồ bơi mà chính hấn lúc trước đã đá vào. Và mình nói hấn cút xéo đi ! »

Nhỏ lại lấy tay bưng mặt rồi ngồi im thêm một lát nữa. Vừa lúc đó, tôi nghe Tori hát : « Chưa bao giờ là đứa con gái suýt mướt và tôi nghĩ đó là giải pháp hay. » Một lúc sau, nhỏ ngồi thẳng lên nhìn tôi và nói : « Mình biết cậu nghĩ mình đã phá hỏng hoàn toàn mối quan hệ của chúng ta và cậu cho rằng cuộc đời mình là một con đường bằng phẳng. Có lẽ ở một vài khía cạnh nào đó thì đúng, nhưng điều này không có nghĩa là cuộc sống của mình hoàn hảo. Khác xa lắm. » Nhỏ tìm chiếc ví và kéo ra gói khăn giấy, đặt mẫu giấy lên mũi và giữ nguyên tư thế ấy một lúc.

« Cậu biết không, đôi lúc mình có cảm giác mình bị rơi giữa đại dương mà không có lấy một cái áo phao nào. Nhưng mọi người lại trông đợi mình bơi vào bờ và phá kỉ lục và mình sẽ nhận được huy chương vàng. Giống như thể tất cả mọi người đều có đặt kì vọng rất lớn nơi mình : « M là đội trưởng đội cổ vũ, M luôn đạt điểm cao, M sẽ vào Princeton, M là đứa con gái tuyệt vời của bố mẹ. »

M lắc đầu và vo tròn mẫu khăn giấy : « Mình quá hoàn hảo đến nỗi chẳng ai cho rằng những gói thuốc ấy là của mình. Cậu biết điều đó làm mình tổn thương thế nào không ? mẹ mình thì quá hồ hững với mình. Bà ấy chỉ việc đổ mọi việc lên đầu mình. Cậu biết vì sao bà ấy làm vậy không ? điều đó khiến bà ấy cảm thấy mọi việc dễ dàng hơn. »

Nhỏ nhìn tôi một lát rồi gục đầu xuống lòng bàn tay và bắt đầu khóc nức nở, vai run bần bật. Tôi ngồi in nhìn nhỏ khóc, nghĩ về những gì nhỏ đã nói, và tôi không thể tin chúng tôi lại giống nhau đến thế. Chúng tôi đều bận tự hủy hoại bản thân mình, chỉ làm lộn tung phèo lên mọi thứ, chỉ mong có ai đó quan tâm đến mình. Nhưng những người mà chúng tôi muốn họ để tâm tới thì lại không đủ quan tâm như chúng tôi mong đợi. Và chúng tôi không thể làm gì hơn nữa.

Nhỏ lại kéo gấu váy lau mặt : « Mình thật lòng xin lỗi vì đã là xáo trộn buổi hẹn của cậu. »

Tôi nhìn M và nhún vai, « Đừng bận tâm về chuyện đó. Tụi mình còn gặp nhau dài dài mà. »

Chương 36

Chỉ còn hai tuần nữa là tới kì thi tốt nghiệp. Tôi đang nỗ lực hết sức để kiếm được tám bằng tốt nghiệp trung học. Chứng cứ là hằng đêm, tôi phải thực hiện một thói quen mới : tắt hết máy di động, tivi và những thứ phát ra âm thanh (bất cứ thứ gì khiến tôi mất tập trung) và dành một giờ cho từng môn học. Giống y kiểu phạt kỉ luật mẹ mới áp đặt lên tôi cách đây chưa lâu, khác là lần này tôi tự mình đặt ra và tự mình cố gắng.

Tôi đã phải rất vất vả mới hoàn thành bài luận Anna K. Cuối cùng hai ngày cố gắng đã mang lại kết quả khá tốt. Có điều, tôi thực sự không muốn nộp bài cho thầy Sommers trước mặt cả lớp như vậy, mà cũng không muốn phải nộp muộn. Tôi lựa lúc thầy ra nói chuyện điện thoại bèn chạy lên bàn thầy và nhét bài luận của mình dưới tập giáo án của thầy, lòng thầm mong thầy sẽ chú ý tới. Dĩ nhiên là phải sau khi cả lớp ra về.

Vừa đi tôi vừa ngẫm nghĩ, chắc mình là con bé bất hạnh nhất thế giới. Trong khi hết thầy mọi người đều có những dự định đầy hào hứng cho kì nghỉ hè thì tôi phải ở nhà và vờ như đang bận-rộn-lên-kế-hoạch-cho-kì-nghỉ. Mấy đứa khác nhau nơi nào sẽ đi hè này, hay lên kế hoạch mua sắm không ngừng nghỉ để ních chật tủ quần áo. Tất nhiên là M sẽ làm hai thứ đó cùng một lúc ! gia đình của nhỏ đang vì vụ ở Hy Lạp và sẽ ghé lại Paris vài ngày trên đường về để M có thể diện vài bộ quần áo mới cho ngày vào Princeton. Còn tôi phải lủi thủi ở cái cửa hàng này và cố kiếm cớ để bận rộn cho qua ngày.

Tôi có nói chuyện với Guy mấy lần qua điện thoại, nhưng gặp mặt thì lần cuối là khi M đột ngột đến nhà tôi đêm hôm đó. Hiện tại cả hai chúng tôi đều đang dồn hết sức học thi.

Tôi thả người xuống ghế, mệt mỏi gấp vở bài tập tiếng Pháp lại để nghỉ ngơi một chút. Tôi lật cuống tạp chí Elle số mới, ngồi xem cung mạng của mình. Ngay lúc đó, chuông điện thoại đổ. Tôi đoán là M gọi từ nước ngoài về nên nhấc máy ngay.

Một giọng trầm ấm cất lên : « chào em, Alex. »

Tôi gần như đông cứng người, lắp bắp : « Connor ? »

Nhìn dãy số điện thoại dài tôi biết anh vẫn đang ở Anh. Connor hỏi : « Giọng em lạ quá, có việc gì à ? »

Hàng loạt kí ức hiện về thật rõ nét, nhưng tôi gạt chúng ra ngay khỏi tâm trí. Vậy là đúng như tiên đoán trên cuốn tạp chí mới đọc : « Hôm nay cảm xúc của bạn sẽ lên đến cực điểm. » tôi trả lời Connor : « Có gì đâu anh. »

Giọng anh thân mật hơn : « Ừ, thế chuyện học em sao ? »

Tôi đáp : « Dạ ổn, mọi thứ đều tốt. » câu này có được tính là nói dối không, không biết nữa nhưng cứ buột miệng tuôn đều : « À ban nhạc anh nói hôm bữa sao rồi, anh kí hợp đồng với họ chưa ? »

« Rồi em ạ, mọi sự đang trôi chảy thuận lợi. Hôm nào anh gửi mấy bài em nghe thử. Chà, anh mới nghe kể M với Trevor chia rồi hả? » anh nói.

« Dạ đúng rồi. » tôi gấp cuống tạp chí lại, co hai chân bỏ hẫng lên bàn.

« Hừm tệ thật đấy ! »

« Em cúnghĩ vậy. »

« Vậy... khi nào em mới đến London đây ? » giọng anh nghe như đang cười và ngọt ngào hỏi tôi.

« Gì cơ ? » tôi kinh ngạc. Anh đang trêu chọc ?

Lúc này thì Connor bật cười thành tiếng : « Ý anh là khi nào em mới chịu đến London thăm anh ? »

Tôi hơi căng thẳng, cười gượng và đáp : « Em... em chưa biết nữa. »

« Đi nhé, sẽ vui lắm ! »

Chúng tôi nói chuyện tào lao một lúc nữa rồi cúp máy. Tay tôi khẽ run khi đặt ống nghe xuống, vẫn còn đang tự hỏi nãy giờ có phải tôi đang mơ. Cách đây chưa lâu, tôi đã từng nghĩ tới việc mình sẽ chuyển đến London cùng Connor. Chúng tôi sẽ hòa giải hết những khúc mắc chất chứa trong lòng lâu nay và cuộc đời tôi sẽ hoàn toàn thay đổi ! nhưng giờ đây tôi đã không còn lòng tin nữa. Giả sử tôi đến được đó thì sao ? liệu anh ấy có chấp nhận tôi hơi là bạn gái anh không ? Và điều quan trọng hơn, tôi có còn muốn trở thành bạn gái của Connor nữa không ?

Những việc đã qua trở thành bức tường ngăn cách lớn giữa tôi và anh và thật không ổn chút nào nếu tôi quyết định đến đó. Tôi không ngờ đến việc Connor sẽ gọi điện hỏi thăm, nhưng rõ ràng đây là lần thứ hai anh ấy gọi, chứng tỏ anh ấy có tình cảm hay ít ra đôi chút quan tâm đối với tôi.

Vậy thì... tôi sẽ đến đó một lần xem sao. Dù gì tôi cũng không có dự định cho thời gian sắp tới. Về tiền bạc thì tôi có dành dụm chút đỉnh mấy tháng làm việc ở cửa hàng rồi.

Thế là trên đường đi làm, tôi ghé qua hiệu sách mua cuốn cẩm nang du lịch Anh quốc. Cũng có vẻ khá hữu ích, nhiều địa danh chưa gì đã hấp dẫn tôi rồi !

Một giờ nữa là đóng cửa tiệm. Tôi đang chột vọt thì Blake gọi từ Khu bán hàng nam.

« Alex ơi. » Hắn thì thầm qua điện thoại. « Tôi mới gửi thông báo nghỉ việc trước hai tuần cho Ronette. »

« Ôi trời ! » tôi kinh ngạc thốt lên « Chị ấy phản ứng thế nào ? có mắng nhiếc gì không ? »

« Không hề, bà ấy còn chúc tôi may mắn và gặp nhiều thành công. Nói chuyeenjraats tử tế nhé. Vì thế tôi cũng không phải tuôn ra mấy lời khó chịu cho lắm. Thậm chí bà ấy còn ôm chầm lấy tôi nữa ! »

« Tởm quá ! » tôi nhăn mặt.

« Tôi cũng thấy tởm. Còn bà thì sao, đang làm gì đó ? bên mình hôm nay chát chết. » hắn rên rỉ.

« Bên này cũng vậy » tôi chán ngán nói với hắn, « Cả tối mà chỉ có hai khách đến mua. Cũng may có cuốn cẩm nang du lịch Anh, không thì chẳng biết phaira làm gì nữa. » tôi đóng cuốn sách lại, tay miết nhẹ lên bìa sách có hình tháp Big Ben.

« Bà đang có dự định gặp Richard Branson yêu dấu của bà đó hả ? » hấn chầm chọc.

Tôi bật cười : « Không, không phải đâu. Connor mới mời tôi đến London chơi ! »

“Hấn gọi á?” Blake thận trọng hỏi lại.

“Ừ, tôi đang phân vân.” Tôi xoắn dây điện thoại lại rồi nhìn bóng mình trong gương.

“Tôi kể Ken sẽ chuyển đến sống ở New York với bà chưa?”

“Gì cơ? Ông nghiêm túc đó hả?”

“Công ty anh í có văn phòng liên lạc ở đó. anh í đang định xin chuyển công tác, và ở chỗ đó cũng là chỗ tốt. tôi nghĩ tốt hơn là bà nên đến nghỉ hè ở New York cùng bọn tôi. có tôi, với cả một chị bạn nữa. lắm chỗ cho bà tha hồ lang thang. Thích cực!”

“VẬY... ý ông là, tôi không đến London nữa hả?”

“Dĩ nhiên, không được đến London.”

“Nghĩa là không gặp Connor nữa?”

“Đúng, tôi chỉ lo cho bà thôi.”

“Ý ông là sao?”

“Mình sợ bà bị tổn thương.” Hấn hạ giọng.

“Cho người ta thêm một cơ hội thôi mà...” tôi ngập ngừng.

“Alex! Nghe tôi đây, người duy nhất bà nên cho một cơ hội nữa khi không ai khác mà chính là bản thân bà đó, hiểu không?”

Chương 37

Xong việc tôi đến chơi nhà M. bố mẹ của nhỏ đã ra ngoài dự tiệc từ thiện nên tụi tôi quyết định ăn ngoài luôn. Tôi hơi áy náy với nhỏ vì thực tâm tôi không tha thiết đến đây cho lắm. còn đồng bài tập tôi phải ôn thi cuối kì. Thêm vào đấy, tình bạn của chúng tôi cũng chẳng mặn mà như xưa nữa. tôi hơi ngại ngần lúc đi chơi với nhỏ. Nhưng M quá nhiệt tình. Nhỏ cứ lên hết dự định này đến dự định khác cho đêm-tuyệt-vời duy nhất của chúng tôi trước khi từ biệt nhau trước kì nghỉ hè. Cuối cùng tôi đành nhượng bộ. dù sao thì bỏ một đêm ôn tập cũng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc. nhưng để an toàn, tôi buộc nhỏ hứa bằng mọi giá là chúng tôi sẽ không kết-thúc-bằng-trận-thác-loạn-ở-câu-lạc-bộ nữa! ở

tuổi mười bảy xem ra không đến đó thì chẳng còn việc gì vui hơi đến bạn tiêu sầu. nhưng riêng tôi thì không!

M đang ngồi sơn móng tay bằng lọ sơn móng mới hiệu Tangerine Dream – Giấc mơ Quýt. Xong nhỏ khui sâm-panh rồi nhấp một ngụm trong khi tôi tìm trong tủ lạnh xem có thứ nước ngọt nào để uống không.

Tôi thử một chiếc máy trong tủ của nhỏ và hỏi: “Bồ tính đem hết thầy đồng quần áo này đến trường đại học luôn hả? ý mình là phòng kí túc xá khá chật, phải mất đến hai phòng mới chứa hết đồng này đây.”

Nhỏ nhìn tôi nhún vai đáp: “Sau khi mẹ mình lấy vài thứ rồi thì trong đồng đồ mình, cậu thích gì thì cứ xách về nha.”

“Thật à?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Ồ, dĩ nhiên là thật. có sao đâu.”

Tôi cầm chiếc áo thun tuyệt đẹp (tôi mê nó phải đến năm nay rồi!) và bận vào. Rồi trong thêm chiếc quần da lấy từ trên kệ. khi đã xong xuôi, tôi đứng trước gương ngắm toàn thân mình. Tôi xoay sang M hỏi: “Giống Pocahontas (1) không?”

Nhỏ nhìn tôi rồi bật cười: Giống cực!

Rồi tôi cởi ra và bỏ vào chỗ cũ. M nói: Mình kể cậu nghe vụ bố mắng mình cái tội phung phí chưa? Ông ấy nói sẽ cần nhắc lại mức tiền tối đa trong thẻ của mình.

(1) nhân vật thật đã được hãng Walt Disney dựng thành phim hoạt hình thành công, vốn là một cô gái da đỏ châu Mỹ kết hôn với một người Anh và trở nên nổi tiếng tại Anh vào những năm cuối đời.

“Ôi Chúa ơi, tệt thật. rồi sao nữa?” tôi tóm lấy chiếc áo lụa đen trên giá treo.

“Chẳng gì cả. mình dọa ông ấy là nếu ông ấy cúp thẻ của mình chỉ vì mình tiêu hơi quá trớn thì mình sẽ kể mẹ nghe về vụ lãng nhãng của ông ấy và cứ đợi mà xem vụ ly hôn sẽ tiêu tốn tiền của ông ấy gấp mấy chục lần.”

“Không thẻ nào.”

“VẬY mà có thẻ đây.”

“Ừa, chứ không phải mẹ cậu đã biết nhưng quyết định im lặng sao?”

“Ừ, mẹ biết. nhưng bố mình không biết mình đã biết mẹ tường tận hết cái tật lẳng nhăng của ông ấy. ông ấy cứ hòng luôn rồi đổ mặt tía tai và nhặng lên với mình. Rồi mình đứng lên thùng thẳng nói bố cứ coi chừng rồi lủi đi luôn.”

“Bố cậu có làm gì cậu không?”

“Dám sao,” nhỏ hấp háy mắt, “À này, cậu đã nói chuyện lại với bố cậu sai hôm cãi vã đó chưa?”

“Chưa,” tôi lắc đầu.

M gục đầu trầm ngâm: “Mong là sau này tụi mình sẽ không phải mắc sai lầm như mẹ của tụi mình ha!” nói xong nhỏ đổ thêm sâm banh vào ly, “Cậu tính sao rồi?”

“Ý sậu alf sao? Sau tốt nghiệp hả? mình chưa biết phải làm gì cả? còn cậu?” Tôi vừa hỏi vừa lôi ra một chiếc coocxe hai dây bằng lụa và tìm xem có đôi boots nào hợp.

“Chưa biết thế nào. Chắc tại Hy Lạp ngắm nghĩa tí chts rồi đến Princeton.”

Tôi tựa một đôi giày gót thấp rồi ngồi ở đầu giường, rải chân ra để mang vào. “Sao lại là ‘chưa biết thế nào’?”

“Ừ,” nhỏ nhấp thêm ngụm rượu, “Vì nó không qhair quyết định của mình. Đôi lúc mình chỉ ước sao cắt phẳng tóc mình đi rồi nhuộm xanh lè ra, và chửi đồng ‘khổng kiếp’ cho ông bà bố mình nghe. Nhưng cậu cũng biết đó, chỉ có thể viết lên giấy dán thẳng vào cái tủ lạnh họa may họ mới đi ngang qua mà đọc được.” nhỏ cười lớn.

“Cậu sẽ không làm vậy đâu,” tôi đáp trả rồi nhặt chiếc áo vét cổ chéo ngắm nghĩa.

“Thì đã sao?” nhỏ nhìn tôi đầy tự ái.

“Mình nghĩ dần dần cậu sẽ ổn thôi mà. Mình tin là vậy.”

Nhỏ đứng trước gương, vuốt những lọn tóc vàng dài óng ả. Tôi nghĩ hiếm ai có được motoj vẽ đẹp hoàn chỉnh như M (đó là sự thật). “Có lẽ cậu đúng.” Nói rồi nhỏ đến gần tôi hỏi: “Cậu có nhận ra đạo gần đây cậu không nhắc đi nhắc lại đến Richard Branson nữa không?”

Tôi nhìn nhỏ rồi hấp háy mắt: “Ồ, đến lúc mình sống thức tế hơn một chút rồi.”

Tôi lục trong túi xách ra thỏi son, đang định tô một chút lên môi thì M bảo: “Chụp này!” VÀ ném một chiếc hộp màu xanh cánh trả đến chỗ tôi.

“Cái này...” tôi giơ tay bắt trước khi chiếc hộp kịp rơi xuống sàn, và nhìn chằm chằm nó trong lòng bàn tay mình.

“Mở ra đi,” nhỏ mỉm cười.

Tôi hồi hộp gỡ dải ruy băng trắng ra và tháo nắp. không thể tin được! là chiếc vòng tay bạc đẹp không thể không cảm thấy đồ kị. thậm chí cái này còn có mấy đường chạm khắc đá ở xung quanh. Tôi ngờ ngác cầm nó trong tay hỏi M: “Gì đây M? ý mình là hôm nay đâu phải sinh nhật hay dịp lễ gì?”

“Mình không biết. cứ xem đó là quà tốt nghiệp,” nhỏ nhún vai.

“Nhưng mình không có quà gì cho cậu hết,” tôi áy náy.

“Thôi thôi được rồi, vậy không phải quà tốt nghiệp. bỏ cứ xem đó là một lời cảm ơn của mình dành cho một người bạn tốt,” nhỏ nhấp môi vào ly rượu, “Ý mình là, sau hàng đống việc mình gây ra cho cậu, cậu vẫn ở bên mình. Mình đã phá bĩnh vụ hẹn hò của cậu với Guy nhưng cậu vẫn giúp mình. Mình đã cư xử quá tệ.”

Tôi buộc chiếc vòng vào tay, thấy hơi ngờ ngợ vì đa phần quà của M chắc chắn chỉ hối lộ tôi thôi. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy hạnh phúc của nhỏ, tôi thấy mình thật là tội lỗi khi nghĩ vậy. chúng tôi đã là bạn lâu năm, M nói đây là quà cảm ơn của nhỏ thì nó chỉ có thể là lời cảm ơn chân tình của nhỏ. Mình cũng đừng nên đa nghi quá! Nói cho cùng, chiếc vòng tay thiết là hợp với đồng hồ ở cổ tay tôi.

Cuối cùng, chúng tôi lại đến câu lạc bộ! khi chúng tôi đỗ xe vào chỗ mà tay giữ xe vừa chỉ, tôi liếc nhỏ: “Mình không tin nổi cậu nữa rồi!”

“Sao cơ?” nhỏ nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức ngay thơ.

“Chúng mình đã thống nhất là : KHÔNG CHƠI ĐÊM Ở CÂU LẠC BỘ. cậu quên rồi à?”

Nhỏ đưa người phục vụ chìa khóa xe và thùng thắng: “Bình tĩnh đi, đây đâu phải câu lạc bộ, đây chỉ là quán bar thôi à?”

“Có chỗ đậu xe, lối vào bự chẳng thế này và còn phí vào cửa nữa, M ơi là M, đây là một cái CÂU LẠC BỘ CHÍNH HIỆU đó!”

“Xin lỗi Alex, nhưng lần này cậu sai rồi, nhìn kia, tên chỗ này BAR NONE. Ngẩng đầu lên coi!” nhỏ noisc hỉ tay vào bảng hiệu neon đang nhấp nháy ngay cửa ra vào : “Nó là một quán bar, bar thôi à!”

Tôi đứng như trời trồng rồi nhìn xuống chiếc vòng tay bằng bạc sáng lấp lánh, tôi nhận ra một điều, cuối cùng tôi cũng bị nhỏ mua chuộc!

Chương 38

Trên cao, mặt trời tỏa những tia sáng yếu ớt. mới hừng sáng nên trời vẫn se lạnh. Tôi vòng tay quanh mình và bắt đầu rảo bước. Tôi hơi sợ một chút, cố gắng không tưởng tượng ra mấy vụ sát nhân, bắt cóc, hay cưỡng hiếp nào xảy ra vì tôi hoàn toàn chỉ có một mình. Tôi mù mịt chẳng biết mình đang ở đâu, chẳng phân biệt chỗ nào ra chỗ nào, thậm chí phải đi bằng cách nào nữa. tôi bắt đầu hơi sợ. ý tôi

là, giờ tôi đang hơi hồi hận vì đã bỏ M lại. giả như tôi đành nhượng bộ M lần nữa, ngồi đực ra đó giết thời gian, chờ “vụ đó” của nhỏ xong để về nhà trên chiếc BMW âm áp, an toàn và đầy đủ tiện nghi của nhỏ.

Mấy chiếc xe đỗ ở đường giờ sương phủ dày đặc. Đâu có vài tiếng bíp yếu ớt vang lên báo hiệu chơ nhân ra lấy xe. Tôi lùi vào một góc của khu chấ xe, và lập tức thấy hồi hận vì có hai gã đàn ông ở đâu đi thẳng về phía tôi. Bọn họ mặc quần jeans bó sát, áo pull mỏng có mũ trùm đầu. Trời rất lạnh nhưng tôi không dám mở miệng xin trú tạm một lát, chỉ sợ chưa kịp nói đã bị dân cho một trận như tử.

Tôi nhìn ra phía đối diện, tự hỏi có nên băng qua đường trước khi họ túm được không nhưng đã muộn, bây giờ cả hai gã đang ở ngay trước mặt tôi. họ nhìn tôi một cách thiếu thiện ý rồi đứng chấ tôi lại nói: “Ê!” tôi nín thở, vờ như không để ý và bắt đầu cảm thấy bức khi phải lang thang một mình ở L.A mà ngoài trời kia vẫn còn tối mù.

Tôi băng qua đường đến một khu nhà khác, qua mấy bậc thềm đá trước các cửa hàng mà phải còn ít nhất ba tiếng nữa mới mở cửa rồi lọt thỏm vào một góc nhỏ trong khi miên man suy nghĩ. Đột nhiên tôi nhận ra mình phải đi đâu!

Tôi đến khu cà phê mở suốt đêm, bước vào lối dẫn đến quán Pacific Blue Cops. Máy người ở trông nhìn tôi chỉ trỏ, nhưng không có luật lệ nào cấm uống một cốc latte sau một đêm dài dằng dặc nên tôi chỉ việc lờ tịt họ đi.

Tôi đứng dựa vào tường, sau hai người phụ nữ và đợi đến lượt mình. Hai người phụ nữ đứng trước nói tiếng Tây Ban Nha. Họ chỉ trỏ vào chiếc cốc vai đựng đầy bánh rán Mỹ. Tôi lắng nghe những tiếng thần thì khá lạ tai của họ. tự dưng tôi thêm hiểu họ nói gì và tham gia vào cuộc nói chuyện để đỡ cảm thấy mình cô độc. Một người trong bọn họ bật cười... đó là điều an ủi lớn cho tôi sáng nay, với một kẻ phải trải qua đêm dài một mình, nhất là khi lại lạc mất người bạn thân nhất!

Tôi cầm lấy một cốc latte lớn và một chiếc bánh rán cũng cỡ lớn rồi tới chỗ ưa thích của tôi ở Venice Beach. Tôi chưa bao giờ đến đây vào lúc sáng sớm. Quang cảnh lúc này rất rúc rỏ tĩnh lặng và bình yên, đẹp đến độ khó mà tả được.

Hầu hết bọn người vô gia cư và xì ke ma túy đang ngủ mê mết. Những người bán dạo khoan thai đẩy xe hàng. Tôi bẻ đôi chiếc bánh rán và bắt đầu ăn trong khi nghĩ về cơ hội thứ hai của mình. Thật buồn cười là tất cả cơ hội đó đều bị trao nhâm người. Có lẽ Blake đã đúng, tôi mới chính là người nhận cơ hội thứ hai từ chính mình.

Bạn hiểu tôi nghĩ gì chứ? Tôi đang đối mặt với tương lai mình và giờ tôi chấp nhận một sự thật phũ phàng: M hoàn toàn là đứa bạn không tốt, nói đúng hơn là hết sức tệ. Bố thì không hề quan tâm đến tôi nữa. Giờ ông ấy đã tái hôn, đã tạo cho bản thân ông ấy cơ hội thứ hai, và những đứa con tiếp theo sẽ ra đời, vì vậy, trong mong ông ấy trở về với mẹ con tôi thì chẳng thà quên bég ông ấy đi và tiếp tục ngẩng cao đầu sống tiếp.

Điểm số trong thời gian vừa qua của tôi không tốt lắm, đặc biệt là môn Lịch sử và Kinh Tế Học. Tôi phải công nhận điều này hoàn toàn do lỗi của tôi. Tôi bỏ quên chúng bằng sự thờ ơ ngày một lớn dần

trong mình.

Dĩ nhiên dù trong thời gian gần đây tôi có cố gắng đến lớp đều hơn và học chăm chỉ hơn thì cũng đã quá muộn để giành học bổng. thành tích đó không đảm bảo cho tôi được nhận vào một trường tốt. nhưng cũng không có nghĩa tôi sẽ buông xuôi. Bây giờ đã đến lúc tôi tự tay viết nên kết thúc vuông vắn, ngay ngắn cho cuộc đời mình. Phải, chính bản thân tôi, không ai khác!

Tôi móc ví lấy ra chiếc bút và mẫu giấy nhỏ. Tôi viết lại ra một danh sách. Phải tiến hành thực hiện một kế hoạch nào đây. Tôi không muốn thời gian sắp đến lại uổng phí trôi qua nên tôi quyết định phải có kế hoạch riêng cho mình.

Ở đầu trang, tôi đặt bút viết BẢN THÂN TÔI, rồi gạch dưới. Liền sau đó, tôi viết HỌC. Tiếp theo đó, học là điều *** kì quan trọng. Okay, có thể tôi nhận ra điều này hơi muộn nhưng thà muộn còn hơn đúng không? Nếu không còn cách nào khác, tôi sẽ học cao đẳng cộng đồng. Tôi sẽ làm việc cả ngày và tối đến lớp, thế cũng đâu tệ lắm. Nếu tôi phải cố gắng, có khi tôi sẽ rút ngắn được hai năm, lấy bằng Cao Đẳng và xin học bổng học tiếp một trường đại học khác ngon lành hơn trong còng một hai năm!

Ở dòng thứ hai, tôi nắn nót viết chữ SỰ NGHIỆP. sự thật là tôi rất muốn trở thành tiểu thuyết gia. Nhưng từ giờ cho đến lúc đó tôi vẫn tiếp tục công việc hiện tại. Nếu được, tôi tôi sẽ xin làm hành chính sau khi tốt nghiệp và ứng cử vào vị trí trợ lý bán hàng vừa mới được thông báo. Cũng tốt mà.

Dòng tiếp, tôi ghi GIA ĐÌNH và ngay bên cạnh là GIẢI QUYẾT ÊM ĐẸP.

Đến mục thứ tư, LONDON. Nhưng tôi sẽ không đến đó. Điều tuyệt vời nhất đối với tôi là Connor đã mời tôi đến, thậm chí còn sẵn sàng hỗ trợ vé. Nhưng tôi đã lạc lối khi để mình bị tác động của quá nhiều người rồi. nói thẳng ra, tôi đã lãng phí hàng đồng thời gian để chờ đợi ai đó bắt đầu cuộc sống mới cho mình. Vì vậy tôi cũng không có ý định gửi gắm ước mơ cho một chàng trai nào hết nữa. connor không phải là chọn lựa cho tương lai của tôi. tôi không muốn phạm sai lầm như mẹ mắc phải.

Điều thứ năm khá là đau đầu vì thực sự tôi không nghĩ ra được cái gì để vào dòng đó. chỉ là thói quen phải ghi cho tròn năm điều cho một danh sách. Dù gì, thành Rome cũng đâu xây xong trong một ngày, đúng không? Hình như câu này tôi đọc đâu đó trong sách Lịch sử AP thì phải.

Ở tận cùng tờ giấy, tôi nắn nót dòng chữ THAY ĐỔI LÀ TẤT YẾU. Câu này gói gọn toàn bộ ý nghĩ của tôi. rồi tôi gấp tờ giấy lại và bỏ vào ví. Tôi lại dựa vào tường nhìn người qua lại và uống cạn cốc cà phê của mình.

Ngay khi tôi đang nghĩ đến việc đứng dậy trở về nhà thì thấy ngay hấn, gã Cự Đà. Hấn mặc một chiếc quần jeans cắt cụt cũ kĩ và quần đùi và chiếc áo thun hippie màu mè sặc sỡ. con thần lẩn nhớp nháp vẫn bám trên lưng hấn, cổ tỏ ra hấp dẫn. tôi nhìn hấn lững thững bước trên vệ đường. rồi đột nhiên hấn khựng lại và ngó nghiêng. Chúng tôi thấy nhau. Ngay lập tức hấn băng qua bãi cát đi thẳng về phía tôi. Tôi hoảng hốt đưa mắt nhìn sang hướng khác, thầm mong mình đã lầm, hy vọng hấn đang để ý đến một ai khác. Nhưng không. Tôi là người duy nhất đứng hướng này.

Tôi nghĩ mình nên đứng dậy và ra khỏi đây, nhưng dường như hai chân tôi mọc rễ xuống đất, không thể

cử động. Tôi chán nản ngồi xuống và nín thở, thâm lạy trời lạy phật làm sao cho hắn đừng nhận ra tôi cũng như đừng nổi năng gì với tôi hết.

Hắn vừa tới gần tôi đã nghe bài hát quen thuộc của hắn, ngửi thấy có mùi lò lợ khó chịu của hắn. dáng hắn đi như thể sắp đánh trận. nhưng khi hắn đứng chính xác là trước mặt tôi, tôi hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Tôi đã có kế hoạch để theo đuổi, như một điểm xuất phát của riêng mình, và tôi sẽ không kết thúc cuộc đời mình trong buồn phiền hay tiếc nuối nữa.

Tôi hắn băng qua tôi như thể gặp mặt, và tiến đến lục lọi trong mấy chiếc thùng rác gần đó. hắn tìm được một lon bia rỗng bèn bỏ vào túi rồi đi tiếp. khi hắn bước đi, đột nhiên có một điều gì đó thúc giục tôi chạy đến hắn.

Tôi vừa chạy lại vừa mở ví. Khi đã đứng ngay sau lưng, tôi nói: “Này! Anh Cự Đà. Dừng lại đi. Tôi có cái này cho anh!”

Hắn ngừng bước, quay lại nhìn tôi trong giây lát, đôi mắt vẫn đỏ au như lần trước chúng tôi gặp nhau. Và tôi biết chúng nhận ra tôi. tôi gỡ chiếc vòng tay giống-chiếc-của-Tiffany mà M tặng rồi đưa cho hắn: “Đây này, tôi tặng nó cho anh mong anh nhận lấy.”

Hắn cầm lấy nhìn một lúc lâu rồi chồm đến hỏi: “Vì sao cho tôi?”

Tôi nhún vai đáp: “Tôi giúp một người bạn, cô ấy tặng tôi cái đó. anh giúp tôi một lần. giờ tôi tặng nó lại cho anh.”

Hắn tiếp tục quan sát thái độ của tôi, và rồi gật đầu bỏ chiếc xuyên tay vào túi. Tôi tiếp tục nhìn bóng gã đàn ông gần đỡ đi lang thang khắp phố, nay đây mai đó, chẳng bao giờ ngừng bước. không biết có khi nào gã sẽ mệt mỏi và quyết định dừng chân. Riêng tôi, tôi đã thề với chính mình sẽ mãi mãi hướng về phía trước và tiếp tục dẫn bước, dù khó khăn ra sao. Vì không có gì có thể ngăn bước tôi được.

Bóng gã khuất hẳn. tôi tự nhủ mình nên đi tiếp. lần này tôi thực sự tiến bước về phía trước – tương lai của chính mình!

Chương 39

Những ngày cuối cùng trên trường hết sức lộn xộn, nhưng tôi dần thích thú với cảnh đó. Tôi quyết định nghỉ làm một tuần, dành gấp đôi thời gian cho việc học, và nắm bắt cơ hội cuối cùng làm bài tập thêm để kiếm điểm cộng cho môn Lịch sử và Kinh Tế Học. Dĩ nhiên không thể đột nhiên trở thành một học sinh giỏi được, nhưng để nhận được tám bằng chứng nhận thì đã là một khoản đầu tư xứng đáng.

Tôi không thấy M trên trường nữa. chắc hắn lại bị mẹ nhỏ đưa vào còng kiểm soát chặt chẽ. Mấy ngày sau đêm ở L.A, nhỏ đến tìm tôi để xin lỗi. Tôi thấy mẹ nhỏ đứng đợi bên ngoài. M bảo đã trải qua mấy ngày cuối tuần cực đã với mấy gã trai kia và khi về nhà thì cực kì hối hận. nhỏ về vừa lúc bố mẹ nhỏ

đang dùng bữa. khi ngồi xuống bàn ăn, nhỏ nghiêm nghị nói: “Bố mẹ, con có chuyện muốn nói.”

Và nhỏ đã kể ra toàn bộ về ma túy, các thức uống kích thích và nhất là giải thích về việc tôi không liên quan gì đến-vụ-đó, toàn bộ là lỗi của nhỏ. Tôi đoán bố M đã cáu tiết và làm một trận rùm beng nhưng mẹ nhỏ đặt tay lên cô con gái cưng sau nhiều năm “xa cách” và dẫn nhỏ vào phòng trong để cả hai có thể tâm sự với nhau.

Mẹ M dẫn nhỏ đến bác sĩ tâm lý nhưng sau một hai đợt trị liệu, bác sĩ buộc bố mẹ nhỏ phải đi cùng. Hai bố con họ đôi chất về vụ lãng nhăng của ông bố. kì nghỉ hè đến Hy Lạp và Pháp đã hoãn lại nhưng M hoàn toàn thấy thoải mái. Nhỏ bảo hơi đau lòng khi phải để bố mẹ phiền muộn về nhỏ lần nữa. cả gia đình họ quyết định rời Quận Cam chuyển tới Princeton và bắt đầu cuộc sống ở một nơi mới. tôi không nghi ngờ gì nhỏ sẽ lại nổi đình đám ở nơi đó.

Chị tôi gọi điện thoại về hôm thứ ba và thông báo: “Alex nè, chị có mua vé về thăm mẹ và em đó. hy vọng về kịp để chị còn thấy em trong bộ quần áo tú tài ha!”

Tôi cười cười: “Cũng sắp rồi chị ơi. Em đang học rất chăm!”

“Chúc mừng em,” chị cũng cười, “Chị tự hào về em lắm.”

“Chị biết về cụ của bố rồi, đúng không?” tôi hỏi, tay xoắn lấy dây điện thoại.

“Ừ, Cheri có thông báo cho chị. ông không thèm gọi cho chị biết nữa. em tin nổi không?”

“Dĩ nhiên, nếu là ông ấy thì phải tin rồi!”

“Mẹ biết chưa em?”

“Dạ rồi,” tôi đáp, “Lúc kể, mẹ biết em căng thẳng lắm, nhưng mọi sự cũng không quá tệ. mẹ cũng chỉ nhún vai bảo: “Ồ, vậy là tiến bộ hơn mẹ.”

Sáng thứ Ba, tôi hoàn thành toàn bộ bài cuối cấp của mình và tôi chắc chắn là mình làm tốt! mọi môn đều có khả quan. Tin vui nữa là : tôi đã được tốt nghiệp!

M đợi tôi sau giờ Lịch sử AP và bảo tôi kí lưu bút cho nhỏ. Trông M căng thẳng đến tội nghiệp. dù chúng tôi không là bạn thân nữa, tôi vẫn cảm thấy hơi buồn. chúng tôi trao đổi lưu bút cho nhau hẹn sang hôm sau sẽ trả. Dù gì trải qua một đêm sẽ nghĩ được nhiều thứ viết ra hơn .

Về đến nhà, tôi ngồi ngay vào bàn và lật trang giấy trắng nhỏ chừa cho riêng tôi. tôi cố nghĩ đến vài kỉ niệm tốt đẹp để ghi ra nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng. chúng tôi có rất nhiều kí ức đẹp cùng nhau nhưng thời gian gần đây chỉ lưu lại những hồi ức xấu xí mà tôi không nỡ đặt bút ghi xuống. tôi không giỏi lắm trong mấy việc ủy mị như chuyện này. Không lẽ ghi mấy câu đại loại như: “Đừng thay đổi nhé!”. Không thể được vì sự thay đổi là tất yếu của con người. cuối cùng tôi mượn một câu trong bài hát của Sheryl Crow: “Những nỗi hối tiếc nhắc bạn rằng bạn đang sống.” Bởi vì chúng tôi đã để mất nhiều hồi ức đẹp về nhau trong thời gian gần đây. Tiếp theo nữa, tôi lại mượn một câu ngôn ngữ

Pháp “Non, je ne regrette rien – Không, tôi không hối tiếc điều gì.” Bởi vì bạn không việc gì phải hối tiếc những thứ cho bạn những bài học cuộc sống.

Ngày cuối cùng trên trường, tôi ngồi im lặng suốt giờ Pháp văn và nghe loa trường thông báo những thông tin cùn vặt kiểu như giảm giá bánh ngọt ở căng tin vào giờ trưa hay những thông tin về đêm tốt nghiệp cuối cùng. Và cuối cùng là: “Xin chúc mừng học sinh cuối cấp Alexxandra Sky đã chiến thắng trong Cuộc thi TIỂU THUYẾT GIA TUỔI MỚI LỚN toàn bang. Alexxandra sẽ nhận được sô stieenf học bổng là hai ngàn đôla, và chuyển đi New York để tiếp tục vòng loại toàn quốc, cộng thêm số tiền hỗ trợ là năm ngàn đôla. Và bài của bạn sẽ được xuất bản trên tạp chí Mười Sáu!”

Tôi đứng chết lặng ở bàn, nghe tên mình trên loa phòng thanh mà bàng hoàng. Tôi quên hẳn câu chuyện dự thi từ lúc nào. Lúc đó, tôi cũng không tin tưởng lắm vào tài năng của mình nên cũng chẳng kể với ai.

Hết thầy học sinh trong lớp Pháp trầm trồ nhìn tôi, và đồng loạt vỗ tay chúc mừng. Có người còn huýt sáo. Tôi bẽn lễn cười sung sướng vì Tôi đã có học bổng! Điều mà tôi chưa từng nghĩ đến cuối cùng lại xảy ra.

Thầy Sommers đến chỗ để tủ cá nhân của học sinh. Thấy tôi, thầy tiến đến nói: “Cảm ơn em Alex. Thật vinh hạnh khi được dạy em những năm qua.”

Tôi hoàn toàn choáng váng! Tôi lắp bắp trả lời: “Dạ em có làm được gì đâu thầy?”

Thầy cười vang: “Tôi biết em đi học rất đều đặn và tôi rất vui khi em chăm chỉ nhất lớp.” Thầy nheo mắt với tôi: “Và chúc mừng em đã chiến thắng trong cuộc thi viết tiểu thuyết kia. Tôi đã tin là em rất có tài mà.”

“Thật... thật ạ?”

Thầy cười tươi và chúc mọi sự may mắn sẽ đến với tôi. Sáu tháng trước, bạn tin nổi không, tôi chưa thể mừng tượng điều này sẽ xảy ra.

Bố mẹ M mời cúng tôi đến ăn tôi sau lễ tốt nghiệp. Tôi đoán là họ đang cố gắng tạ lỗi hay gì đó. Dù chẳng còn giận gì vụ ma túy xưa kia nữa, tôi từ chối. Tôi cúng chẳng đến buổi dạ hội cuối cùng gì đó. Thay vào đó, tôi dành bữa tối với chị và mẹ. Sau đó tôi sẽ gặp Guy chơi cười ngựa đêm.

Bố tôi thậm chí không thềm hỏi han hay gửi thiệp chúc mừng nhưng tôi hoàn toàn thấy thoải mái. Giờ này chắc ông ấy đang bận bịu với kì tuần trăng mật ngọt ngào với cô dâu còn zin của ổng. Okay, đúng là tôi đang châm biếm họ, và tôi cũng chưa thật sự bỏ qua việc này. Nhưng bạn biết không? Tôi đã quyết tâm rồi! tôi sẽ thực hiện đúng điều thứ ba trong danh sách các kế hoạch của mình.

Tôi mang danh sách này bên người mọi lúc mọi nơi, thậm chí ngay khi ngồi giữa trời nóng và bận bộ đồ tú tài mà Blake thiết kế riêng cho tôi. tôi bỏ nó trong ví của mình cùng với tờ séc tiền học bổng mà cô Gross đã đưa tôi sau giờ học.

Đó là lần đầu tiên sau hai năm tôi được gọi đến để nhận tin vui. Khi cô bắt tay tôi và trao tấm séc, cô vòng qua bàn ôm chặt lấy tôi thủ thỉ: “Cô biết em có thể làm được mà.”

Bạn nghĩ tôi ngốc khi mang tấm séc tí tởn khắp nơi thế này. Như thế sẽ làm mất hay bị gì đó. Yên tâm đi, tôi đã có quyết định khá chắc chắn để xài nó rồi.

Tôi tìm trong đám đông và thấy chị và mẹ tôi đứng ở một góc xa. Tôi vẫy tay chào họ. Hai người thấy tôi và vẫy tay lại. Và rồi tôi thấy bố mẹ của M, vị bác sĩ và phu nhân mặc áo quần size hai của ông ấy nhưng họ không thấy tôi. Hai người còn đang mãi tay bắt mặt mừng với các bậc phụ huynh khác. Tôi nhìn thấy M, nhỏ nháy mắt với tôi và tôi lè lưỡi chọc nhỏ. Cả hai đứa phá lên cười.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>